

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

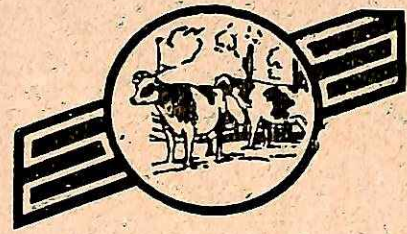
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ
ΒΑΦΑΙ
ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI
E.J.B.

ARTI

ARTI
E.J.B.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ
ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟ-
ΚΙΑΣ ΣΑΣ.

ΓΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΣ

Πάντοτε η γεύσις του γάλακτος Γκλόρια είνε ωραιά γιατί και η ποιότης του είνε πάντοτε καλή. Είνε το καλλίτερο 'Ολλανδικό γάλα το όποιον συμπυκνώνεται με άριστην ζάχαριν επί τόπου — ανάμεσα στα καταπράσινα 'Ολλανδικά λιβάδια — και σφραγίζεται με δλους τούς κανόνας της υγιεινής σε αεροσταγή κοιτιά.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Μη ξεχνάτε το όνομα. 'Επαναλάβετε το μερικώς φορές για να το θυμάστε όταν θα πάτε να αγοράσετε γάλα από τόν παντοπώλην σας. Προσέξτε το κουτί. Φέρει κυανόλευκη ετικέτα. 'Εχει ένα κεφάλι αγελάδας επάνω σε ένα κόκκινο λουλούδι. Αυτό το σήμα εγγυάται την άριστην ποιότητα του γάλακτος.

'Ηγγυημένον από τόν 'Αμερικαν. Συνασπισμόν Γαλακτοχων Προϊόντων Νέας 'Υφορς.

ΦΟΥΤΜΠΟΛ

Και όλα τα σχετικά είδη

Αποθήκη Σ. Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ 'Οδός Πειραιώς αριθ. 1 'Αθήναι

ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΥΘΗΝΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ

Με μεγάλας ευκολίας

Αποθήκη Σ. Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ 'Οδός Πειραιώς αριθ. 1 'Αθήναι

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

10.000 δραχμάς θα προσφέρωμεν εις εκείνην της οποίας το πρόσωπον δεν θα καθαρίσκη με το αμερικανικόν καλλυντικόν HERB.

Το HERB από της εμφάνισής του κατέκτησε τόν κόσμον τών γυναικών, διότι καθαρίζει, προσδίδει ανθρότητα και λευκάνει το πρόσωπον. Το HERB εφαναίξει τα εξανθήματα, τα ήλιοκαύματα, τις πανάδες και τας λοιπάς ασχημίας του προσώπου.

Το HERB είνε έγκλημα διαφόρων βοτάνων. Ουδέ σταγόνα υδραργύρου ή άλλων δηλητηριωδών ουσιών περιέχει. Πωλείται αντί 75 δραχμών, επί πλέον 80%. 5.— διά τούς παραγγέλλοντάς από τας έπαρχίας. 'Απευθυντέον: Γεν. 'Αντιπροσωπον Φ. Δέδεν, 'Αγ. Κωνσταντίνου 3 'Αθήνας, και εις τας Φαρμακείας.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου. 'Επίσης προγγυμνάζονται δι' εξετάσεις μαθηται και μαθήτρια εις τα θεωρητικά μαθήματα της 'Αρμονίας με έλαχίστας τιμάς. Πληροφορία: Πέτρος Τ. παράλληλου 6855 Λένορμαν.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΕΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη Σας τὰ περιανά Σας φορέματα με Γερμανικάς βαφάς μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς καινούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τὰ Φαρμακεία και τὰ 'Εμπορικά της συνεινίας σας εις 50 μεδέρνους χρωματισμού.

Γεν. 'Αντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι, Λέκκα 21α.

Συνιστώμεν εις τας οικογενείας που έχουν ανάγκην, την κ. ANNAN ΖΑΧΑΡΙΟΥ Κεντήτριαν απορροούχων Καφενείων Παπαδάκων, Καταιπόδι Πλησίον 'Αγίας Βαρβάρας

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ «CONCERT»

αποδίδει εις αφάνταστον έντασιν και διακύνειαν και στοιχίζει λιγώτερα από ότι ένας καλός φωνόγραφος.

Το ραδιόφωνον «CONCERT» είνε ο άπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιού.

Πωλείται: Γραφείον

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, 'Αθήναι, Λέκκα 21α.

Η ΚΟΛΟΝΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

'Υπερέχει όλων εις άρωμα και ποιότητα. Πώληση λιανική και χονδρική: Πλατεία Παλαού Δημοκρατίας 104.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Μοδίστα Γυναικ. Φορεμάτων 'Ηπίτη 3, 'Αθήναι.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΠΑΠΟΥΛΙΑ

24x—'Ερμευ—24x

Διά τὰ λευτρά, την έξοχην και το σπιτι σας

ΖΩΝΑΙ

Διά την κοιλίαν και της κάλτσες—εις πλουσίαν συλλογήν σχεδίων και χρωμάτων.

ΑΓΟΡΑΣΟΥΜΕ σε εξαιρετικώς καλὰς τιμάς βιβλία και ελοκλήρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιά και εικόνες (χαλκογραφίας, λιθογραφίας της 'Επαναστάσεως κ.τ.λ.). 'Επίσης περιοδικά εκδεδέντα πρό του 1900, έφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών κτλ. κτλ. Πληροφορία στα γραφεία μας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Μοδίστα Γυναικ. Φορεμάτων 'Ηπίτη 3, 'Αθήναι.

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 80
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ..... 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

'Εν 'Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
'Εν Αιγύπτω δ. κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
'Εν Βελγική Κογκό δ. κ. Γ. 'Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

'Εν 'Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
'Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ: 'Επτανησιακά Σημειώματα.

Το βιβλίο του βιβλιοφύλακος της Βιβλιοθήκης της Βουλής κ. Δ. Καλογερόπουλου, που θα μας απασχολήσει σήμερα, δεν είνε λογοτεχνικό, καθώς αυτά για τα οποία γράψαμε ως τώρα. Αυτό όμως δεν το εμποδίζει να είνε ένα βιβλίο χρήσιμο, και, μπορούμε να πούμε, απαραίτητο για όσους ενδιαφέρονται για τη φιλολογία, και ιδιαίτερα την επτανησιακή. Γιατί η φιλολογία δεν περιορίζεται μόνο στην πρωτότυπη παραγωγή, στην οποία συνήθως επιδίδονται οι πολλοί, αλλά έχει και την ιστορία της, ή οποία αποτελεί θέμα μονάχα ειδικών μελετητών. Κι' όταν θέλει κανείς να εξετάσει κάπως επιστημονικά τη φιλολογική παράδοση, να αισθανθή την ανάγκη να καταφύγη σε τέτοιου είδους πραγματείες, ή οποίες παρέχουν πληροφορίες και ειδήσεις, που δεν θα μπορούσαν να βρεθούν άλλου πουθενά.

Ο κ. Καλογερόπουλος έχει διαίρεισει το σύντομο, αλλά τόσο προσεχτικά γεγραμμένο βιβλίο του σε τέσσερα μέρη. Το πρώτο μέρος περιέχει μια άνεκδοτη επιστολή του περιφώνου Λομβάρδου προς τόν επίσημν ονομαστή ιστοριοδίφη Π. Χιώτη, στην οποία τόν προτρέπει να ερευνήσει τα περί της καταγωγής και ονομασίας του φωσκόλου, προκειμένου να μεταφερθούν τα όσα του ποιητού των «Τάφων» στη Ζάκυνθο. Με την επιστολή αυτή καταρρίπτεται η γνώμη που επικρατούσε γενικά ως τώρα, ότι δηλαδή οι Ζακύνθιοι δεν είχαν φροντίσει εξ αρχής για τη μετακινή του νεκρού ποιητού στην πατρίδα του. 'Επίσης παρακάτω παρατίθεται σε φωτοτυπία το έγγραφο της βαπτίσεως του φωσκόλου, καθώς και το πιστοποιητικό του γάμου των γονέων του, γραμμένα και τα δύο Ιταλικά.

Το δεύτερο μέρος του βιβλίου είνε αφιερωμένο στον Γεράσιμο Μαρκορά, τόν συμπαθή ποιητή του «'Ορκου» και τόν των άλλων περρωτικόν ιδίως ποιημάτων. 'Εκεί ερευνάται με κάθε δυνατή λεπτομέρεια η γενεαλογία του ποιητού και παρέχονται εξακριβωμένες και πλήρεις πληροφορίες σχετικά με τη δράση των κυριωτέρων προγόνων του.

νών του. 'Ετσι αποδεικνύεται ότι η οικογένεια Μαρκορά είνε αρκετά παλαιά και ότι ανήκουν σ' αυτή επιφανείς άνδρες, μεταξύ των οποίων και μερικοί συγγραφείς. Για τόν ποιητή αναφέρει ότι, όσο ζούσε ο Σολωμός, με τόν όποιον συνδέετο φιλικά, δεν έτόλμησε ούτε να τού δείξη, ούτε να τού διαβάση τούς στίχους του. Το

βιογραφία του Μαρκορά, όπου αναφέρονται όλοι όσοι ασχολήθηκαν με τη ζωή και με τó έργο του.

Το τρίτο μέρος του βιβλίου περιέχει μια επιστολή σταλμένη από τούς τότε προκρίτους της Ζακύνθου Παύλο Ταβουλάρη και Κωνσταντίνο Λουβάδο προς τόν ιστοριοδίφη Χιώτη, που αναφέρουμε και παραπάνω. 'Όταν ή

εντύπωσι στο λαό και γύρω από αυτή την υπόθεσι περιστρέφεται το γράμμα των δύο αντιπροσώπων του.

Στό τέλος του βιβλίου που, ο κ. Καλογερόπουλος δημοσιεύει το «Γούμενο» της 'Αναφωνήτρας, ποίημα τού 'Ανδρέα Μαρζώκη, το όποιο είχε εκδοθή πρό τεσσαρακονταετίας και σήμερα θεωρείται δυσέρετο. Το έκτακτο αυτό τραγούδι του Ζακυνθίου ποιητού είνε ιστορικής υποθέσεως και είνε γραμμένο κατά τó «Θανάση Βάγια», τó πασίγνωστο ποίημα τού Βαλαωρίτη, το όποιο θυμίζει πολύ. 'Ο «Γούμενος» της 'Αναφωνήτρας δεν έχει βέβαια σπουδαία φιλολογική αξία, αλλά η αναδημοσίευσίς του δεν μπορεί να κριθή άσκηχη για ένα μελετητή της φιλολογίας, αφού μάλιστα ή μοναδική έκδοσίς του έχει κιόλας εξαντληθεί.

Αυτό είνε τó περιεχόμενο των «'Επτανησιακών Σημειωμάτων». 'Επαναλαμβάνουμε ότι το βιβλίο δεν ενδιαφέρει παρά μόνο σφεδόν τούς ειδικούς, γιατί τó θέμα του είνε στενά περικυρμένο. Γι' αυτό ακριβώς και ο κ. Καλογερόπουλος εφρόντισε, με την ευσυνειδησία των πραγματικόν επιστημόνων, να τó πλουτίση με εισαγωγές, υποσημειώσεις, επεξηγήσεις, εικόνες, φωτοτυπίες, σε τρόπο που να τó καταστήσει πραγματικά άριστο και χρήσιμο σε όσους θα τó πάρουν στα χέρια τους. 'Ελπίζουμε ότι και στο δεύτερο τόμο τού έργου του, που υπόσχεται να εκδώση αργότερα, θα ακολουθήση την ίδια ακριβολογημένη μέθοδο και θα μὰς δώση τὰ ίδια ευχάριστα αποτελέσματα.

ΣΗΜ, ΧΑΜ και ΙΑΦΕΘ

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Τό σημερινό εξώφυλλο της «Οικονομίας» είνε έργο τού γνωστού Γερμανού ζωγράφου Κάρλ Φόν Πιλοτύ και παρουσιάζει «Τό μαρτύριο της 'Αγίας Ελεήνης στο δεσμοκτήριον».

πρώτο του ποίημα τó δημοσίευσε, αφού είχε πεθάνει πια ο ποιητής του 'Υμνου της 'Ελευθερίας. Τό σπουδαιότερο μέρος αυτής της μελέτης, ή όποια συμπληρώνει σε πολλά τó είδη τó τεύχος που βγήκε τελευταία για τόν ποιητή από τó περιοδικό «'Ιόνιος 'Ανθολόγιον», είνε ασφαλώς ή βι-

Ζακύνθος αποδόθηκε στην 'Ελλάδα και οι 'Αγγλοι που την κατείχαν έλαβαν τή διαταγή να αποχωρήσουν. μόνος ο Χιώτης από δλους τούς κατοίκους έλαβε τó θάρρος να συνοδεύη ως τήν προκυμαία τούς ξένους και να τούς ευχθή καλό ταξίδι. 'Η στάσις αυτή τού Χιώτη προέβλεπε δυσάρεστη

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ 11ος ΚΙ' Ο ΜΑΡΑΓΚΟΣ ΤΟΥ

(Μια χαριτωμένη ιστορία, παρμένη από τ' Απομνημονεύματα του Γάλλου ιστορικού του 16ου αιώνα, Ολιβιέ ντε Ούα ντε Μερύ).

—Νά μου βοηθήσῃς ἀμέσως τὸ Μουταρντόν!

Μόλις ἀκούσε αὐτὴ τὴ διαταγή, ἡ ὁποία ἐδόθη μὲ ἄγριο καὶ ξεφύρ τόνο, ὁ λοχαγὸς τῶν Σωματοφυλάκων, Γοδέρτος ντε λὰ Οὐό, ὁ ὁποῖος στεκόταν μπροστὰ στὴν πόρτα, ὀλόγυρος μὲς στὴν πανοπλία του, ἔκανε μιά ὑπόκληση, ἐνῶ τὰ σιδερένια του ἀντηχοῦσαν καὶ ἐξαρανίστηκαν ἀμέσως.

Ἀφ' οὗ τὸν παρακολούθησε λίγο μὲ τὸ βλέμμα, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβίκος 11ος, βυθίστηκε πάλι στὴν ἀνάγνωσι ἐνὸς μεγάλου χαρτιοῦ, σκεπασμένου ἀπὸ ἀράχιδες, πού φαινόταν νὰ τὸν ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικά.

Παρακολούθησε μὲ τὸ δάκτυλό του τὴ γραμμὴ, σὰν ἕνα παιδί πού φοβόταν μήπως μπερδεύτῃ, καὶ καθόλου στὴν ἑκείνη τὴν ἰστορία μὲ ἀντικείμενα, ἡ ὁποία τὴν ἔκανε νὰ γαίναται πὺρ ἐξαρμένη καὶ πὺρ γερασμένη ἀπ' ὅ,τι ἦταν στὴν πραγματικότητα.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι του, ἄφησε τὸ χαρτί νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα καὶ φώναξε :

—Ὁ Μουταρντόν μὲ ἀπατᾷ!

Αὐτὸς ὁ καταραμένος μαραγκὸς θέλει νὰ μοῦ περῶσθαι τὸ ξύλο τοῦ ἐλάτου γιὰ περιορισμὸ ξύλου βελανιδιάς... Λέω καὶ ξαναλέω, ὅτι ὁ Μουταρντόν μὲ ἀπατᾷ... Τὸν προδότη!... Κι' ἐγὼ πὺρ νόμιμα πὺρ ἦταν τίμιος... Καὶ τί λογαριασμὸς πὺρ μοῦ παρουσιάζει, ὁ ἄθλιος... Δὲν ἐξέλασε νὰ περῶσθαι σ' αὐτὸν οὕτε ἕνα καρφί... Τὸ ληστὴ!...

Ἀκούς ἐκεῖ!... Νὰ τολμῇ μάλιστα νὰ μοῦ στειλῇ τὸ λογαριασμό, χωρὶς νὰ τοῦ τὴν ζητήσῃ ὁ θησαυροφύλαξ μου!... Σὲ μένα, τὸ βασιλεῦτα του!... Λέω πὺρ ἔχω νὰ κόμῃ πληρωμὴ, νὰ φέρῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὶς ἑξὶ κόρες του!... Ὅσες δικαιολογίες!...

Μήπως κι' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ κόμῃ πληρωμὴ, μήπως δὲν θέλω ν' ἀγοράσω κανόνια, νὰ χτίσω φρούρια καὶ φυλακὲς γιὰ νὰ κλείσω σ' αὐτὲς τοὺς ἐκθροῦς μου... Κι' ἐγὼ ἔχω γυναῖκα μου καὶ κόρη μου στὴ Γαλλία... Μπορὼ λοιπὸν, πὺρ χάρις τῆς Γαλλίας, νὰ κόμῃ τὸ Μουταρντόν νὰ περιμένῃ...

Καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐνῶ μιλοῦσε ἔτσι, ἔδειχνε τὴ γραμμὴ τοῦ σ' ἕνα ραπτασιὸ ἐκθρό.

—Μὲ πῶν τὰ ἔχετε λοιπὸν, Μεγαλειότατε; ἀκούστηκε ἔξω ἀπὸ μιά εἰρωνική φωνή. Δὲν φαντάζομαι βέβαια νὰ τὰ ἔχετε μὲ τὸ δοῦκα τῆς Βουργουνδίας, τὸν ἐξαιρετικὸ αὐτὸ ἐξάδελφό σας;

Ὁ Λουδοβίκος 11ος ἀνακίνησε ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Μὰ ἀμέσως συνήλθε, ἀναγνωρίζοντας στὸ πρόσωπο τοῦ συνομητρίου του τὸ Μουταρντόν.

Ὁ Μουταρντόν ἦταν ἕνας ἀνθρώπος καμμιὰ πενήντα χρόνων, τόσο παχύς, ὅσο ὁ βασιλεὺς ἀδύνατος, μὲ ἵππο γαλῆρα καὶ κάπως περτωχικό. Ἐίχε βγάλει τὸ σκούφο του καὶ εἶχε σταυρώσει τὰ χεῖρα του ἐπάνω στὴν κοιλία του καὶ κυττοῦσε τὸ βασιλέα μὲ κάποια οἰκείτητα...

—Ὁ Μουταρντόν, ἔλεγε ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε κατωσυρασμένος. Σὲ φάναξα γιὰ νά...

—Γιὰ νὰ μοῦ κανονίσετε τὸ λογαριασμὸ μου, τὸν δέχθηκε μὲ τὸ θάρρος τῆς οἰκειότητος ὁ μαραγκός.

Μὰ ὁ Λουδοβίκος 11ος τοῦ εἶπε τότε ἀπότομα :

—Φτάνουν ἡ ἀνοήσιες, κύριε! Ἐχοῦμε πολλοὺς λογαριασμοὺς νὰ κανονίσουμε μαζύ...

Ὁ Μουταρντόν βλέποντας ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε πάρει ἀνστηρὸ βίρος, ἔβγαλε δυὸ καρφιά, τὰ ὁποῖα ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια, εἶχε ἀνάμεινα στὰ δόντια του, ἔτριψε τὰ χεῖρα του στὴν ποδιά του καὶ πῆρε τὸ καρπερικὸ ὅχι ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζετο χωρὶς ἑμπρόσθια, ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν μπόρα.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, σὰς ἀκούω. Δὲν εἶμαι πειὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα ξεγυράκι αὐτὰ.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Μεγαλειότατε, εἶπε, σὰς ἀκούω.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

—Πράγματι, εἶπε ὁ βασιλεὺς ὁποῖος μὲ δυσκολία κρατοῦσε τὰ γέλια του, ἀκούγοντας τὰ λόγια τοῦ εὐνομένου πὺρ μαραγκοῦ, τ' αὐτιά σου εἶνε πολλὴ μεγάλη, ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίζῃς τὴν μπόρα.

λάτες του δὲν τοῦ παραπονέθηκε ποτέ.

—Τὸ ποτεῦν, εἶπε ὁ βασιλεὺς. Μὰ δὲν σ' ἐκάλεσα σήμερον νὰ μοῦ μιλήσεις γιὰ τοὺς ἐνδοξοὺς προγόνους σου.

—Ὅχι, Μεγαλειότατε... Ἦθελα μόνο νὰ σὰς πῶ, ὅτι οἱ Μουταρντόν δὲν εἶνε ταπεινὴς καταγωγῆς... Ὁ Ἀξενὸρ Μουταρντόν μὲ τὰ φερετρά του ἔγινε ἀριστὸς καὶ εὐμερῆς ἡ οἰκογενεὶά μας... Ὁ πρόπατρις μου πάλι, Ἰσαβέττα, ἀνέχετο τὴ μπόρα Μουταρντόν, δὲν ὁ πρόγονός σας Λουδοβίκος 9ος, πῆγαντε συχνὰ καὶ δοκίμασε τὰ ἐλλεικτὰ του φαγητὰ καὶ κρασί... Τέλος, ὁ παππὸς μου Ἰσαβέττα Μουταρντόν, ἀπολάμβανε τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ μεγάλου μας βασιλέως Καρόλου δ' οὗ καὶ ὁ ἡρωϊκὸς μας Κοντόσταυλος, Μισερτρὰν Ντεγκασκὴν, δυνάστευε πολλὰς φορές ἀπ' αὐτὸν χρήματα, χωρὶς νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέφῃ...

—Ὅχι, αὐτὰ εἶν' ὥραια καὶ καλά, φίλε μου, καὶ βλέπω ὅτι ἔχεις πολλὴ

—Λοιπὸν, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λουδοβίκος 11ος, δὲν πρόκειται τώρα περὶ τῆς κερματίας. Καλὴ μου φίλε, σηκώνεις γόμο μου σὺντὴν καὶ τὰ λόγια σου, γιὰ νὰ μὲ ἐκλύεις καὶ νὰ μ' ἐμποδίζεις νὰ βλέπω καθαρά... Ἐσὺ ξέρεις καλύτερα ἀπὸ μένα γιὰ τὴν ἐκείνη ἐδῶ. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀρχόντης, ὅπου καλὰ θὰ ἔκαναν ἀν κερματίου τὸ παλητόμαρ σου, μὰ γιὰ τὸ τελευταῖο ἀνθρωποκτονεῖς μόνος σου τὴν περασμένη βδομάδα στὸ ὑπόγειο ἵπ' ἀριθ. 227, ἐνῶ ἐγὼ Κραῖτα στὸ Παρίσι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Κραῖτα. Αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε, ἐξακολουθεῖ ὁ βασιλεὺς μὲ πίκρα, μὲ κλέβουν, μὲ γδύνουν, ἐνῶ ἐγὼ ἐξαιτῶ καὶ τὶς τελευταῖες μου δυνάμεις στὴν ὑπηρεσία τῆς Χώρας μας... Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ γίνῃ, ὅτι καὶ τὶς ἄλλες... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἔχουμε ἄσχημα ξεμπερδέματα... Ἀκολουθεῖ σέ με.

—Ποῦ, Μεγαλειότατε; ρώτησε ὁ Μουταρντόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγελούσε πειὰ, γιὰτὶ ἔξερε πὺρ δὲν εἶχε τὴ συνειδήσιν του καθαρή στὸ ζήτημα τοῦ ἀνθρωποκτονεῖ.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΕΠΛΟ

ΡΑΔΥ ΧΕΙ-
μωνιάτικο. Τό-
τος 1800—
ή μάλλον τό-
1800 τόσα—
πλησίαζε στο
τέλος του.
Ένας νεαρός
γιατρός, ο ο-
ποῖος μόνο τις

— Ποιά κυρία; φώναζε ο φίλος
μας, ο οποίος ξύπνησε αναπνέοντας,
μή ξέροντας ακόμα καλά αν το όνει-
ρό του ήταν απλώς μία άπιαστή και
περιμένοντας να δει τη Ρόζα να πα-
ρουσιάζεται μπροστά του. — Ποιά κυ-
ρία; Πού είναι;
— Έκεί, κύριε, απάντησε ο υπηρέ-
της, δείχνοντας με το δάχτυλο την
τρίμηνη πόρτα του εργαστηρίου.

Ο γιατρός έγυρσε τη μάτια προς
την πόρτα κι' ανασήκωσε μόλις είδε
την άπροσδόκητη επισκέπτρια.
Μία γυναίκα πολύ ψηλός αναστή-
ματος, βουτηγμένη στο πένθος, στε-
κόταν όρθια πίσω από την πόρτα και
τόσο κοντά σ' αυτή, ώστε το πρόσω-
πό της άγγιζε σχεδόν στα τζάμια.
Όλο το ψηλό κορμί της ήταν τυλιγ-
μένο με φροντίδα σ' ένα μαύρο κρέ-
μι το πρόσωπό της κρυβόταν πίσω
από ένα πυκνό μαύρο πέπλο. Στεκό-

— Άφησέ μας, Τόμ, διάταξε ο
γιατρός τον υπηρέτη, του οποίου τα
μεγάλα στρογγυλά μάτια είχαν ανοί-
ξει διπλάσια. Τράβηξε την κουρτίνα
και κλείσε την πόρτα.

Ο Τόμ τράβηξε μία πράσινη κουρ-
τίνα μπρος από τα τζάμια της πόρτας,
βγήκε έξω, την έκλεισε και, γρήγορα,
από την άλλη μεριά, κώλυσε το ένα
από τα μεγάλα μάτια του στην τρύπα
της κλειδιονιάς.

Ο γιατρός πλησίασε στη φωτιά
μία καρέκλα κι' έκανε νόημα στην έ-
πισκέπτρια να καθήσθαι. Το μυστηριώ-
δες φάντασμα πλησίασε αργά. Τότε η
λάμψη του τζακιού φώτισε το μαύρο
της φόρεμα και ο γιατρός είδε πως η
άκρες του ήταν βρεγμένες και γεμά-
τες λάσπη.

— Εστέ καταμουσκεμένη, είπε.
— Ναι, έκανε η ξένη, με φωνή βα-
θεία.

Ο συγγραφέας του διηγήματος Κάρολος Ντίκενς.

ταν δλόρθη και ίσια, και—μολονότι ο
γιατρός μάντεψε πίσω απ' το πέπλο
της δυο μάτια καρφωμένα άπάνω του
— έμεινε έντελώς ακίνητη, μή προδί-
δοντας με την παραινική κίνησή ότι
είχε αν προσέξει πως την έκένταζε.

— Θέλετε να με συμβουλευθείτε;
τη ρώτησε με δισταγμό, τραβώντας
προς το μέρος του την πόρτα. Η πόρ-
τα αυτή άνοιγε προς τα μέσα, έτσι
που το άνοιγμα της δεν ανηγάριζε
καθόλου την επισκέπτρια, η οποία
διατηρούσε την ίδια στάση, χωρίς ν'
αλλάξει θέσι και να κινήσει μία κίνηση.

— Έκλινε μόνο έλαφρά το κεφάλι
της, σαν να του άπαντούσε: «Ναι».

— Εύχαριστήθηκε να μπήτε μέσα,
είπε ο γιατρός.

Το φάντασμα έκανε ένα βήμα προς
τα έρπός, έπειτα, γυρίζοντας το κε-
φάλι προς το μέρος του υπηρέτη—
του οποίου ο τρόμος δεν είχε όρι-
σμένη σαν να διστάζει.

— Και είσθε άρρωστη; ρώτησε ο
γιατρός με συμπάθεια, γιατί η φωνή
της είχε πραγματικά τον τόνο ενός
άνθρωπου που υποφέρει.

— Ναι, απάντησε, πολύ άρρωστη.
— Όχι, σωματικώς άρρωστη, αλλά ήθι-
σθη. Μά, εξακολούθησε η ξένη, δεν
ήρθε να σας δώ για τον εαυτό μου.
— Αν υποφέρα από σωματική άρρώ-
στεια, δεν θα βρίσκόμουν μόνη έξω
τέτοια ώρα και με τέτοιο καιρό. Έξ
άλλου, αν μ' έπεισε έμένα μία όποια
δύσκολη άρρώστια, ο Θεός ξέρει με
πόση χαρά θα έφευγα στο κρεβάτι
μου και θα παρακαλούσα να πεθάνω.

Ζητάω, κύριε, τη βοήθειά σας, όχι
για τον εαυτό μου, αλλά για κάποιον
άλλο... — Ίσως είμαι τρελή ή ντρέ-
χω σε σας γι' αυτόν... Ναι, τρελή ή
στ' αλήθεια! Μά, νύχτες δλόκληρες
τόρας, κατά τις μακρές και τρομα-
χτικές ώρες της άπνειας και των δα-
κρύων μου, αυτή η σκέψις δεν μ' έ-

φίνει καθόλου και, αλλοίμονο! μο-
λόντι ξέρω ότι η κατάσταση του είνε
έτσι ώστε κάθε ανθρώπινη βοήθεια
του είνε πειά άχρηστη, εν τούτοις η
ιδέα ότι θα τον θάψω μέσα σ' έναν
τάφο χωρίς προηγουμένως να επιχει-
ρήσω τ' αδύνατο, μου παρώνει το αί-
μα μέσα στις φλέβες.

Υπήρχε στη στάση της γυναίκας
αυτής μία τόσο άξιοπρεπής απέλπι-
σία, που κτύπησε τον νεαρό γιατρό
μέσα στην καρδιά... Ήταν πρωτόπει-
ρος στο επάγγελμα του και δεν είχε
δεί ακόμα τις αθλιότητες που παρο-
σιάζονται καθημερινώς στα μάτια των
γιατρών, για να γίνη έτσι κάπως α-
νυϊσθητός προς τον ανθρώπινο πόνο.

— Αν το πρόσωπό για το οποίο
μου μιλάτε—είπε και σηκώθηκε ζωη-
ρά από τη θέση του—βρίσκεται στην
κρίσιμη κατάσταση που μου λέτε, δεν
πρέπει να χάνουμε στιγμή. Σας αχο-
λουθώ άμέσως. Γιατί όμως δεν ζη-
τήσατε ναρίτερα τη γνώμη ενός
γιατρού;

— Γιατί ναρίτερα ήταν άχρηστη,
πως άχρηστη ένε και τώρα, είπε η
κυρία με τα μαύρα, στρογγυλά μάτια
τά χέρια της μ' απελπίσια.

Ο γιατρός κράτησε μία στιγμή τα
μάτια του καρφωμένα στο μαύρο πέ-
πλο, σαν να ήθελε να δει την έκφρα-
ση του προσώπου που κρυβόταν πίσω
απ' αυτό, μα ήταν τόσο πυκνό, ώστε
η περιέργειά του δεν ικανοποιήθηκε
καθόλου.

— Είστε άρρωστη, είπε τέλος με
γλυκειά φωνή, ναι, άρρωστη χωρίς
να το ξέρετε... Ο πυρετός, ο οποίος
προηγουμένως σας επέσπευσε να υπο-
φέρετε χωρίς να τη νοιώσετε μία φα-
νερή κούραση, σας φλογίζει τώρα.
Φέρτε αυτό το νερό στα χείλη σας—
εξακολούθησε, γεμίζοντας ένα ποτή-
ρι.— Ανακαυθίστε μερικές στιγμές
και έπειτα θα μου πείτε με όση πε-
ρισσότερη ήσυχία μπορείτε, από τί υ-
ποφέρει ο ασθενής σας και από πό-
τε χρονολογείται η άρρώστια του. Μό-
λις μάθω ότι πρέπει να μάθω για να
του άποδθ ή επίσκεψή μου ωφέλιμη,
θα σας ακολουθήσω άμέσως.

Η άγνωστη, έχοντας πάντα κατα-
βασμένο το πέπλο της, έφερε το πο-
τήρι στα χείλη της. Το άφησε όμως
χωρίς να πιη ούτε σταλιά και έξεπα-
σε σε λυγμούς.

— Ω! το ξέρω, είπε μέσ' απ'
τους λυγμούς της. Αυτό που σας λέω
τόρα σας φαίνονται σαν παραληρή-
ματα του πυρετού. Και άλλοι μου πο-
είπαν πριν από σας αυτό, με λιγώτε-
ρη μάλαστα καλωσύνη. Δεν είμαι καμ-
μία νέα γυναίκα. Λοιπόν, όσο πιο πο-
λύ η ζωή πλησιάζει στο τέλος της,
τόσο πιο πολύ, όπως λέγε, τα λίγα
χρόνια που μένουν ακόμα να ζήση
κανείς, όσο άθλια κι' αν φαίνονται
στον έλλοι, γίνονται προσφιλή απ'
όλα τα προηγουμένα χρόνια, όσο συν-
δεσμένα κι' αν είν' αυτά με τις ά-
ναμνήσεις παλαιών φίλων που γάθη-
καν από καιρό και συγγενών που μά-
ς τους άρπαξε ο θάνατος. Η ζωή μου
δεν χωρίζεται πειά από το φυσικό της
τέμα, παρά από λίγα χρόνια και γι'

22 Μαρτίου 1931

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

349

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Πως μία άριστοκρατίας των Μεγάρων πέρασε το Φιλοποίμενα για υπηρέτη. Το φτωχικό ντύσιμο του στρατηγού. Το μεγαλύτερο κατόρθωμα του ανθρώπου. Τι σκάρωσε ο γλύπτης Πολύκρατος στους Άθηνάιους που ήδελαν να του κάνουν το δάσκαλο. Πως, χάρις σε μία έξυπνη απάντησι, απέσπασε η καταστροφή μιάς πλεως. Η τελευταία δέλησις του Διογένη, κτλ. κτλ.

Κάποτε η άριστοκρατίας των Μεγάρων ξένη είδοποιήθηκε από το σύζυ-
γό της ότι έπορεύετο να τους επισκε-
ψθ η έδεσας στρατηγός Φιλοποίμης
τον οποίο αυτή η ίδια δεν εγνωρίζει
προσωπικώς, αν και ο στρατηγός συ-
νεδέετο πολύ με τον άντρα της.
— Ενώ λοιπόν έτοιμάζε τα της ύπο-
δοχής, μπήκε στο σπίτι της ο Φιλο-
ποίμης χωρίς καμμία συνοδεία. Έ-
πειδή δέ ήταν ντυμένος πολύ απλά,
η ξένη τον έπέρασε για υπηρέτη του
στρατηγού και τον προσκάλεσε να τη
βοηθήσει στις έτοιμασίες της.

Ο στρατηγός δέχτηκε πρόθυμα και,
αφού έβγαλε τη χλαμύδα του, άρχισε
να τη βοηθά. Σε λίγο όμως άφτασε
κι' ο οικοδεσπότης, ο οποίος βλέπον-
τας τον Φιλοποίμην να βοηθά
τη σύζυγό του, του φώναζε κατά-
πληκτος:

— Τι είνε αυτό, στρατηγέ;
— Τι άλλο παρά τιμωρία για το
κακό ντύσιμό μου! αποκρίθηκε
αυτός χαμογελώντας.

— Όταν ερώτησαν τον Άντισθέ-
νη ποιά είνε κατά τη γνώμη του
το μεγαλύτερο κατόρθωμα του
ανθρώπου, ο περίφημος κυνικός ά-
πάντησε:

— Τό να κόψη κανείς τις κα-
κίες του συνήθειες.

Οι Άθηνάιοι άνέθεσαν κάποτε
στο γλύπτη Πολύκρατο την κατα-
σκευή ενός ανδριάντος.

Έπειδή όμως πολλοί απ' αυ-
τούς έγνωσαν να του κάνουν το δά-
σκαλο, ο Πολύκρατος κατακρούσε
δυο ανδριάντες, τον έναν σύμφωνα με
τις υποδείξεις των άλλων και τον δεύ-
τερο σύμφωνα με τις καλλιτεχνικές
του προτιμήσεις.

Όταν λοιπόν έφτασε η ήμερα της
παράδοσης του έργου, ο γλύπτης έ-
φερε στην αγορά και τους δυο αν-
δριάντες και τους εκάλισε να δια-
λέσουν.

Βλέποντας λοιπόν όλους να χρύσι-
ωνται ανεπιφύλακτως υπέρ εκείνου
που είχε κατασκευάσει χωρίς τις υ-
ποδείξεις των, είπε:

— Άγαπητοί μου συμπολίται, σας
πληροφορώ ότι προτιμήσατε το έργο
μου και περιφρονήσατε το δικό σας!

Όταν ο Καδόδης, ο βασιλεύς
της Περίας, έκυρίευσε την πόλη
Λυβύδα, άρχισε να τη λεηλατεί και
να την καταστρέφει. Τότε παρο-
σιάζτηκε μπροστά του κάποιος γέ-
ρος και του έπτε ότι αυτό που έκα-
νε ήταν άναξιο ενός βασιλέως.

— Τό κάνω θέλοντας να σας τιμω-
ρήσω για την πολύχρονη αντίστασί-
σας, αποκρίθηκε ο Καδόδης.

— Μά όσο πιο πολύχρονη ήταν η
αντίστασις μας, τόσο ενδοξότερη είνε
η νίκη σας.

Η έξυπνη αυτή απάντησις έκαμε
τόσην εντύπωσι στον βασιλέα των
Περσών, ώστε διάταξε να πάη άμέ-
σως η λεηλασία.

Μία μέρα ο Πλάτων συνάντησε τον
Σωκράτη μαζί με άλλους φίλους του
και άρχισε να τον κατηγορεί γιατί,
πρό όλίγων ημερών, σε κάποιο γεύμα,
είχε επιπλήξει έναν φίλο του μπροστά
στούς προσκεκλημένους.

— Κι' εσύ γιατί δεν περιμένεις να
προσέχ η του λαού.

— Είσαι άχάριστος, Μεγαλειότατε,
του απάντησε ο Πλάτων. Δεν κατα-
λαβαίνεις πως εσύ βγάζεις κερδι-
σμένους, όταν ο λαός προσέχει εμάς
και όχι εσένα; ***

Όταν ο Διογένης ήταν έτοιμος να
παύσει τον ρώτησαν οι μαθηταί του
που ήθελε να θάψουν το σώμα του,
απάντησε:

— Ρίξτε το έξω στα χωράφια!

Και όταν οι μαθηταί του του υπαν-
θύσαν ότι θα καταπαράζονταν από
τά θηρία και τα άρνεα, ο φιλόσοφος
είπε:

— Βάλτε κοντά στο σώμα μου ένα
ραβδί για να τα κυνηγώ...

— Και πως θα μπορέσετε, του
παράτησαν οι μαθηταί του, ά-
φου δεν θα αισθανόσθε;

— Αφού λοιπόν δεν θα αισθά-
νομαι, να κάμετε όπως σας εί-
πα: Να ρίξετε το σώμα μου στα
χωράφια! ***

Κάποτε ένας κυνικός, θέλον-
τας να καυχασθαι το βασιλέα
Λυβύδος, του είπε:

— Για τους βασιλείς όλα είνε
καλά και δίκαια!

— Ναι, αλλά μόνο για τους
βασιλείς των βαρβάρων, απάντη-
σε ο έτοιμος ο Λυβύδος.

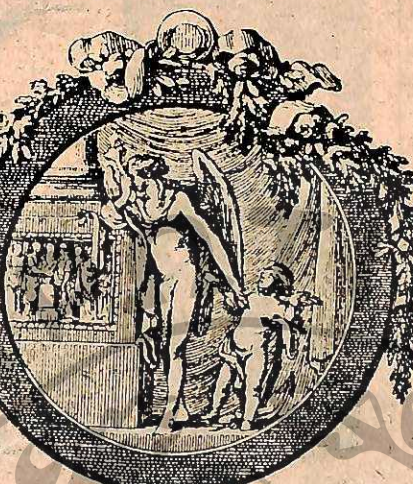
Για μάς καλά είνε μόνο τα καλά
και δίκαια μόνο τα δίκαια! ***

Οι Έλληνες από των αρχαιο-
τάτων ακόμα χρόνων έπεριποιούντο έ-
ξαιρετικά την κόρη τους. Αυτό φαί-
νεται άλλωστε απ' το έπιθετο «μακρο-
κόμωτες», το οποίο δινόταν από των
αρχαίων χρόνων στους ανθρώπους
που έτρεφαν μακρά κόμη.

Οι Σπαρτιάτες έπεβαλλαν στα παι-
διά τους να κόβουν τα μαλλιά, όταν
έμυε μεγάλωναν, τα υποχρέωναν διά
νόμου να τρέφουν μακρού κόμη. Στάς
Αθήνας πάλι συνήζαν να δένουν τα
μαλλιά πάνω από το μέτωπο, μόνο δε
σε περιπτώσι πένθους τα έκοβαν.

Όσο για τα μουστάκια, οι Σπαρ-
τιάτες είχαν θεσπίσει νόμο, διά του
οποίου οι περίκοι, δηλαδή όσοι κα-
τοικούσαν γύρω από τη Σπάρτη και
δεν είχαν τα ίδια δικαιώματα με τους
Σπαρτιάτες, ήταν υποχρεωμένοι να
εξορίζουν τα μουστάκια τους λόγω
της μετονεκτικής θέσεώς των.

Ο Μ. Άλέξανδρος μετά τις έ-
στορικές κατακτήσεις του έβγαλε
ένα διάταγμα, διά του οποίου επέ-
βαλλε το κόψιμμα στους υπηρέ-
τες του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Μία μέρα, όταν ο Ναπολέων ήταν
ακόμα ύπολογος στην Τουλόν, έ-
στειλε ένα γράμμα αρκετά δομυ σε
κάποιον συνάδελφό του, με τον οποίο
ήταν συμμαχικός, ο οποίος είχε
φύγει στο μεταξί για το Παρίσι.

Ο συνάδελφός του, μόλις έλαβε το
γράμμα του, του απάντησε ότι τον
σκότιση με το πιστόλι του, όταν πόν
βρεί μπροστά του. Τότε ο Ναπολέων
του έγγραφε λακωνικά:

— Βάλε το πιστόλι στην τσέπη
σου... Έρχομαι!

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κατάστημα Σιδη-
ρών λόγω αναχωρήσεως. Πληροφο-
ρία εις τα Γραφεία μας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ο Σωκράτης

Ο περιφημότερος απ' όλους τους φιλοσόφους όλων των αιώνων υπήρξε ο Σωκράτης.

Ο Σωκράτης γεννήθηκε στας Αθήνας το 470 π. Χ. και ήταν γιός του αγγαματιστού Σωφρονίσκου και της μαίας Φαιναρέτης. Στην αρχή άρχισε να εξασκεί κι' αυτός τη δουλειά του πατέρα του και, μεταξύ των έργων του αναφέρονται και τ' αγγαμματα των Τριών Χαρίτων, τα οποία βρισκότανσαν τοποθετημένα στην είσοδο της Ακρόπολεως.

Ωστόσο, ο Σωκράτης δεν ένοιωσε καμμία εξωριστή κλίση προς τη γλυπτική και βοηθούμενος οικονομικώς από τον πλούσιο Αθηναίο της εποχής του Κρίτωνα, εγκατέλειψε τη δουλειά του και άρχισε να σπουδάξει φιλοσοφία κοντά στον Αναξάγورا και σε άλλους διάσημους φιλοσόφους της εποχής του.

Έτσι δεν άργησε ν' αναδειχθεί κι' αυτός μεγάλος φιλόσοφος, του οποίου αποκλειστικό έργο ήταν να διαρρύνει τα έλαττώματα της κοινωνίας και να διδάσκει την αρετή και την αλήθεια.

Ο Σωκράτης ούτε σε ώριμο σχολείο έδιδασκε, ούτε σε ώριμους ώρες. Έδιδασκε από το πρωί ως το βράδυ δημοσία και δωρεάν, μαθηταί του δ' ήταν οι πολλοί που συναντούσε και στους οποίους προσπαθούσε ν' αναπτύξει το αίσθημα της αλήθειας και της αμετακίνητης αρετής.

Τόσο έλκυστική μάλιστα ήταν η διδασκαλία του, ώστε ο Αντισθένης, αν και κάτοικος του Πειραιώς, ανέβαινε καθημερινώς πεζός στας Αθήνας, περπατώντας επί τρεις ώρες περίπου, για ν' ακούσει τον μεγάλο φιλόσοφο. Ένας άλλος πάλι μαθητής του, ο Ευκλείδης, από τα Μέγαρα, έκανε τό έξης κατά την περίοδο του Πελοποννησιακού πολέμου, όποτε είχε άπαιρηθεί επί ποινή θανάτου στους Μεγαρείς να πηγαίνουν στας Αθή-

νας. Φορούσε γυναικεία ρούχα και κάνοντας όλο το δρόμο καλώς και άψήφοντας όλους τους κινδύνους, πήγαινε στας Αθήνας για ν' ακούσει το Σωκράτη, έστω και για μία ώρα.

Ο Σωκράτης έδιδασκε ότι υπάρχει ένα ανώτατο όν, το οποίο αποκαλούσε Δαμόνιον και το οποίο ή αγαθότες και ή σοφία ήταν άπέραντη. Έκτός όμως του υπερτάτου αυτού όντος, παραδεχόταν την ύπαρξη και διαφόρων άλλων δευτερευουσών θεοτήτων. Έτσι ή διδασκαλία του είχε περίπου την ίδια βάση με τον χριστιανισμό. Σηριζόταν στην ύπαρξη του Θεού και την αθανασία της ψυχής. Το λογικό το θεωρούσε ως απόρροια της θείας βελήσεως και συνιστούσε το φόβο του Θεού, ως πηγή κάθε αρετής. Επίσης συνιστούσε την εγκράτεια, τη μεγαλοψυχία και τη δικαιοσύνη.

Ο Σωκράτης ήταν λιτότατος στη ζωή του και απέφευγε τα ποικίλα και

Και, συνιστώντας την ελιγάρκεια, έπρόσθετε:

— Όσο λιγώτερα πράγματα χρειάζεται κανείς, τόσο περισσότερο πλησιάζει προς το Θεό, ό οποίος δεν έχει ανάγκη από τίποτε.

Η σύζυγος του Σωκράτους, Ξανθίπη, ήταν γυνίκα εξαίρετικά δύστροπη και κακή. Γι' αυτό ο φιλόσοφος έλεγε συχνά:

— Ο καλός καβαλλάρης διαλέγουν θυμειδής άλογα, γιατί, άμα τα δαμάσουν, θα μπορούν να δαμάσουν και όλα τα άλλα άλογα. Έτσι κι' εγώ, αφού μπορώ και συζώ με την Ξανθίπη, εύκολα μπορώ και υποφέρει και όλους τους άλλους ανθρώπους.

Ο Σωκράτης, με τη διδασκαλία του περί υπάρξεως Δαμονίου, δεν προσέβαλε βέβαια κατ' εὐθείαν τη θρησκεία της πατρίδος του, αλλά προσπαθούσε με τρόπο ν' αντικαταστήσει το Δία και τους άλλους διεφθαρμέ-

ταλαβάνουν τίποτε από τα πολιτικά ζητήματα.

Η έλευθερία όμως αυτή της γλώσσας του Σωκράτους, εξηρέθηκε έναντιον του τούς δημαγωγούς, τρεις δέ από αυτούς, ο πλούσιος βυροδέφης Άνυτος, ο κακός ποιητής Μέλιτος, και ο ρήτωρ Λύκων, διετύπωσαν έναντιον του την παρακάτω τριπλή κατηγορία:

1) "Οτι προσπαθεί ν' αντικαταστήσει τον παλαιό θεός με νέους,

2) "Οτι διαφθείρει τη νεολαία των Αθηνών και

3) "Οτι διαδίδει άρχας έναντιος προς τους νόμους της πατρίδος του.

Ο Σωκράτης καταλάβε άμέσως τι διατεινέται εαυριστικό κίνδυνο, αλλά, έχοντας πεποίθησι στην άμειπτη ζωή του και μη φοβούμενος το θάνατο, δεν ανέθεσε την υπεράσπισή του σε κανένα. Τού χάκο ο μεγαλύτερος απ' όλους τους ρήτορας της εποχής του, ο Λυσίας, αναλαμβάνοντας απεπαιγμένως την υπεράσπισή του, συνέταξε μία υπέροχη άγόρευσι υπέρ του Σωκράτους.

Ο φιλόσοφος δεν του επέτρεψε να την απαγγείλει, λέγοντας ότι στον λόγο αυτό υπήρχε περισσότερη δικανική ικανότης παρά φιλοσοφική αλήθεια. Γι' αυτό αποφάσισε ν' απολογηθή μόνος του και δεν επέτρεψε να παρασταθούν στο δικαστήριο, όπως ήταν συνήθεια, ή σύζυγός του και τα τέκνα του, για να μη συγκινήσουν με τα δάκρυά τους και τους θρήνους των τούς δικαστάς.

Το δικαστήριο άπετελείτο από 500 περίπου δικαστάς, οι οποίοι άνηκαν στα κατώτερα στρώματα του λαού. Όταν δέ διαδόθηκε το κατηγορητήριο, ο Σωκράτης είπε τα έξης:

— Ποτέ δεν έπαψα να σέβωμαι τους θεούς της πατρίδος μου και να προτρέπω θυσίες σ' αυτούς... Με άκούσατε δέ πολλές φορές να προτρέπω τους φίλους μου να συμβουλευώνται τα μαντεία.

Κατόπιν ανέλαβε και τις άλλες έναντιον του κατηγορίες και στο τέλος είπε τα έξης:

— Αν με άδικώσετε ύπέρ τον ήρο να πάψω να διδάσκω τη φιλοσοφία μου, θα σάς άπαντήσω άδίκητικως: α) Αθηναίοι, σάς τιμώ και σάς αγαπώ. Αλλά θα ύπακούσω περισσότερο στο Θεό παρά σε σας και, εφόσον θα ζώ, θα διδάσκω πάντοτε...

Παρά την άπορίαν του αυτή, 283 δικασταί έψήφισαν έναντιον του και 278 υπέρ αυτού.

Αφού κηρύχτηκε έτσι ο Σωκράτης ένοχος, κατόπιν έπρεπε να όριστή και το είδος της ποινής του.

Ο Μέλιτος έπρότεινε τότε την είς θάνατον καταδίκην του, άλλ' έπειδή ο νόμος του επέτρεπε να ζητήσει ή μετατροπή της ποινής του αυτής σε έξοριση ή πρόστιμο, ερωτήθηκε σχετικώς ο Σωκράτης. Αλλά, έπειδή άν ζητούσε την έλάττωσι της ποινής

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΠΕΤΡΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΑΓΗΤΗ

Ο περίφημος Ίρλανδός ιατρός Νορμάν—Μακλέντ, ό οποίος καταγινόταν πολύ με την ορμητολογία, έτυχε κάποτε να ταξείδεύη στη Σκωτία.

Μία μέρα, φτάνοντας σε κάποια μικρή χωμόπολη, συνάντησε στο δρόμο έναν υπάλληλο ξενοδοχείου και, έχοντας άπλόγητη έμπιστοσύνη στην τιμότητα των Σκώτων, του παρέδωσε τη βαλίτσα του για να τον μεταφέρει στο ξενοδοχείο. Μέσα σ' αυτόν το σάκκο είχε διάφορα περιεργα και σπάνια όρρηκτά, τα οποία είχε κατορθώσει να μαζέψη στη γύρω περιφέρεια με πολλούς κόπους.

Όταν, ύστερα από κάμποση ώρα, πήγε κι' αυτός στο ξενοδοχείο του, βρήκε το σάκκο στην ίδια κατάσταση όπως τον είχε παραδώσει. Αλλά σε μία στιγμή άκουσε μεταξύ του υπαλλήλου του ξενοδοχείου και ενός άλλου τον παρακάτω διάλογο σε σκωτική γλώσσα, την οποία υπέθεσαν ότι άγνοούσε ο ξένος.

— Τι περιεργα άνηρωποι που είνε αυτοί οι Ίρλανδοί! Έλεγε ο πρώτος. Ο άνθρωπος που βλέπεις εκεί με βρήκε προ όλίγου στο δρόμο και μου έδωσε τη βαλίτσα του να τη φέρω εδώ. Ο δρόμος όμως ήταν αρκετά μακρύς και ο σάκκος βαρύς. Έβλεπα μου ήρω ή ιδέα να τον άνοιξω και να δω τί περιείχε. Τον άνοιξα και τί να δω; Ήταν γεμάτος από πέτρες...

— Πέτρες; Κι' αυτές έφερές εδώ;

— Α, μπά; Για βλάκα με πέρασες; Άδειασα το σάκκο στο δρόμο κοντά σ' έναν λιθόδο, που μου όρκίστηκε ότι ποτέ δεν είχε δει βαρύτερες πέτρες, και όταν ζύγωσα εδώ, τον ξαναγέμισα με λιθάρια, για να μην καταλάβη τίποτε αυτός ο κουτοπερήγητής!

του, θα όμολογούτε τον έαυτό του ένοχο, ο φιλόσοφος άρνήθηκε περήφως να κάθε μετατροπή.

Έτσι καταδικάστηκε εις θάνατον. Ο Σωκράτης, άν και δεν ένοιωσε τον έαυτό του ένοχο, δεν άγανάκτησε καθόλου γι' αυτό. Όταν μάλιστα πλησίασε και το εζέφρασε τη θλίψη του γιατί καταδικάστηκε εις θάνατον άδίκως, ο φιλόσοφος του άπάντησε:

— Θα προτιμούσε λοιπόν να πέθαινε ένοχος;

Έπίσης λίγες ήμέρες προ του θανάτου του είπε:

— Μπορούν να με σκοτώσουν, αλλά δεν μπορούν να μου κάνουν κανένα άλλο κακό...

Ο Σωκράτης ήπιε το κώνειο και πέθανε, χωρίς το παραμικρό παράπονο να βγή από τα χείλη του.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα παιδν. Επίσης προγυμνάζονται δι' εξετάσεις μαθηταί και μαθήτριά εις τα Θεωρητικά μαθήματα και Αθρογίας με έλαχίστας τιμές. Πληροφορία: Πέτρας 7, παράλληλος δδου Λένσμαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΑΡΑΝΤΑΙΟΙ ΚΑΙ ΚΑΠΟΤΑΙΟΙ

Κανέναν δεν θυμάται πειά, ποιά ήταν ή πρώτη άφορμή της συγκρούσεως μεταξύ των δύο πολυμελών οικογενειών, των Ταρανταίων από το Μύτικα και των Καποταίων από την Πλαγιά. Ίσως να ήταν κάποια άπαγωγή που δεν κατέληξε σε γάμο ή κάποια πρόταση γάμου που άπερίφθη.

Κάθε τόσο έσκαπώνετο και από ένα παλληκάρι της μιάς ή της άλλης οικογενείας, αλλά και καθεμιά με την άράδα της ήθελε να πάη το δίκιο με το χέρι της.

Χρόνια βάσταζε αυτό το κακό που είχε παλάτι την αρχή και δέ φαινόταν πως θαχί τέλος.

Ένας ξενητεμμένος είχε πεθάνει στα ξένα.

Όταν ζούσε, του άρεσε κάθε τόσο, ν' άνοιγη τον Αη-Γιώργη και να τον λειτουργή. Ο Αη-Γιώργης ήταν στα σύνορα της Πλαγιάς και της Μύτικας. Και ή γυναίκα του λοιπόν έκει κάθε τόσο πούκναε μνημόσυνο.

Και σήμερα το ίδιο πάλι, με έπειδή πέραςε κάμποσος καιρός, ήταν μονάχα αυτή με τη μητέρα του και με την αδελφή του.

Πήγαν όμως και ο πρωτόγερος της Πλαγιάς και ο πρωτόγερος του Μύτικα, γιατί ο μακαρίτης ήταν καλός νοικοκύρης από τα μέρη της Ήπειρου.

Οι δύο γέροι συναντήθηκαν στην πόρτα του βοημοκλήσιου και άγριο-κυπατήχτηκαν.

Και ενώ με το δεξί των χερι έκαναν το σταυρό τους, άκούμπησαν για καλό και για κακό το άριστερό, με τρόπο, στο σελάχι τους.

Ήσαν και οι δύο όγδοντάρηδες. Αφού κυτάχτηκαν δυο-τρεις φορές, μουρμουρίζει ο γέρο-Ταραντάτης:

— Άς έχης χάρη στον Αη-Γιώργη! Και άπαντά ο γέρο-Καποτάτης:

— Και σ' ότ' άλογό το!

Παραβάνει τότε ο παπάς. Είπε πολλά και δίκαια και τελείως λεγόντας:

— Δεν καταλαβαίνετε πως ο Θεός σάς έστειλε εδώ για να πάη τέλος πάντων αυτός ο σκοτωμός; Μέγας ει Κόρις...

Και σταυροκοπήθηκε.

Η συμπόλιωσις άποφασίστηκε.

Στον Αη-Γιώργη, πούναε στα σύνορα των δύο χωριών, θα μαζευτούν κι' απ' τις δύο φαμίλιες όλοι και θα έκκλησιαστούν, πενήντα τώσι... Ύστερα θα καθίσουν να φάνε όλοι μαζί... Τά κριάρια ψήνονται τώρα στις σουβλές.

Τά κλαριά στρώθηκαν χάμου και τά κριάρια έλιανίστηκαν.

Όλοι λαμποκοπύν με κάτασπρες φουστάνελλες και με κατακαίνουργιες φορεσιές.

Δυό πλατάνια, μεγάλη χοντρά και φουντωτά, το ένα κατά το μέρος της Πλαγιάς και το άλλο κατά το μέρος του Μύτικα, λές και θεργίωσαν επί- τηδες εκεί, για να κρεμάσουν χωριστά σ' αυτά ή δύο φαμίλιες τ' άρματα τους.

Στά σελάχια τους άφησαν μονάχα τα κουμπούρια.

Απάνω στα συγυρίσματα σμίξαν ή δύο γοργές.

— Τά πίκρες αυτά; Έγώ είμαι ευχαριστημένη. Έσύ;

— Κι' εγώ...

Μά έχω μία κρυφή έννοια...

— Φοβάσαι;

— Του λόγου σου φοβάσαι;

— Όχι.

— Τότες πως θες να φοβηθώ εγώ; Νά, λέω...

— Εγώ λαχός;

— Όχι.

— Τότες πως θες να φοβηθώ εγώ; Νά, λέω...

— Εγώ λαχός;

— Όχι.

— Τότες πως θες να φοβηθώ εγώ; Νά, λέω...

— Εγώ λαχός;

— Όχι.

— Τότες πως θες να φοβηθώ εγώ; Νά, λέω...

— Εγώ λαχός;

— Όχι.

— Τότες πως θες να φοβηθώ εγώ; Νά, λέω...

— Εγώ λαχός;

— Όχι.

— Τότες πως θες να φοβηθώ εγώ; Νά, λέω...

— Εγώ λαχός;

— Όχι.

— Τότες πως θες να φοβηθώ εγώ; Νά, λέω...

— Εγώ λαχός;

— Όχι.

Δεν του έφτανε να τά βλέπη, άρχισε και να τ' άγγίξη.

Ένα τουφέκι έπσεσ χάμω και κύλησε κατά το ρέμμα.

Ο Καποτάτης, ένα παλληκάρι ως και άπάνω, σηκώθη, πήρε το τουφέκι του, το σκούπισε, το ξανακρέμασε στο κλαρί, κάτι μουρμουρίσε και ξανακάθισε πάλι στη θέσι του.

Σε λίγο το παιδί άρχισε να τριγυρίζει και να σκαλίζει πάλι.

Ξαναπέφτει το τουφέκι του και τώρα πάλιν φωτιά.

Σηκώνεται άγριεμένος ο Καποτάτης, το ξανακρέμασε και στο γύριμά του, βόσκοντας το παιδί μπρος στα πόδια του, του δίνει μία σθερχιά και καθίστα πάλι στη θέσι του.

— Δεν ήταν σωστό να βαρέσης το παιδί! Του φωνάζει ο πατέρας του από άντίκρου. Είπε σαν να βαρέσεις έμένα...

— Όπως θέλεις πάω! Τότε σε βαρώ κι' εγώ!

— Δυό πιστόλια βγήκαν στη στιγμή, αλλά σηκώθηκαν όλοι και τούς έπιασαν.

Από τώρα κι' έμπρος όλοι κάνουν πώς τρώνε, μα στα κρυφά άγριοκυτάνονται και δεν βγάζουν μιλιά από το στόμα τους.

Μόνο κρυφομουρμουρίζουν και τάχουν με τους δύο γέροι, που έγιναν αίτία να κριζούν μ' αυτά τα σκυλιά τ' άπιστα.

Δεν βάσταζε στα τελευταία ο γέρο-Καποτάτης και λέει στο γέρο-Ταραντάτη:

— Πάντα έσεις είσαστε το σκάνδαλο!

— Ο σκανδαλιάρης θα πη πως έχει και καρδιά που το λέει.

— Και το δικό μας το κομμάτι κομμάτι είναι; Η καρδιά μας δεν το λέει;

— Άκούς εκεί! Το είδα με τα μάτια μου... Θά είνε τώρα πάνω από πενήντα χρόνια όταν σε πρωτοκυνήγησα και κρύφτηκες σαν το λαγό...

— Εγώ λαχός; Έ'ε λοιπόν, έτσι ήταν της τύχης!

Δυό πυροβολισμοί άκούστηκαν συγχρόνως και οι δύο γέροι έπεσαν κάτω.

Η δυό πιστόλια των γέρον, που άλληλοσκοτώθηκαν, ήταν το σύνθημα της μάχης...

Έχουν να πούν πως απ' όλους γλύτωσε μονάχα το παιδί που έριξε το τουφέκι χάμω...

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΜΟΙΟΤΗΣ

(ΤΟΥ ΧΑΙ-ΙΝΕ)

Τού ποταμού το ρέμμα με χαρά, μια χωροπούλα σαν νεράιδα βράχει, καθρέφτη της τα διάφανα νερά, ή χώρα με την έκκλησίά της έχει.

Στην έκκλησίωλα βόσκειται μία νειά, ή όλόχρυσά μαλλιά ζωγραφισμένη, άχτίδα της ζωής της σκοτεινά, μάχει κορυφή ή λάμψη της χυμένη.

Άγγελοι στες Παρθένας το πλευρό και κρένα είνε γύρω της γραμμένα, στα μάτια της, στα χείλη τη θωρό, μοιάζει πολύ, μικρούλα μου, με σένα!

Μετ. Δ. ΜΑΡΓΑΡΗ

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΜΟΤ

ΤΟΥ LOUIS FORCET

«Ο, χωρίς άλλο θα είχε κάποια θλίβε-
ρα περιπέτεια
στη ζωή της...
Κάποιος τραγι-
κός έρωας θα
της έχη πλη-
γώσει την καρ-
διά...»

Αυτά τα λό-
για έλεγαν ο-
λοι για τη δε-
σποινίδα ντε Λα Μότ, βλέποντάς την
να ζή τόσο άπονη από τον κόσμο,
τόσο μελαγχολική πάντα και τόσο
θλιμμένη...

Από πολύ νέα είχε αποτραβηχτεί
μαζύ με τη μητέρα της σ' ένα μέτρο
σπίτι και περνούσε εκεί μια ζωή σχε-
δόν καλοκαιρινή, αυτή που ήταν τόσο
ώραία, τόσο μορφωμένη και πλούσια.
Είχε απορρίψει κάθε πρόταση γάμου
που της έγινε, δεν έβλεπε σχεδόν
κανένα και δεν επήγανε παρά μόνο
στην εκκλησία και στις φτωχικές συ-
νοχίες για να βοηθήσει και να παρη-
γορή τους φτωχούς άρρώστους και τα
όρφανά.

Έτσι μονότονη και θλιβερή είχε
περάσει η ζωή της δεσποινίδος ντε Λα
Μότ, και, ζων πέρασε και η μητέρα
της, έμεινε εντελώς μόνη στον κό-
σμο, γερασμένη πια άρκετά.

Μονάχα με τέσσερα πρόσωπα είχε
τότε σχέσεις η δεσποινίδα ντε Λα Μότ,
με τον πρόεδρο του δικαστηρίου, τη
γυναίκα του, έναν απόμαχο στρατιω-
τικό και μια γεροντοκόρη όπως αυτή.
Τα τέσσερα αυτά πρόσωπα, με τα
οποία έπαιξε κάποια χαριτιά, δεν μπο-
ρούσαν να πουν ότι την ήξεραν περισ-
σότερο από αυτούς που δεν είχαν πα-
τήσει ποτέ στο σπίτι της.

Η δεσποινίδα ντε Λα Μότ δεν έλε-
γε τίποτε για το παρελθόν της και
ούτε κανείς τολμούσε να τη ρωτήσει
τίποτε σκεπτικώς. «Ένα βράδυ όμως,
κατά το οποίο ο πρόεδρος με τη γυ-
ναίκα του, ο στρατιωτικός και η γε-
ροντοκόρη πήγαν, όπως έκαναν συ-
νηθιά, για να παίξουν χαριτιά με τη
μυστηριώδη φίλη τους, δεν την ηύ-
ραν να τους περιμένει, όπως πάντα
στο μικρό απλό σαλονάκι, σιμά στο
μικρό στερογγυλό τραπέζι.

Η υπηρέτρια τους ανήγγειλε ότι
η «κυρία» είχε αρρώστησει και ότι τους
παρακαλούσε να περάσουν στην κρεβ-
βατοκάμαρά της.

Ο πρόεδρος και ο στρατιωτικός έ-
καναν όλοι στις κυρίες να περάσουν
πρώτες και ύστερα μπήκαν κι αυτοί
μέσα στον κοιτώνα της δεσποινίδος
ντε Λα Μότ, η οποία βρισκόταν ξα-
πλωμένη σε μια πολυθρόνα και φαι-
νόταν πολύ καταβεβλημένη.

Καθίστο, άγαρμποί μου φίλοι,
είπε στους επισκέπτες της, δείχνον-
τάς τους τέσσερα καθίσματα.

Οι άγαρμποί φίλοι κάθισαν κι

της εποχής, αλλά δεν ήταν πολύ αυ-
στηρό. Η δεσποινίδα ήταν γρήγορη, αρ-
ρωστή και υπέρ το δέον επιεικής.
Μας συγχωρούσε όλες μας τις άτα-
ξίες. Κι' εμείς, παίροντας έτσι θάρ-
ρος, κάναμε ότι θέλαμε.

Μια μέρα, η δεσποινίδα μας πα-
ρουσίασε μια νέα επόπτριά, η οποία
έπεδλεπε ιδιαίτερος την τάξη των
«μεγάλων», στην οποία ανήκα κι' ε-
γώ. Μας την παρουσίασε ως «δεσποι-
νίδα Ιωάννα» χωρίς να μας πη το
επίθετό της.

Η δεσποινίδα Ιωάννα ήταν καλή,
αλλά όχι και τόσο επιεικής, όσο η
δεσποινίδα. Εμείς συνηθισμένες από
μια τόσο μεγάλη ελευθερία, βρήκαμε
πολύ δεσποτική τη δεσποινίδα Ιωάν-
να. Και αποφασίσαμε όλες σχεδόν η
μαθήτριές να μην υπαταχούμε στις
συμβουλές της.

Η δυστυχισμένη «δεσποινίδα» τα
είχε χάσει μαζύ μας. Και μια μέρα,
που έγω μαζύ με μια άλλη συμμαθή-
-

ζι και είδε τα σχέδια αυτά, κοκκί-
νε πολύ και φάνηκε έτοιμη να κλά-
ψη. Έν τούτοις χωρίς να πη τίποτε,
πήρε ένα σφυγγάρι και έσβυσε τα
σχέδια. Μα την άλλη μέρα τα άχλα-
δια ήταν πάλι ζωγραφισμένα στον πί-
νακα, συμπληρωμένα μάλιστα με μια
μακρύτερη και ένα ζευγάρι γαλιά.
Έτσι έμοιαζαν με γελοιογραφίες της
εποπτείας μας, η οποία είχε μεγάλη
μυτη και όταν διάβαζε, φρορούσε γυ-
λιά. Η δυστυχής Ιωάννα του κάκου
τα έσβυσε πάλι, την άλλη μέρα τα
άχλαδια με τα γαλιά γέμιζαν ξανά
τον πίνακα. Και το ίδιο επανέληθε
και τις άλλες ημέρες. Η επόπτριά έ-
σβυσε τα άχλαδια, εμείς τα ζωγραφε-
δάμας.

Μα δεν ήταν αυτό μόνο. Σε κά-
ποις έκθεσι Φυσικής Ιστορίας που
μας βάλανε να γράφουμε, όλες η μα-
θήτριες εκ συμπόνου περιγράφαμε
διάφορα είδη άχλαδιών.

Ένα βράδυ πάλι γεμίσαμε το δω-
μάτιο της Ιωάννας, ακόμα και το
κρεβάτι της, με άχλαδια, που τα α-
γοράσαμε μια μέρα, που είχαμε έ-
ξοδο.

Η Ιωάννα τότε δεν βάσταζε
πια και παραπονιόταν στη διεύθυν-
τριά, η οποία μας μάλασε, αλλά μ'
έναν τρόπο τέτοιο, σαν να μās έλεγε:
«Έξακολουθήστε τα παιχνίδια σας!»

Εμείς, για να εκδικηθούμε, σε λί-
γες μέρες καταγγείλαμε την Ιωάν-
να ως υπέρ το δέον αυστηρή και κα-
κία μαζύ μας. Φαίνεται ότι η διεύ-
θυντριά τη μάλασε πολύ, γιατί από
τότε η δυστυχής φαινόταν παραπολύ
καλή και προσποιόταν ότι δεν αντι-
λαμβάνονταν τις τρέλλες μας. Τότε,
νομίζοντας ότι μās φοβάται, γίναμε α-
κόμα πιο άμελικτες.

Ένα πρωί, η φτωχή επόπτριά μās
είπε:

«Δεσποινίδες, είστε πολύ σκλη-
ρές για μένα. Θέλετε να με διώξετε
από το Οικοτροφείο; Αυτό θα με κα-
ταστρέψει! Γιατί με το μισθό που
παίρνω συντηρώ τη μητέρα μου και
τον εαυτό μου. Αν ήμουν αυστηρή,
το έκανα για το καλό σας... Σας πα-
ρακαλώ λυπηθείτε με...»

Μερικές από τις μαθήτριες συνη-
ντήσαν, αλλά έγω καθόλου. Δεν μπο-
ρούσα να της συγχωρέσω το διωξιμό
μου από την τάξη. Άλλωστε εκείνο
το πρωί είχαμε ανακαλύψει κάτι α-
κόμα... Μια μαθήτριά—όχι, έγω—εί-
χε την άναίσιμη να κλέψει ένα γράμ-
μα από την τσάντα της Ιωάννας. Το
γράμμα αυτό το διαβάσαμε... Τι φο-
βική! Καλά λέει ο Αλφονταίν ότι τα
παιδιά δεν έχουν καρδιά! Πώς ντρέ-
πομαι τώρα όταν το σκεπτόμαι...

«Λοιπόν το γράμμα άρχισε έτσι:
«Αγαπημένη μου μικρή άρραβω-
νιστρίνα», και είχε για υπογραφή:
«Κάρολος Μαλμπούρ».

Καθώς φαίνεται, ο Κάρολος αυτός
είχε φύγει για την Αφρική μαζύ
με το λόγο του. Και έγραφε στην
Ιωάννα να έχη υπομονή και θάρρος
ως ότου ξαναγυρίσει, όποτε θα παν-
τρεύονταν. Ήταν, καθώς φαίνεται,
υπαξιωματικός.

Εγώ πρώτη στο διάλεγμα άρχι-

σα να τραγουδή:

«Ταμπούρ, Ταμπούρ, Ταμπούρ, Τα-
(μπούρ,
Στην Αφρική πήγε ο Μαλμπούρ».

«Αχ, μου φαίνεται ότι βλέπω ακό-
μα μπροστά μου το γεμάτο θλίψη και
παράπονο πρόσωπο της Ιωάννας, ενώ
μ' άκουγε να λέω αυτά τα λόγια. Πώς
δεν τη λυπήθηκα, Θεέ μου;
» Ύστερα όλες μαζί η μαθήτριες
άρχισαν να επαναλαμβάνουν τα ίδια
λόγια, τραγουδώντας, όπως κι' έγω.

Και τότε, έξαφνα, σκέφτηκα κά-
τι, κάτι που έγινε αίτια να υποφέρω
σε όλη μου τη ζωή από φριχτές τύ-
ψεις. Αμέσως έσπευσα να πραγματο-
ποιήσω εκείνο που σκέφτηκα.

Πήγα μαζύ με μερικές συμμαθή-
τρίες μου και πήρα ένα θρανίο από την
τάξη... Το σκεπάσαμε με μαύρες μα-
κρούς ποδιές και ύστερα το πήγαμε
έξω στην αλή και άρχισα να πη-
γαίνω ερχόμεστε, κρατώντας το σά-
φρετρο και τραγουδώντας:

«Ταμπούρ, Ταμπούρ, Ταμπούρ, Τα-
(μπούρ,
Επέθατε χτες ο Μαλμπούρ.

Επέθατε και τον έθαψαν
κι' όλοι οι Αφρικανοί τον κλάψαν.
Τέσσερες αξιοματιού
έτσι τον σήκωσαν εκεί...»

Η Ιωάννα, σιωπηλή και κατα-
χλωμη, έδωσε να περνά από μπρο-
στά της αυτή η παράξενη παρωδή
κηδέας. Αλλά έξαφνα έσπευσε σ' ε-
να γέλιο σπασμωδικό, άγριο, κι' έπεσε
κάτω σπαράζοντας σύκορμη.

Εμείς άφησαμε τότε το θρανίο με
τις μαύρες ποδιές και τρέξαμε κοντά
της, προκειμένες και μετανοημένες
ήδη για το απάιστο παιχνίδι μας, που
είχε τόσο κακό αποτέλεσμα. Σηρώσα-
με—έγω πρώτη—τη φτωχή Ιωάννα.
Με κύτταξε με μάτια έντρομα, άρη-
σμένα, φοβερά. Κι' άρχισε τότε ν'
φωνάζει κι' αυτή:

«Ταμπούρ, Ταμπούρ, Ταμπούρ, Τα-
(μπούρ,
Εχτες επέθατε ο Μαλμπούρ».

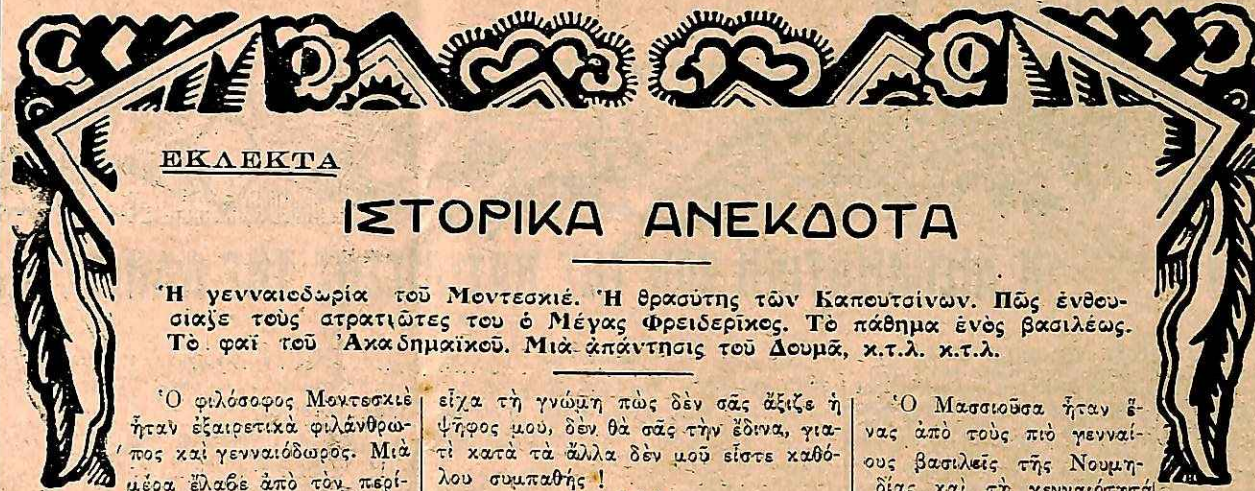
Η δυστυχισμένη είχε χάσει εξα-
φνα τα λογικά της. Την έκλεισαν τό-
τε σ' ένα Φρενοκομείο. Εκεί πέθανε
ύστερα από έξη μήνες: επάνω σε μι-
ση φοβερή κρίση, τη στιγμή που ο α-
ρραβωνιστικός της επιστρέφει από την
Αφρική.

Ο δυστυχισμένος νέος, ο οποίο-
την λάτρευε, ντύθηκε τα μαυλά του
στον άερα, μόλις έμαθε τον τραγικό
θάνατό της.

Αυτό είναι το μυστικό μου, φίλοι
μου. Αυτό το τρομερό έγκλημα διέ-
πραξα. Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα
γιατί άρνηθηκα τον κόσμο, γιατί έ-
ζησα μια ζωή τόσο μοναχική και προ-
σπάσησα να χάνω όσο μπορούσα το
καλό...

«Αλλόμωτο όμως! Ό,τι κι' αν έ-
κανα, δεν μπόρεσα να σωπάσω την
άμελικτη φωνή της συνειδήσεώς μου.
Και δεν μού μένει πια καμμία άλλη
ελπίδα εξαγνισμού, παρά να πω σε
όλους το μυστικό μου... Να φανερώ-
σω τη φοβερή πληγή που δηλητηρία-
σε βλή μου τη ζωή. Δεν την κρύβω
πια... Κοιτάξτε την! Αυτή ήταν η
συνταγή μου. Τιμώρησα όμως ο-
σο μπορούσα τον εαυτό μου. Έκανα
κάθε τι για να τον εξαγνίσω. Κατα-
λάβαινα ότι δεν έχω δικαίωμα σε καμ-
μία χαρά, αφού κατέστρεψα την εύν-
χια δύο ανθρώπων. Πέστε μου έσείς,

«Εγώ πρώτη στο διάλεγμα άρχι-

ΕΚΔΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η γενναιοδωρία του Μοντεσκιέ. Η θρασύτης των Καπετουίνων. Πώς ένδου-
σισε τους ατραυτίτες του ο Μέγας Φρειδερίκος. Το πάθημα ενός βασιλέως.
Το φαί του Ακαδημαϊκού. Μία άπάντησις του Δουμά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο φιλόσοφος Μοντεσκιέ
ήταν εξαιρετικά φιλόνηθω-
πος και γενναιοδωρός. Μια
μέρα έλαβε από τον περί-
φημο ωρολόγοπόη της εποχής του
Σουλλύ το ακόλουθο σημείωμα:

«Έλω να κρεμιστώ. Αισθάνομαι
όμως ότι δεν θάχω την δύναμη να κρε-
μιστώ, αν είχα εκατό σκούδα!».

Τότε ο Μοντεσκιέ το άπάντησε
άμεσως:

«Σας στέλνω αθημερόν εκατό
σκούδα. Μην κρεμισήτε, άγαπητέ
μου Σουλλύ, κι' έλάτε να με δήτε!».

Λέγεται ότι στα παλαιότερα χρό-
νια οι Καπουετινοί, όταν έδεχόντο
κανέναν καινούργιο μοναχό στο τά-
γμα τους, τον ανέβαιναν στην κορυφή
ενός καμπαναριού, του έδειχναν όλη
την έκταση όπου έπρεπε να επέκτει-
νη την προπαγανδιστική δράσι του
και του έλεγαν:

—Με λίγη... θρασύτητα όλα αύ-
τά είναι δικά σου!

Σε μια μάχη, ο βασιλεύς της Πρω-
σίας Φρειδερίκος εχε διατάξει έξη ε-
φόδους κατά των εχθρών. Όταν όμως
βέλησε να τους διατάξει να κάνουν
και μια ακόμα έφοδο, είδε το στρατό
του κάπως διστακτικό.

Τότε ο βασιλεύς προχώρησε στη
μέση και με τόνο επιπληρώς τους
είπε:

—Δεν μπορώ να καταλάβω... Θέ-
λετε να ζήτε αιώνως;

Τα λόγια αυτά συνετέλεσαν ώστε
ν' ανάβη πάλι ο ένθουσιασμός των
στρατιωτών, οι οποίοι ρίχτηκαν άμέ-
σως άκράτητοι στη μάχη.

Ο περίφημος Γκιουστάφ, ένας από
τους μεγαλύτερους σοφούς του 18ου
αιώνα, ως μέλος της Παλλικής Α-
καδημίας έθήρισε κάποτε ύπερ της
έκλογής ως νέου ακαδημαϊκού του ε-
πίσημο σοφού Μαγιόλ, με τον οποίο
είχε διαεγγάνει άλλοτε σφοδρότατη
επιστημονική συζήτηση.

Όταν δέ ο Μαγιόλ μετά την επι-
τυχία του έσπευσε να τον ευχαριστη-
ση, ο σοφός του άπάντησε με τη χα-
ρακτηριστική του ειλικρίνεια:

—Αφήστε τα αυτά, παρακαλώ,
γιατί δεν μού όφειλετε τίποτε... Άν

κύριε πρόεδρε, δεν ήταν δικαιο να τι-
μωρήσω έτσι τον εαυτό μου και δεν
υπάρχουν κατάδικοι μέσα στις φυλα-
κές πολύ λιγώτερο ένοχοι από μένα;

Τελειώνοντας, η δεσποινίδα ντε Λα
Μότ έκρυψε το κεφάλι της στα χεί-
ρας της και έσπασε σε λυγμούς.

Ο πρόεδρος έκρυψε το κεφάλι του
κι' αυτός και δεν άπάντησε τίποτε.

LOUIS FORCET

είχα τη γνώμη πως δεν σας άξιζε η
ψήφος μου, δεν θα σας την έδωνα, για-
τί κατά τα άλλα δεν μού είστε καθό-
λου συμπαθής!

Μια φορά, κάποιος βασιλεύς της
Σουηδίας, επειδή ήθελε να εκδικηθώ
έναν ευγενή, έέσχεσε όλους τους τί-
τλους του και τα διπλώματά του, και
του τάδωσε πίσω καμιατσάρινα.

Τότε η Σουηδική Βουλή κατέδικα-
σε το βασιλέα να κολλήσει ένα προς
ένα όλα τα ξεσχιμένα έγγραφα του
ευγενούς, καθισμένους άπάνω στο θρό-
νο του, μπροστά σ' όλους τους αντι-
προσώπους του λαού!

Όταν κάποτε οι αυλικόι του ου-
βούλευαν τον βασιλέα της Γαλλίας
Λουδοβίκο, τον επικληθέντα «Άγιον»

—Γιατί φοβάσαι να υπερασπίσεις
την πατρίδα σας, ενώ έγω, αν και εί-
μαι όργοντάρης, μπορώ να κρατώ ακό-
μα την άσπίδα και να ρίχνω το κον-
τάρι;

—Όταν ο βάρβαρος Αλδέρετος κα-
τέλαβε το Μεσικό, συνέλαβε μεταξύ
των άλλων τον αυτοκράτορα και τον
πρωθυπουργό του και για να τους α-
ναγκάσει να του μαρτυρήσουν το μέ-
ρος όπου είχαν κρυμμένους τους θη-
σαυρούς των, τους έβαλε άπάνω σ'
ανάμεινα κάδουνα.

Στην αρχή, ο πρωθυπουργός δεν
μόρεσε να βιαστεί στον πόνο κι' έ-
βαλε μια κραυγή θανάτη. Αλλά ο
αυτοκράτωρ γύρισε άμέσως και τον έ-
πέπληξε.

—Τι φωνάζεις; του είπε. Μήπως
έγω κάθωμαι άπάνω σε ρόδα;...

—Όταν ο περίφημος Λαμπιέ έ έγινε
μέλος της Παλλικής Ακαδημίας, άρ-
χισε να δέχεται από παντού προ-
σχλήσεις σε γεύματα.

Σε κάποιο απ' αυτά, μια κυρία τον
ρώτησε:

—Ε, και τί κερδίστηκε, κύριε
Λαμπιέ, που γίνεται ακαδημαϊκός;

—Κίλια πεντακάσια φράγκα το
χρόνο, κυρία μου, αποκρίθηκε ο έξυ-
πνος συγγραφέας, και τό... φαί
έξομα!

Κάποιος κομψούμενος ρώτησε κά-
ποτε τον Αλέξανδρο Δουμά, πατέρα:

—Τι ήταν ο πατέρας σας, κύριε
Δουμά;

—Ο πατέρας μου ήταν μεγας, α-
ποκρίθηκε ο εύφυς μυθιστοριογράφος.

—Αλλά και; Κι' ο πάππος σας;

—Αυτός ήταν άράνης, κύριε!

—Συγγνώμη... Κι' ο προπά-
πος σας;

—Ο προπάππος μου, κύριε, ή-
ταν πύθκος, άπάντησε ο Δουμά,

του οποίου η ύπομνη είχε εξα-
πληθεί. Η γενναιοδωρία μου δηλαδή
άρχισε από εκεί όπου τελειώνει η
δική σου!

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

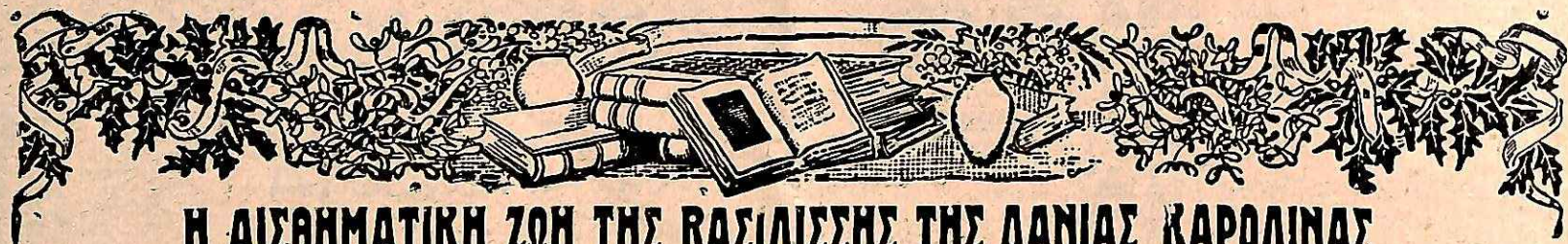
LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

LOUIS FORCET

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο βασιλεύς της Δανίας Χριστιανός και η σύζυγός του Καρολίνα-Ματθίλδη είνε νεύνομοι και αγαπιούνται εξαιρετικά. Έπειτα όμως από ένα ταξίδι του στην Ευρώπη, ο Χριστιανός αρχίζει να παραμελεί το σύζυγό του και να διασκεδάζει με άλλες γυναίκες. Αυτό όμως ελπίει εξαιρετικά τη βασίλισσα, η οποία είνε αποσπασμένη και ολοκληρωτικά διαμερισμένη της. Μία μέρα της αναγγέλλουν την επίσκεψή του γιατρού του βασιλέως Στρουενσέ, ο οποίος της είνε εξαιρετικά αντιπαθής. Έν τούτοις η βασίλισσα τον δέχεται. Μετά την πρώτη αυτή συνάντησι η σχέση της βασίλισσας και του γιατρού Στρουενσέ αρχίζουν να γίνονται οικειότερες και στο τέλος ο γιατρός άνοιξε δώδεκα την εμπιστοσύνη και τη συμπάθεια της βασίλισσας. Μία μέρα, σε μία έκδρομή της η βασίλισσα έπεσε απ' το άλογό της κ' έλασε τις αισθήσεις της. Άμέσως ο Στρουενσέ τρέχει να την περιποιηθί, μα στέκεται θαυμάσιος μπρος στην ωμορφιά της...)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

«Έτσι, ο Στρουενσέ βυθίστηκε σε έκστασι κυττάζοντας το υπέροχο στήθος και το λαμπρό της βασιλίσσης. Την κύτταζε γοητευμένος...»

Μά εξαφνα η Καρολίνα άνοιξε τα μάτια της και από κατακίτρινη πού ήταν προηγουμένως, έγινε τώρα κατακόκκινη, βλέποντας την άταξη της τουαλέτας της.

Σηκώθηκε και έσπευσε να σκεπαστή γρήγορα-γρήγορα...

— Υποφέρετε, Μεγαλειότατη; τη ρώτησε ο Στρουενσέ.

— Όχι, του απάντησε η βασίλισσα. Μά πού είνε τα άλογά μας;

Έπωφελομένα της εύκαιρας, τα άλογα είχαν τραβήξει στην τούχη μέσα στα σάβαντρα. Του κάκου ο Στρουενσέ τ' αναζήτησε παντού. Είχαν γίνει άφαντα.

Ο γιατρός του βασιλέως ήταν άπαρηγόρητος για την εξαφάνισι αυτή και κατηγορούσε τον εαυτό του ως υπεύθυνον.

— Μην κατηγορείτε τον εαυτό σας, κύριε, του είπε με καλωσύνη η βασίλισσα. Δεν είστε σεις ο υπεύθυνος. Μονάχα πού πρέπει να γυρίσουμε τώρα με τα πόδια στον πύργο... «Ας είνε ζωας, πηγαίνουμε...» Η δύναμει μου θα επαρκέσουν ως ύπου να φτάσουμε εκεί.

— Αν η Μεγαλειότης σας το επιθυμεί, τη δέχομαι ο Στρουενσέ, τρέχω άμέσως στους σταύλους να φέρω άλλα άλογα...

— Όχι! είπε η βασίλισσα. Δεν έχουμε και πολύ μακριά από τον πύργο... «Ας περπατήσουμε...»

Μά, παρ' όλα αυτά έλεγε, η Καρολίνα υπέφερε κάπως, έπειτα από την πτώσι της. Έκτός όμως από τους πόνους της, την έμπόδιζε να περπατήσει και το μακρό ιππευτικό της φόρεμα και γι' αυτό άναγκάστηκε να στηριχθί στο μπράτσο του Στρουενσέ.

— Σας κουράζω, του έλεγε κάθε τόσο.

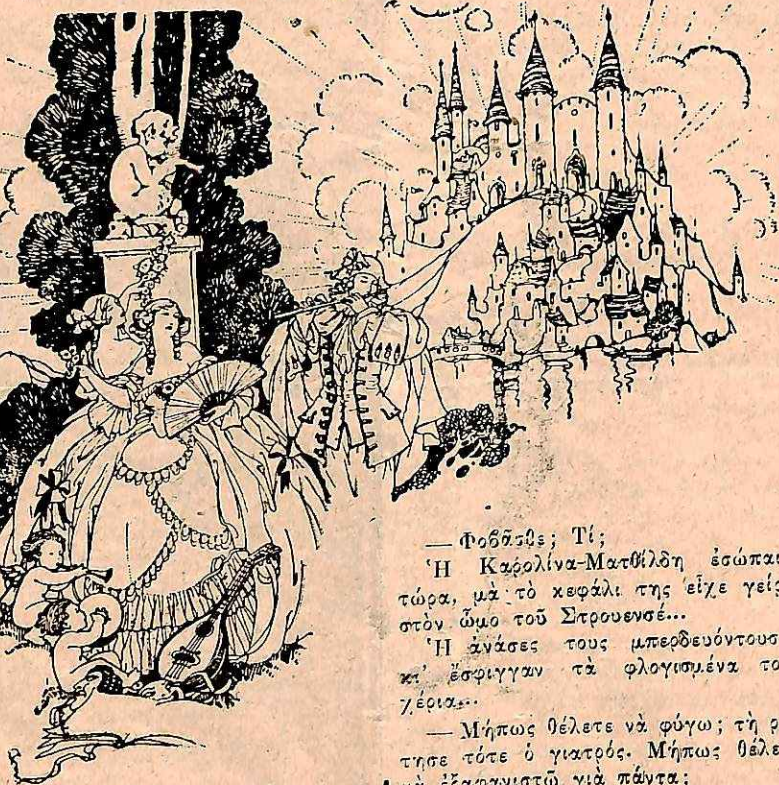
— Ω, Μεγαλειότατη, της απαντούσε εκείνος. Δεν με κουράζετε καθόλου.

Και δεν έλεγε ψέματα. «Αν εξητάτο μάλιστα απ' αυτόν, την απόστασι πού τους χώριζε από τον πύργο θα την διάνουν σε δισπασία ώρα απ' όση χρειαζόταν...»

«Ε λοιπόν! Απ' αυτή την περιπέτεια χρονολογείται η άναρχι των τρυφερών σχέσεων της βασίλισσας της Δανιμαρκίας και του γιατρού Στρουενσέ...»

Ο Στρουενσέ βέβαια δεν είδε για πρώτη φορά την ημέρα εκείνη την βασίλισσα του ήταν ώραία. Μά είχε δει την ωμορφιά της τόσο καλά, ώστε δεν μπορούσε να την ξεχάσει...

Εξ άλλου η νεαρή βασίλισσα δεν μπορούσε να λησμονήσει τα βλέμματα του γιατρού, όπως τα είδε καρφω-

μένα επάνω της τη στιγμή πού συνήλθε από τη λιποθυμία της...

Όστόσο, επί ένα ακόμα μήνα, η σχέσις των δυο έρωτευμένων δεν προχώρησαν καθόλου.

Έκείνος δεν τολμούσε... Εκείνη ήτρεμε...

Ένα βράδυ, τέλος, είχαν μείνει μόνοι. Ο καιρός ήταν θελλωδής... Η άτριμψιμα είχε γεμίσει από ήληκρησμό, όπως και η φλέβες τους... Καθόντουσαν σιωπηλοί ο ένας κοντά στον άλλο μέσα σ' ένα μικρό σαλόνι, πιασμένοι τρυφερά από τα χέρια...

Η νύχτα άπλωνόταν ολοένα...

Χωπύσσε το κουδούνι γι' να μάθι άνάβουν το φως, φίλε μου, είπε σε μία στιγμή η Καρολίνα:

— Γιατί ν' ανάβουν το φως; της απάντησε ο Στρουενσέ. Έχαστε τόσο καλά ύπνι!...

Τότε η βασίλισσα σηκώθηκε σιγά και πήγε και κάθισε στο πιάνο. Αρχισε να παίζει και να τραγουδάει συγχρόνως.

Είχε φωνή γοητευτική και τραγουδούσε έναν από τους δανικούς εκείνους σκοπούς πού είνε θαύματα μελωδίας. Ο Στρουενσέ στεκόταν κοντά της θρόνος...

Έξαφνα το τραγούδι της βασίλισσας σταμάτησε κι' ένας λυγμός έφυγε από το λάρυγγά της...

— Γιατί κλαίτε; τη ρώτησε ο Στρουενσέ, γονακίζοντας κοντά της.

— Φοβάμαι, του απάντησε η βασίλισσα.

Περίεργη συμπτωσις! «Έπειτα από δύο χρόνια αγόρευσε, τη νύχτα πού ο Στρουενσέ έθανατώθη στο φρούριο της Κοπεγχάγης, μολονότι ήταν άνοιξις, μία παροιμία θέελα λυσορρανούσε...

Και λένε ότι πριν ο κατάδικος ακουμπήσει το κεφάλι του στο κούτσουρο του θανάτου, είπε, χαμογελώντας πικρά, καθώς άκουσε τους κεραυνούς, σε κάποιον φίλο του πού παρυστεκόταν εκεί:

— Νά μία μουσική την όποία άκουσα σεις πού εύτυχισμένες στιγμές της ζωής μου...

Έπειτα από τη νύχτα εκείνη, ο Στρουενσέ, σιγά-σιγά, άρχισε να γίνεται παντοδύναμος. Αντικατέστησε τον Μπέρνστορφ στη θέσι του ως πρωτοπουργού της Δανίας και κυβερνούσε τη χώρα όπως αυτός ήθελε... Έπειδή όμως το σύστημα της διοικήσεώς του ήταν πολύ νεωτεριστικό και φιλελεύθερο, προκαλούσε πολλές αντιδράσεις εκ μέρους των ευγενών.

Το πρόγραμμα του γιατρού-πρωτο-πουργού ξεπερνούσε κι' αυτό της Γαλλικής Έπαναστάσεως. Έπεδίωκε την έλευθεροτυπία, την ελάττωσι των φόρων, τη γενίκεσι της εκπαίδευσας, τη βελτίωσι της ποινικής νομοθεσίας και πολλές άλλες τομής της τροποποιήσεις για την εποχή του.

Συγχρόνως προσκαλούσε στη χώρα διαφόρους ξένους φίλους του, στους οποίους ανέθετε τα μεγαλύτερα κρατικά αξιώματα, πράγμα πού προκαλούσε έναντίον του την κατακραυγή της κοινής γνώμης.

Έτσι οι ευγενείς είχαν κατορθώσει και είχαν πάρει με το μέρος τους τον ύγχο και προετοιμάζαν κρυφά επανάστασι.

Έν τω μεταξύ η σχέσις της βασίλισσας με το γιατρό γινόντουσαν διαρκώς τρυφερότερες, πράγμα πού δεν άργησε να γίνει αντιληπτό από όλη την Αδλή.

Οι ευγενείς, φυσικά, δεν παρέλειψαν να το εκμεταλλεύονταν αυτό, τόσο για να πάρουν με το μέρος τους το βασίλει, όσο και για να έρεθίσουν ακόμα περισσότερο το λαό κατά του Στρουενσέ.

(Ακολουθεί).

— Νά φύγετε;... Νά φύγετε σεις; Και τί θα γίνω εγώ άμα φύγετε σεις; — Καρολίνα! φώναξε ο γιατρός. Καρολίνα μου! «Ω! αν ήξερατε πόσο σας αγαπώ!...»

Μά δεν πρόφτασε κ' αποτελειώσει τα λόγια του και τα χέρια τους νύοθηκαν σ' ένα απερίετο φίλημα...

Ήταν το πρώτο τους φίλημα! Ήταν η σπιθαμή πού άνατινάζει την πυριτιδαποθήκη...

Μά η Καρολίνα είχε δικήν να είνε τόσο φλογερή στον έρωτά της!

Δεν ήταν ακόμα είκοσι χρόνων και πρ' δύο έτών, είνε αίτια της εγκυτα- λείψεως του συζύγου της, ζούσε σαν

5

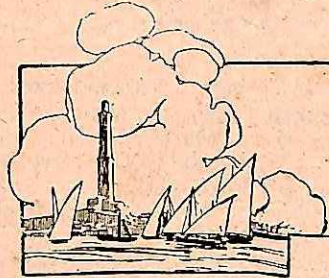
5

5

5

5

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Στο σημείο αυτό, ο Τάξ-Ούλουμου-λούκ στάθηκε λίγο και έπειτα πρόσθεσε τα ακόλουθα στην έπιστολήν του:...

«...Ο άχνος των στεναγμών μου άπλώνεται προς όλες τις μεριές. Ω πυρσέ πού λάμπεις όλη τη νύχτα, η πληγές σου ή φωτιά της άδελφης άνοιξε μέσα στην καρδιά μου, δεν θα κλείσουν ποτέ! Μή φανταστείς ποτέ πώς ή εικόνα σου έ απομακρυνθή από τα μάτια μου ή πώς ή καρδιά μου θα ξεχάσει την άνάμνησί σου... Δεν θα πάρεσι στιγμή πού να μην επιθυμώ την παρουσίαν σου, πού να μην όνειρευόμην την εύτυχία πού θα ένοιωθα αν βρισκόμην κοντά σου... Όταν σε είδα για πρώτη φορά, κόνεψα να τρελλαθώ. Μία λάμψη από τη φλογισμένη μου καρδιά έπεσε άπάνω στη δική σου και, καθώς φαίνεται, την έκανε να φουντώσει κι' αυτή. Χαίρε...»

Ο Τάξ-Ούλουμουλνκ δίπλωσε αυτή την έπιστολή, τη σφράγισε και την έδωσε στη νεράιδα Κρινοπόρσωπη για να την πάη στη Βακαβάλη.

Όταν η Βακαβάλη διάβασε την έπιστολή του αγαπημένου της και είδε πώς η αγάπη του ήταν ακόμα πιο μεγάλη από τη δική της και ότι μονάχα η ένωσις τους θα μπορούσε να γαληνέσει το φλογερό τους πάθος, έστευε βιαστικά την Κρινοπόρσωπη να παρακαλέσει την Άμάλια να πάη άμέσως κοντά της.

Η Άμάλια, ταραγμένη απ' αυτή την άπροσδόκητη πρόσκλησι, σηκώθηκε τρέποντας και έτρεξε κοντά στη Βακαβάλη. Τη βρήκε καθισμένη μέσα στο παλάτι της με τα ναρκισσένια μάτια της μεταβλημένα σε πηγές δακρύων.

Την έχαιρετίσε με σεβάσιμ και της άπήρθε ένα σωρό εύχες για την εύτυχία της...

— Ω γιασεμί του κήπου της χαράς, της είπε, όδο του δέντρου της αγριλιάσεως, γιατί ή καρδιά σου φαίνεται πικραμένη; Γιατί τα δάκρυά σου διακόπτουν τα λόγια σου; Γιατί πλένεις μ' αυτά το λουλούδι της έψης σου; Είθε όλες ή συμφορές να πέσουν επάνω μου για να είσαι εσύ πάντα χαρούμενη και γελαστή... Στο-νομα του Θεού, σ' έφορκίζω! Μίλησε και φανέρωσε μου το μυστικό της καρδιάς σου...

— Άθλια γυναίκα! της απάντησε τότε η Βακαβάλη όργισμένη. Τί θέλεις να σου πώ; Μήπως ξέρω κι' εγώ τί πρέπει να σου πώ; Έσύ τό ξέρεις καλύτερα, γιατί εσύ μου άναψες τη φωτιά πού με λιώνει και με κατάντησε έτσι δυστυχισμένη... Έσύ, για να εύχαριστήσης το γαμπρό της θούης σου κόρης, τον διευκόλυνες να-βή ως εδώ... Έσύ φταίς, γιατί μ' έ-

γάρησε και τον αγάπησα... Αν θέλεις να επανορθώσης το λάθος σου, πήγαινε και φέρε μου εδώ το λατ-μένο μου αυτό πλάσμα...

Αυτό δεν είνε και τόσο δύσκολο, είπε η Άμάλια. Πάμε μόνο να κλείς, γιατί πολύ φοβάμαι μήπως ο πόνος σου γίνει άφορητή και χαλάσει ή όμορφιά σου... Σήκω, πλύνε το πρόσωπό σου και άρρησε το χαμόγελο να ξαναβήσι στα χέρια σου... Πάω άμέσως να πάρω τον Τάξ-Ούλουμουλνκ από το αντί και να σου τον φέρω κοντά σου.

Η Άμάλια ξεκίνησε πράγματι για την πρωτεύουσα του Σαρκιστάν. Σάν έφτασε κοντά στον Τάξ-Ούλουμουλνκ, του είπε γελαστά:

— Σήκω, ω πεταλούδα, και πέτα-

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΒΑΚΑΒΑΛΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

ρωτευμένη και χωρίς τιμή! Ποιά είνε λοιπόν αυτό το πάθος πού σ' έκανε να λησμονήσης την τιμή των νεράιδων και ν' αμαυρώσης τη φήμη τους;

— Αυτό δεν είνε και τόσο δύσκολο, είπε η Άμάλια. Πάμε μόνο να κλείς, γιατί πολύ φοβάμαι μήπως ο πόνος σου γίνει άφορητή και χαλάσει ή όμορφιά σου... Σήκω, πλύνε το πρόσωπό σου και άρρησε το χαμόγελο να ξαναβήσι στα χέρια σου... Πάω άμέσως να πάρω τον Τάξ-Ούλουμουλνκ από το αντί και να σου τον φέρω κοντά σου.

Η Άμάλια ξεκίνησε πράγματι για την πρωτεύουσα του Σαρκιστάν. Σάν έφτασε κοντά στον Τάξ-Ούλουμουλνκ, του είπε γελαστά:

— Σήκω, ω πεταλούδα, και πέτα-

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

μενο της στην αγχαλιά της.

Ο Τάξ-Ούλουμουλνκ μπήκε μέσα στο δωμάτιο και παραδόθηκε με την αγαπημένη του στα χάρια της αγαπης. Μεθούσαν από έρωτα, όταν, για τη δυστυχία τους, η Ζαμιλιά-Χατούμ ξύπνησε εξαφνα.

Όταν είδε τους δυο έρωτευμένους, μία άσυγκράτητη όργη την έκυρίευσε. Άδραγες κατά το Τάξ-Ούλουμουλνκ και τον πέταξε έξω. Τότε αρχισε να μαλώνει την κόρη της και θέλοντας να την ασφαλίσει, την έπηρε μαζύ της στους κήπους του 'Ιρακ, όπου βρισκόταν το παλάτι του συζύγου της και πατέρα της Βακαβάλης Φιρός-Σάχ, στον όποιο άνεκύνονσε πει- είχε δει με τα ίδια της τα μάτια.

Ο Φιρός-Σάχ έδωσε τότε για συν- τρούφισες στην κόρη του ένα πλήθος νεράιδες, στις όποιες ανέθεσε να ξεκαθαρίσουν από την καρδιά της τον άμαρτωλό έρωτά της. Του κάκου όμως ή νεράιδες καταγινόντουσαν νύχτα και μέρα με τη φροντίδα αυτή. Η φωτιά της αγάπης μέσα στην καρδιά της Βακαβάλης άναβε ολοένα και πιο πολύ.

Όταν ή νεράιδες βεβαίωθηκαν πως ο έρωτας δεν μπορούσε να σβήσει από την καρδιά της νεαρής τους κυρίας, πήγαν κι' αναγγείλαν στον Φιρός-Σάχ πως όλες ή προσπάθειες του πήγαναν χαμένες και ότι τα λόγια τους δεν άβχαν καμιά εντύπωσι στο πνεύμα της Βακαβάλης. Στο τέλος, μάλιστα είπαν...

— Έκάνανε, έτσι έπρεπε να κάνουμε... Διατάχτε τώρα τί πρέπει να κάνουμε στο μέλλον.

Όταν ο Φιρός-Σάχ άκουσε τα λόγια τους, κατάλαβε ότι ή κόρη του δεν ήταν πια άπο την εξουσία του και ότι ή καλύτερες συμβουλές δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτε στη Βακαβάλη. Γι' αυτό, την περιστοίχισε με φυλαχτά κι' έδωσε τα λευκά, σαν άσημένια, πόδια της, με μία σιδερένια αλυσίδα.

Έπειτα από την περιπέτεια του αυτή, ο Τάξ-Ούλουμουλνκ έχασε την απελπισμένη την πρωτεύουσα του βασιλείου της Βακαβάλης και, επί πολλές ημέρες, έβόδιζε στην τούχη στους δρόμους, μη ξέροντας πού πηγαίνει... Έφτασε έτσι στους πρόποδες ενός ψηλού βουνού, στην κορυφή του όποίου είδε ένα ώραίο σπίτι, χτισμένο με πέτρες. Αφού κατώρθωσε, έπειτα από πολλές προσπάθειες, ανεβή στην κορυφή του βουνού, έμπηκε από περιέργεια μέσα στο σπίτι αυτό. Μολονότι έφαγε παντού, δεν βρήκε πούθενά κανένα ζωντανό πλάσμα... Όστόσο έ- εξαφνα κραυγές παρποννετικές έφτασαν ως τ' αυτιά του...

(Ακολουθεί).

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

5

ΡΟΣΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΘΕΙΑ ΤΙΜΩΡΙΑ

Μία φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας έμπορος, πολύ σκληρός και φιλάργυρος. Έπειδή αγαπούσε πολύ τα χρήματα, μία μέρα παραπύλαξε και σκότωσε χυρπά το συντάραρο του, ο οποίος ήταν άγαμος και του οποίου το μερίδιο περιήλθε έτσι σ' αυτόν.

Αλλά τη στιγμή που σκότωνε το θύμα του, ο έμπορος νόμιζε πως άκουσε μία φωνή που του έλεγε πως ύστερ' από σαράντα χρόνια θα τιμωρηθί για το έγκλημά του.

Πέρασε αρκετός καιρός από τότε κι ο φονιάς δεν μπορούσε να βρή ήσυχία, παρ' όλη την πλούσια και πολυτάραχη ζωή που έκανε.

Στο τέλος, έλειψε είχε φτάσει πια ο ώριμος καιρός της τιμωρίας, ο έμπορος, μη μπορώντας πια να κρατηθεί περισσότερο, αποφάσισε να εξομολογηθί το έγκλημά του στο γιό του και να ζητήσει τη γνώμη του.

Ο γιός του όμως τον καθήσχεσε, λέγοντάς του να μη φοβάται, γιατί δεν υπήρχε ούτε Θεός, ούτε Θεία τιμωρία, ούτε τίποτε.

Την ίδια βραδιά της συνομιλίας με το γιό του, ο έμπορος πήγε να κοιμηθί, ξελαφρωμένος πια απ' τις τύψεις, που έννοιωσε ως τότε.

Έτσι λοιπόν, είχε μέσα του σαν έπρεπε στο κρεβάτι του. Δεν υπήρχε ούτε Θεός, ούτε ψυχή, ούτε Θεία τιμωρία, ούτε τίποτε. Τί ευτυχία! Πώς ήσυχασα με μιά!

Και τόσο άνοιτο-ήμιον που καθόμουν και βασάνιζα το έαυτό μου με το τίποτε! Έδώ, σ' αυτόν τον κόσμο, μονάχα ένας νόμος υπάρχει και μονάχα αυτός κυβερνά.

Όλοι οι άνθρωποι αγωνίζονται μεταξύ τους και προσπαθούν να επικρατήσουν ο ένας εις βάρος του άλλου. Έτσι κι' εγώ αγωνίστηκα, νίκησα κι' απολαβόμουν τους καρπούς της νίκης μου.

Τότε όμως θυμήθηκε πως ο γιός του ο 'Αλέξανδρος του είχε πώς ή' ε-κωσι χιλιάδες ρουβλία που του 'δεν κάθε μήνα για χαρτίλτρα, δεν του 'φταναν και του είχε ζητήσει αύξηση, πράγμα που τον έκανε να θυμώσει.

Χωρίς άλλο, σκέφτηκε, αυτός έχει σκοπό να μου τ'α ξεδείρη όλα δια πεθάνω.

Και άμέσως του καρφώθηκε στ' αυτί η ιδέα πως ο 'Αλέξανδρος επιθυμούσε το θάνατό του.

— Αγωνίζου και νίκη, αυτό είναι το παράγγελμα της ζωής. Έγώ νίκησα, σκοτώνοντας τον έμπορο. Μου χρειαζόταν ή ζωή του και την πήρα. Αυτόν λοιπόν, το γιό μου, ποιά ζωή του χρειάζεται;

Σ' αυτό το σημείο σταμάτησε και πνάνηκε τρομαγμένος.

— Ποιά ζωή άλλη, εκτός από τη δική μου; Είναι για ερώτημα αυτό; Όσα ρουβλία κι' αν του δώσω, το καλύτερο γι' αυτόν θάνα να πεθάνω, γιατί τότε θα γίνη απόλυτος κύριος όλης της περιουσίας μου.

Ο δολοφόνος άρχισε να ξαναφέρει στη μνήμη του ένα-ένα τα λόγια του γιού του. Και απ' όλα αυτά έβλεπε πως ο 'Αλέξανδρος επιθυμούσε πραγματικά το θάνατό του.

Και θυμήθηκε τότε μια συνομιλία που είχε κάνει άλλοτε μαζί με το γιό του για κάποια δηλητήρια, τα οποία επιμέρουν το θάνατο, χωρίς να αφήνουν καθόλου ίχνη.

— Αν θέληση να μου δώση κανέ-νι απ' αυτά τα δηλητήρια, πως θα

μπορέσω να μ'ην το πάρω; Ένα φλυτζάνι με φαρμακωμένο τσάι και τελείωσε ή δουλειά του...

Ο έμπορος, μ' αυτές τις σκέψεις κατελήφθη από νευρικότητα και για να ήσυχάση, θέλησε να π'η ένα ποτήρι με νερό ξεαρωμένο, που ήταν επάνω στο τραπέζι, κοντά στο κρεβάτι του. Είχε πάρει πια το ποτήρι στάχ-νες, όταν παρατήρησε κάτι άσπρο στο βάθος.

— Τί γ'άν' αυτό; Όχι, δεν θ'α μ'έξασπ'η, άχρηστ'! Είπε μόνος του και άφησε κάτω το ποτήρι. Να ο άλλος θινός άγώνας... Κι' όταν άγωνίζεται κανείς, δεν πρέπει να κοιμάται. Θ'α καθίσω άγρυπνος λοιπόν... Θ'α τρώω και θ'α π'νω μονάχα ό,τι θ'α τρώω και θ'α π'νω ή γυναίκα μου... Ναι, αλλά μήπως κι' αυτή είναι... συνένοχη;...

Ξέρει καλά ότι αν πεθάνω, δικαιούται να λάβη το ένα έβδομο της περιουσίας μου... Τελείωσε, πόλεμος γενικός και άνηλεής... Πρέπει να κάμω διαθήκη και να τους αποκληρώσω όλους... Ναι, ναι, καλά το σκέφτηκα... Θ'α την κά-μω αύριο κιόλας... Και θ'α τους τη διαδώσω για να ξέρονται...

Θέλησε κατάν να κοιμηθί, αλλά ή σκέψεις του δεν τον άφηναν σε ήσυχ-ία. Φόρεσε τότε τη νυχτελ'ή ομάδα του και τις παντούφλες του, κάθισε στο γραφείο του κι' άρχισε να συντάσσει το σχέδιο της διαθήκης, με την οποία διέθετε όλη του την περιουσία χάριν φιλανθρωπικών σκοπών. 'Αλλά τότε θυμήθηκε το θυρωρό του.

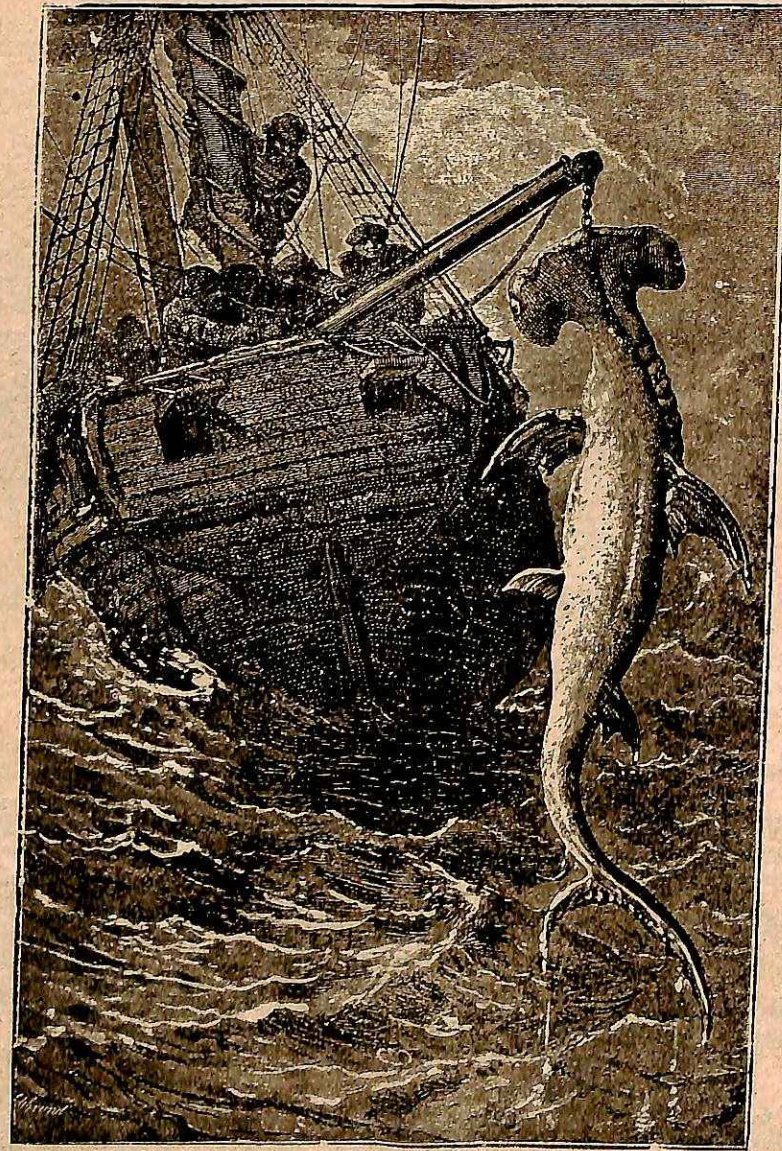
— Αν ήμουν κι' εγώ, σκέφτηκε, ένας φτωχός θυρωρός με δεκαπέντε ρουβλία και δέκα μου κομμάτια ένας πλούσιος άνθρωπος και αν ήξερα, ότι δεν υπάρχει ούτε Θεός, ούτε Θεία δικαιοσύνη, τί θ'ά έκανα; Θ'ά έκανα απόλυτα αυτό που έκανα στον έμπορο...

Ο δολοφόνος αισθάνθηκε τότε έναν τρομό θανάσιο και ξανασηκώθηκε για να κλειδώσει την πόρτα. 'Αλλά ή κλειδαριά δεν ήταν στερεά.

Αυτό τον άνάγκασε να βάλη πίσω από την πόρτα μια πολυθρόνα κι' ύπ'νω σ' αυτή μ'άν' άλλη, για να γίνη κρότος αν έδοκιμαζε κανείς να μπ'η μέσα με τη βία.

Μονάχα τότε έσβησε το κερί κι' άποκοιμήθηκε. Κοιμήθηκε όμως τόσο πολύ, που ή γυναίκα του ανησύχησε και πήγε σ' άνοιξη την πόρτα. Τότε ή πολυθρόνα γκρεμίστηκε κάτω με φοβερό πάταγο.

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

'Αλιεία τεραστίας σφύρας (πατερίτσας), στον 'Ινδικό Ωκεανό. 'Ως γνωστόν, ή πατερίτσα είναι ένα από τα πιο άγρια θαλάσσια κήτη.

ΤΟΥ Δ. ΤΟΛΣΤΟΗ

Ο έμπορος πετάχτηκε επάνω κά-τωρός, φωνάζοντας άρκετά όρα ως δ'του να συνέλθη:

— Πώς είναι; Τί τρέχει; Βοή-θεια, βοήθεια!...

Όταν μπήκε μέσα ή γυναίκα του, της δικαιολογήθηκε όπως-όπως και προσπάθησε να χυρή την ταρχή π'ν. 'Αλλ' από κείνη την ήμέρα οι οικείοι του κι' οι υπηρέτες του παρατήρησαν επάνω του μεγάλη μεταβολή.

Αυτός που ήταν άλλοτε τόσο εύθυ-μος και δηλητηριώδης, έγινε τώρα σιω-πηλός και καπνός και κύταζε β-λους τους ανθρώπους με δυσπιστία.

'Αλλά και στην τροφή του είχε γί-ναι πολύ ιδιότροπος. Πολλές φορές ά-φανε άπειράτα τ'α καλύτερά του φα-γητά ή στη μέση του γευμάτου έπα-νε το πάτο της γυναίκας του ή του γιού του και μονάχα απ' αυτό έτρωγε.

Το χρέμα, που άλλοτε ήταν ή χα-ρά του, τώρα ήταν ο τυραννός του.

Αισθανόταν πως αν είχαν κι' οι άλλοι την ίδια πίστη μ' αυτόν και με το γιό του, ότι δηλαδή δεν υπάρχει ούτε Θεός, ούτε τίποτε, τότε δεν είχε καμιά ασφάλεια. Μπορούσαν να τον σκοτώσουν και να του πάρουν την πε-ριουσία με τον ευκολότερο τρόπο.

Μονάχα ένα μέσο σωτηρίας υπήρ-χε: να μη λέη σε κανέναν ότι δεν ύ-πάρχει Θεός και θεία δικαιοσύνη. 'Α-πεναντίας μάλιστα έπρεπε να έμψυ-χοι σπουδ' άλλους την πίστη, ότι ύπάρ-χουν όλα αυτά...

Έγινε λοιπόν έξαιρετικά θρησκ'η-λητος ύστερ' απ' αυτό. Δεν έλειπε από καμιά λειτουργία, τηρούσε όλες τις νηστείες, νήστευε κάθε Τετάρτη και Παρασκευή. Και ποτέ δεν παρή-λειπε να μιλά στους άλλους για την ύπαρξη του Θεού και για τη θεία δική.

Έτσι έζησε ο δυστυχισμένος δέκα δόκιμα χρόνια και παραπάνω. 'Η ι-διοτροπία του είχαν γίνει πασίγνω-στες, αλλά κανένας δεν εγνώριζε τ'α κρυφά του μαρτύρια, κανένας δεν ή-ξερε ότι του είχε καταστρέψει τη ζωή ο φόβος και ότι ήταν αδύνατο πια να μαρτυρήτ...

Έτσι λοιπόν ο έμπορος μαραινότα και προγεμνίστηκε στον κοιτώνα του και σκόλυανε, χωρίς να φανερώνει σε κανέναν την αιτία. Μία μέρα επί τέ-λους, αφού γύρισε από την εκκλησία έπεσε στο κρεβάτι του και δεν ξανα-σηκώθηκε πια.

Παράγγειλαν για την κηδεία του ένα πολυτελές φέρετρο και αφού τον έβαλαν μέσα σ' αυτό, τον έφηγαν στο νεκροταφείο του μπειονικού μοναστη-ριού.

Πίσω από το φέρετρο ακολουθού-σαν οι φίλοι του, όλοι οι παλιοί προ-σκαισμένοι των πλουσίων του γειμά-των, οι οποίοι προχωρούσαν με σκι-μένο το κεφάλι, λυπημένοι.

Στο τέλος ένας ιεροκήρυκας, διά-σημος σ' όλη την Πετρούπολη για την ευχολογία του, ξεφώνησε ένα όραίο επιτάφιο, στον οποίο μίλησε άρκετά για την ευσέβεια και για τις αρετές του μακαρίου.

Κανένας άλλος εκτός από τον 'Υ-ψιστο, δεν γνώρισε την αληθινή ζωή του έμπορου, ούτε τη θεία δικαιοσύνη που άρχισε να τον καταδιώκει απ' την ήμέρα που έπαυε να νοιώθ'η μέσα του το Θεό...

ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΗ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

— Λυτάμια πάρα πολύ, παλ'ή μου φίλε, που είναι ανάγκη να φύγης π'αυ-τόν, είπε ο Λαυρέντιος 'Αρμύ, ο ζωγράφος, προς το φίλο του Λουδοβί-κο Κογκρερό, καθώς καθόντουσαν μό-νο, ύστερ' απ' το φαγητό, στην τρα-πέζια.

Ο υπηρέτης έβαλε εκείνη τη στιγ-μή επάνω στο τραπέζι μια μπουτίλα με κρασί κι' έπειτα άπομακρύνθηκε από ούδα.

— Είναι τόσα χρόνια τώρα που δεν σ' είδα, ξεκαλούθησε ο καλλιτέχνης. Και μ'αυτήν την στιγμή πως είν' ανάγκη να ξαναφύγης απόψε;

— Σωστά δεκαπέντε χρόνια, είπε ο Λουδοβίκος με τη βαθεία του φωνή.

Το χέρι του Λαυρεντίου έτρεμε, καθώς έβρισε στο φίλο του το ποτήρι με το κρασί και μερικές σταλαμιατιές έπεσαν από τραπέζι-μάντηλο.

— Α, να πάρε ή διάβολος! Είπε με θυμό.

Ο Λουδοβίκος Κογκρερό άντελή-φθη άμέσως την τρεμύδα του χερσ' του φίλου του, καθώς και την παρό-ξενη έκφραση του προσώπου του. Τί ποτε δεν μπορούσε να ξεφύγη από τ'α γαλάζια διαπεραστικά μάτια του.

— Τώρα θυμάμαι καλύτερα, είπε ο Λαυρέντιος. Την τελευταία φορά που σ' είδα ήταν την εποχή που πέθανε ή θεία μου.

Και, λέγοντας τ'α λόγια αυτά, φε-ρε το ποτήρι στο στόμα του. 'Αλλ' άμέσως το κατέβασε στο τραπέζι, χω-ρίς να τ' άγγιξη.

— Άλλαξαν από τότε οι καιροί και μαζί μ' αυτούς άλλαξε κι' εσύ, είπε ο Λουδοβίκος γελώντας. Σήμερα είσαι ένδοξος και τ' όνομά μου βρίζεται στα στόματα όλων.

— Ναι, είπε ο Λαυρέντιος. Έχω τουλάχιστον αυτή την ικανοποίη-ση. Πρέπει μάλιστα νάρθης να σου δείξω μερικές νέες εικόνες μου.

Υστερ' από λίγα λεπτά, σηκώθη-καν κι' οι δύο και πήγαν στο άτελε του ζωγράφου, που ήταν στο επάνω πάτωμα του σπιτιού.

— Α, το εργαστήριό σου είναι πρώ-της τάξεως! φώναξε ο Λουδοβίκος, όταν είδε την καλλιτεχνική εκείνη α-έθουσα που ήταν τόσο όραία στολισμέ-νη και φωτισμένη.

Και άρχισε να κυτάξ'η με προσο-χή τις εικόνες που ήταν ακόμα με-τελειωμένες. Κατόπιν πλησίασε το Λαυρέντιο, που καθόταν μπροστά στο τζάκι, και του είπε:

— Άνωμαλώς έχεις μεγάλο τα-λέντο, παλ'ή μου φίλε.

— Το πιστεύω, άποκρίθηκε ο Λαυ-ρέντιος. Όλος ο κόσμος μιλάει για μένα...

Και, λέγοντας τ'α λόγια αυτά, ρί-χτηκε με νοχλ'εια επάνω σε μια πολυθρόνα.

Ο Λουδοβίκος καθόταν και παρα-τηρούσε το ισχνό και άνησυχο πρόσω-πο αυτού του ανθρώπου, τον οποίο δεν είχε καταρθώσει να κάνει ευτυχισμένο ούτε ή πιο μεγάλη επιτυχία.

— Νομίζω, ότι πάσχεις από υπε-κόπωση, του είπε με ύψος φιλικό.

Ο Λαυρέντιος στάθηκε μερικά λε-πτά σιωπηλός και έπειτα είπε με βρα-χνή φωνή:

— Λουδοβίκε, παλ'ή μου φίλε. Θι-μάσαι μια μεγάλη εκδούλευση που σου έχω κάνει στα νεανικά μας χρόνια; — Βέβαια, τη θυμάμαι.

— Θέλεις λοιπόν κι' εσύ να μου την άναποδώσης τώρα; ρώτησε ο ζωγρά-φος, ενώ στο πρόσωπό του, που είχε το χρώμα του θανάτου, ζωγραφίζταν μια ζωηρή συγκίνηση.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε ο Λουδο-βίκος σοβαρά.

Τότε ο Λαυρέντιος κύταξε το φί-λο του στα μάτια και είπε:

— Θιμάσαι τότε που συναντηθήκα-με μια τελευταία φορά; Ήμαστε στο κτήμα της θείας μου. Θιμάσαι ακόμα και τη νύχτα που πέθανε; Πέρασαν από τότε σωστά δεκαπέντε χρόνια.

— Μά τί κάθεσαι και σκοτίζεσαι μ' αυτή την άνκμηση; Είπε ο Λουδο-βίκος. Κανένας δεν σκέπτεται πια έ-κείνη τη γρηά, εκτός από σένα.

— Άφ'ησέ τα αυτά, τον διέκρινε απότομα ο Λαυρέντιος. Άκουσε τώρα τί θ'α σου πω. Άχ, Θεέ μου, πως μ'α ξαναρχονται όλα στη μνήμη! Θιμάσαι εκείνο το σιωπηλό μωφοποιημένο δο-μάτιο, όπου ή θεία μου κοιτόταν ολό-κληρες ώρες άνασπ'ητη; Εκείνη τη νύχτα, την τελευταία, είχα άποφρά-σει να ξαγρυπνήσω κοντά της ως το πρωί. Ο γατρός είχε οθεί σεις έντε-κα κι' έφυγε χωρίς να καθίση. Μου

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΦΤΑΣΕ ΑΚΟΜΑ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Πώς τιμωρούνται οι προδότες στη Διμερσία (Ελκων Εδραποιού Περιγητού)

Και ξεκαλούθησε δυνατώτερα, με βραχνή φωνή:

— Λουδοβίκε, σκέψου ότι ήμουν μό-νος μου και διατελούσα υπό την επί-δραση που πάθους μου. 'Η δοκιμασία μου ήταν τρομερή. Τί μπορούσα να κά-μω για ν' απαλλαγ'ω από την φοβερή σκέψη που με βασάνιζε, να γίνω δη-λαδή κληρονόμος της θείας μου μ'α-δ'ρα νεορίτρα; Σκέφτηκα, ξανασκέ-φτηκα, αλλά μέσα στο νού μου γύριζε από το μισό, γιατί μπορούσε να τη βάλ'η, παρ'α να την άφελ'ηση. Άν άργότερα ξηπουόσε, μπορούσε να π'ρη και το υπόλοιπο, αλλά με τον όρο να περάσουν τουλάχιστο τέσσερες ώρες ύστερ' από την πρώτη δόση.

— Μάλιστα, έβλε ο Λουδοβίκος.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού, άποφάσισα μια νέα, την οποία δεν μπο-ρούσα να πάρω γυναίκα μου, για το λόγο ότι ήμουν φτωχός.

— Λοιπόν, άκουσε, φίλε μου, είπε ο Λαυρέντιος σ'αγά, πολύ σ'αγά, σ'αγά να μιλούσε στον έαυτό του. Βρισκόμουν σε μια βαθιά άπελπισία. Καταλάβαινα πως ήμουν προικισμένος με χαρίσματα από τη φύση και, λόγω της οικονομί-κης μου καταστάσεως, δεν ήμουν σε θέση να τ'α άναπτύξω. Έκτός αυτού

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— Καί όμως, εξακολούθησε η Μινιόν, κάποτε... όταν υπέφερα πολύ, όταν η καρδιά μου φουσκωνόταν από τον πόνο ζητούσε μία παρηγοριά, ή οποία δεν ερχόταν ποτέ, όταν τα δάκρυα πλημμύριζαν τα μάτια μου, μου φαινόταν πως έφερα πάνω από μία απύθμενη άβυσσο... Σιγά-σιγά, τα μάτια μου συνήθιζαν μέσα στο σκοτάδι κι' έβλεπα τότε μερικά υπερδεμένα πράγματα, μερικές ακαθόριστες εικόνες, σαν κι' αυτές που βλέπουμε στα όνειρά μας...

— Ο Γουλιέλμος την άκουγε μ' ανυπομονησία. Δεν έπρόφερε ούτε λέξη από φόβο μήπως η Μινιόν συνέλθει απ' την έκστασι, στην οποία βρισκόταν βυθισμένη...

— Δουτών, εξακολούθησε η μικρούλα, αυτές τις στιγμές νόμιζα πως έβλεπα μερικά πρόσωπα και πράγματα, ανάμεσα στα οποία είχα ζήσει τότε ή τέσσερα χρόνια...

Στο σημείο όμως αυτό στάθηκε και ψιθύρισε μ' απογοήτεσι...

— Μα αυτά είναι όνειρα...

— Όχι, Μινιόν! φώναζε ζωηρά ο Γουλιέλμος. Αυτά που νομίζεις για όνειρα είναι ίσως ή μακρινή αναμνήσις της παιδικής σου ηλικίας... Μίλησε λοιπόν, παιδί μου... Πές μου τί έβλεπες... Κατάλαβε άκόμα μία προσπάθεια...

— Ω! εξακολούθησε η Μινιόν, έβλεπα μία νέα γυναίκα, υπερόχως ώραια, γεμάτη πάνω από μία χρυσή κόκκινα... Η γυναίκα αυτή ήταν ντυμένη σαν πριγκίπισσα... Καί τα μάτια της χαμογέλουσαν μ' αγαπή... με μία απέραντη αγάπη... Με έσφιγγε μέσα στην αγκαλιά της... "Αχ! σ' σπέρσος της απάνω, νόμιζα πως βρισκόμουν μέσα σε μία φωλιά στοργής. Ποιά ήταν αυτή ή γυναίκα; "Ω, αφέντη, τ' ξέρεις;... Πές μου!

— Εξακολούθησε, Μινιόν! Μίλησε!... Πρόπει να μάθω περισσότερα...

— Έβλεπα, εξακολούθησε η Μινιόν, ένα λαμπρό παλάτι... με μαρμαρίνες σκαλιστές κολώνες και με ωραία αγάλματα... "Ω! ποιά είναι αυτό το σπίτι, αφέντη;... Πές μου, τ' ξέρεις;

— Θα τ' ξαναρωτήσω, Μινιόν, είπες ο Γουλιέλμος. Θα τ' ξαναρωτήσω...

— Καί έπειτα, εξακολούθησε η Μινιόν, έβλεπα μία γαλήνια θάλασσα. Ήταν από δίπλα μου και γαλάζια νερά της, γλυστούσαν αργά, σπρωχόμενα από τις ανέμους αέρας, καράβια με μεγάλα άσπρα πανιά... "Εβλεπα έναν καθέριο ούρανο βαθύ και φωτεινό... Αυτό τον υπέροχο ούρανο, αυτή τη θάλασσα την είδα ώραια, τ' ξέρεις; Γουλιέλμο;... Πές μου...

— Ίσως, απάντησε ο Γουλιέλμος,

Ή άκόμα μέσ' στις αναμνήσεις σου. — "Ω! είπες η Μινιόν. Μου φαίνεται πως βλέπω μπροστά μου ένα όνειρο, περιβάλλο, μοσχοβολημένο απ' τ' άρώματα χιλιάδων ρόδων, μύρων και γαρύφαλλων... Καί πού πέρα μία υπέροχη εξοχή γεμάτη από ρωδιές και άσπρηνιες ελίες... Καί, άκόμα πού πέρα, μερικά μακρινά βουνά πού τ' βαθυγάλαζο χρώμα τους μπερδεύεται με το χρώμα του ουρανού... "Ω! τί ωραία χώρα, Γουλιέλμο... Είπες ή χώρα πού φυτρώνουν οι χρυσοί καρποί, ή χώρα των λεμονιών και των πορτοκαλλιών με τα λευκά λουλούδια και τα μεθυστικά άρώματα... "Η χώρα όπου άντηχούν μέσα στον γλυκό αέρα τραγούδια αγάπης πού τ' άκο-

ή εύτυχία... Σ' αυτή τη χώρα πού άγνιτοβολάει από τον ήλιο και τη χαρά... "Εκεί, εκεί... με περιμένουν... εκεί με φωνάζουν τόνόρα μου και κλαίει... "Εκεί, θάθελα να πάω μαζί σου γιά να ζήσω και ν' αγαπηθώ γιά πάντα... γιά πάντα... αιώνια!

Καί, αφού είπες τα λόγια αυτά ή Μινιόν, σωριάστηκε πάλι στα λαζιλάρια της... Έξαγνλημένη από την προσπάθεια πού είχε καταβάλει, ξε-

σπασε σε λυγμούς...

— Μινιόν! φώναζε ο Γουλιέλμος, φτωχή μικρούλα!... Μαντεύω τώρα κάπως τη θλιβερή ιστορία της ζωής σου! Μείνε ήσυχη! Θ' αναζητήσουμε μαζί αυτό το υπέροχο σπίτι όπου σε περιμένουν, αυτή την εύτυχημένη χώ-

να βρούμε το σπίτι με τα λευκά αγάλ-

ματα.

Η Μινιόν, σαν βυθισμένη σ' έκστα-

σι, άκουγε τα λόγια που με μία άνε-

φραστή εύτυχία... Τα μάτια της ή-

σαν καρφωμένα στα μάτια του Γου-

λιέλμου... Η χαρά χρωμάτιζε τα μά-

γουλά της... Αυτή ή άπροσδόκητη εύ-

τυχία της, έκανε την καρδιά της να

φουσκώνει... Καί τα δάκρυα πού πλη-

μύριζαν το πρόσωπό της ήσαν δάκρυα

μέθης και γοητείας.

— "Ο Θεός σ' έθαλε στο δρόμο

μου! είπες με φωνή πού έτρεμε. "Η ά-

τελείωτη καλοσύνη που μου παρου-

σίασε έξαφνα μπροστά μου τον πύο μα-

γαλόψυχο, τον πύο ευγενικό άνθρω-

πο... "Ω, αφέντη! Πόσο γλυκά θ' ά-

νιπνέω τα μυαμένα θαλασσινά αγε-

ράκια, αν τ' αναπνέεις και σ' μαζί

μου... Πόσο εύτυχημένη θά είμαι να

ζωσταίνωμαι στον χρυσό ήλιο πού ώρι-

μάζει τα λεμόνια, αν ο ήλιος αυτός

σε φωτίζει και σένα κοντά μου... "Ω!

θά σ' ακολουθήσω παντού και θά πάω

όπου θά πιάς εσύ... Αυτή είναι γιά

μένα ή ανεπείρητη εύτυχία... Κοντά

σου νοιώθω τον έαυτό μου δυνατό και

ασφαλισμένο...

Κάθως μιλούσε ή Μινιόν έσφιγγε

με θερμότητα το χέρι του Γουλιέλ-

μου. "Ο νεκρός Μάστερ, συγχνημέ-

νος και ζωντανισμένος, την άφινε να

μιλή, αποδίδοντας τις εκδηλώσεις

της αυτές στην έξαφνη εύτυχία πού

είχε νοιώσει, ύστερα από τόση δυσ-

χία...

— Έλπιζε, Μινιόν, της είπες γλυ-

κά. "Ελπιζε!

Έκρινε τη στιγμή ένας χτύπος ά-

κούστηκε στην πόρτα και ο Κάρο-

λός μπήκε μέσα.

— Άρχοντα Γουλιέλμο, είπες, τ' ά-

λογία είναι έτοιμα. Είναι πιά ώρα να

ξεκινήσουμε...

Ακούοντας αυτά τα λόγια, ή Μι-

νιόν άναστήθηκε. Μα και ο Γουλιέλ-

μος, επανερχόμενος έξαφνα στην

ρα όπου πέρασε χωρίς άλλο τα πρώ-

τα χρόνια της ζωής σου...

Η Μινιόν άκέρωσε επάνω του τα

ώραία της βλέμματα πού ήσαν γεμά-

τα από δάκρυα κι' ευγνωμοσύνη...

— "Ω! αφέντη! ψιθύρισε άδύνα-

τα—τί μου λές;

— Σού λέω την αλήθεια, Μινιόν,

άκόμα και ή Έλλάς... Τίποτε

δέν με κρατάει εδώ πέρα... Γι' αυτό,

μόλις άνακηθείς τις δυνάμεις σου, θά

ξεκινήσουμε... Θα τραβήξουμε πρὸς

τις εύτυχημένες χώρες όπου πετούν

τα εύλογημένα χελιδόνια... Θα περά-

σουμε τ' άβυσσά πού με χωρίζουν από

τις χώρες τών πορτοκαλλιών... "Ε-

κεί, θάγγυμνοι από τ' άντικρά σου

και τις αναμνήσεις σου, θά ψάξουμε

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

Ο Γουλιέλμος έδωσε ένα γράμμα γιά τον κόμητα Φόρφελντ, σ' ένα στρατιώτη...

ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Η μικρή πριγκίπισσα με τα μαλλιά πού είχαν του σελινόφωτος το χρώμα, με τα μάτια τ' αγγελά, με τη φανούλα της πού εμάζελε σαν τα χιόνια τριαντάφυλλα, ή μικρή πριγκίπισσα είχε βαρβαί τη ζωή της και θλιβόταν.

Απάνω στους εύρύχωρους μαρμαρίνους εξώστες, πού βλέπανε πρὸς τη θάλασσα, πλάι στα μεγάλα δοχεία πού ξεφυλούσαν μέσα τους ήσυχα τ' χρυσάνθεμα, ή πριγκίπισσα έκλαιγε κρυφά, στις ώρες του ήλιοβασιλέματος.

Μία άόριστη, μία άγνωστη νοσταλγία της κούραζε το αίμα και το σώμα πού ήταν σαν το σώμα και το αίμα ενός κοινού.

Στις νύχτες τις θερμές, όταν ο αϊθέρας είναι γεμάτος από άστρινη σκόνη και κομούνται άπάνω στους παλπούς τούτους τα σιωπηλά παγώνια, όταν ανοίγουν τις καρδιές των τα λουλούδια, ανοίγει κι' ή καρδιά της πριγκίπισσας.

Νά γιατί ή νύχτες της ήσαν θλιμένες; και μελαγχολικές.

Την ώρα πού πένανε ή πριγκίπισσα, πένανε ήσυχα κι' άβυσσος, όπως πέναναν τ' χρυσάνθεμα της, κι' ή χαμπάνες ή παλιές σήμανες ψιλά από τη μπρόσολι γιά πολλή ώρα.

Κι' ή φωνή των ήσαν γαλήνιες και μεγαλόπρεπες σαν τις φωνές των έσθρων πού είχαν πεθάνει πρὸν από πολλόν καιρό.

Ο ΕΥΓΗΝΟΣ ΚΙ' Ο ΚΟΥΤΟΣ

Μία φορά ήταν ένας άνθρωπος και είχε δυο γιους πού τους αγαπούσε το ίδιο, σαν πατέρας των πού ήταν. "Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς ήταν πολύ έξυπνος, ενώ ο άλλος ήταν πολύ κουτός.

Όταν ο πατέρας τους γέρας και ήρθε σε κίνδυνο να πεθάνει, κάλεσε κοντά του τών πρωτότοκο γιού του και του είπες:

— Παιδί μου, εγώ πρόκειται να πεθάνω και λυπούμαι πού θά μείνεις ορφανός. "Εχεις βέβαια άρκεστή εύπνοια, αλλά δέν σου άρκει αυτή γιά να ζήσεις. Γι' αυτό σού άφινω αυτό το κειώτιο, όπου υπάρχουν όλα μου τα χρημάτα, γιά να σού χρησιμεύσουν σε κάθε δύσκολη περίπτωση της ζωής σου. Πρόσεχε όμως να

από το μέλι, κι' ο άρραβωνισμένος πού άγαπήθηκε από τον άδερφό!

— Άγνή κι' άδολη κόρη, ο ύψωνος είναι πού άπέρχονται απ' τη θάλασσα, ή θάλασσα πού πλατεί από την κοιλιά, τ' άβυσσος πού γράφει από τ' άλογο, ή χάραξ πού γλυκαίνει

από το μέλι, κι' ο άρραβωνισμένος πού άγαπήθηκε από τον άδερφό!

από το μέλι, κι' ο άρραβωνισμένος πού άγαπήθηκε από τον άδερφό!

από το μέλι, κι' ο άρραβωνισμένος πού άγαπήθηκε από τον άδερφό!

από το μέλι, κι' ο άρραβωνισμένος πού άγαπήθηκε από τον άδερφό!

την άδολη και άγνή φυσιογνωμία του φίλου της, τον όποιο από μία άλλόκοτη ιδιοτροπία άποκαλούσε «άφέντη της». Καί σιγά-σιγά καθήσυχασε...

— Πήγαινε! είπες. Είμαι ήσυχη! Μόλις άκούω τη φωνή σου, οι φόβοι μου διαλύονται... Μα τί θά κάνω εγώ, όσο εσύ θά λείψεις;... Πόσο άνήσυχη και δυστυχισμένη θά είμαι!

— Θυμήσου τις συστάσεις του γιαιτρού, τού καλού γιαιτρού πού ήρθε και σε είδε... Πρόπει να μείνεις ήσυχη, αν θέλεις να βρίσκεσαι ύστερα από λίγες μέρες σε όσει να μ' ακολουθήσεις...

— Επικαλέσου τον ύψων και προσπάθησε να κοιμηθείς όσο εγώ δέν θά βρισκόμαι κοντά σου...

— Δέν θέλω να κοιμηθώ! είπες ή Μινιόν με χέρι.

— Καί τί θά κάνεις λοιπόν, παιδί μου; "Η Μινιόν τόν κύσταζε σοβαρά και τού άπάντησε:

— Θα σκέφτομαι έσένα! "Ο Γουλιέλμος έγειρε πάνω από τ' άνοιγμα τού δρόμου.

— "Ο Θεός σ' έθαλε στο δρόμο μου! είπες με φωνή πού έτρεμε. "Η άτελείωτη καλοσύνη που μου παρουσίασε έξαφνα μπροστά μου τον πύο μαγαλόψυχο, τον πύο ευγενικό άνθρωπο... "Ω, αφέντη! Πόσο γλυκά θ' άνιπνέω τα μυαμένα θαλασσινά αγεράκια, αν τ' αναπνέεις και σ' μαζί μου... Πόσο εύτυχημένη θά είμαι να ζωσταίνωμαι στον χρυσό ήλιο πού ώριμάζει τα λεμόνια, αν ο ήλιος αυτός σε φωτίζει και σένα κοντά μου... "Ω!

θά σ' ακολουθήσω παντού και θά πάω όπου θά πιάς εσύ... Αυτή είναι γιά μένα ή ανεπείρητη εύτυχία... Κοντά σου νοιώθω τον έαυτό μου δυνατό και ασφαλισμένο...

Κάθως μιλούσε ή Μινιόν έσφιγγε με θερμότητα το χέρι του Γουλιέλμου. "Ο νεκρός Μάστερ, συγχνημένος και ζωντανισμένος, την άφινε να μιλή, αποδίδοντας τις εκδηλώσεις της αυτές στην έξαφνη εύτυχία πού είχε νοιώσει, ύστερα από τόση δυστυχία...

— Έλπιζε, Μινιόν, της είπες γλυκά. "Ελπιζε!

Έκρινε τη στιγμή ένας χτύπος ακούστηκε στην πόρτα και ο Κάρολός μπήκε μέσα.

— Άρχοντα Γουλιέλμο, είπες, τ' άλογία είναι έτοιμα. Είναι πιά ώρα να ξεκινήσουμε...

Ακούοντας αυτά τα λόγια, ή Μινιόν άναστήθηκε. Μα και ο Γουλιέλμος, επανερχόμενος έξαφνα στην πραγματικότητα, δέν μπόρεσε να συκρατήση μία ζωηρή κίνηση έκπληξης...

— Καλά, είπες. Σ' ένα λεπτό έρχομαι, καλέ μου Κάρολο.

— "Α! τόν δέχομαι ή Μινιόν, ενώ μία ζωηρή άπογοήτευσις ζωογραφίζταν στο πρόσωπό της. Θα με έγκλωλειψες κιόλας; "Ο όηρέτης σου φοβάται ρούχα ταξιδιού και έχει πιστόλια στη ζώνη... "Αφέντη! "Ω, αφέντη! Πού πηγαίνεις; Τρέμω! Φοβάμαι και καμιά καταστροφή! Γιατί φεύγεις; Πού πιάς; Θα σε ξαναδώ; Φοβάμαι, Θεέ μου!... Φοβάμαι!...

— Δυστυχισμένο παιδί! ψιθύρισε ο Γουλιέλμος. Θα ξαναγυρίσω!... "Εκεί, θάγγυμνοι από τ' άντικρά σου και τις αναμνήσεις σου, θά ψάξουμε

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

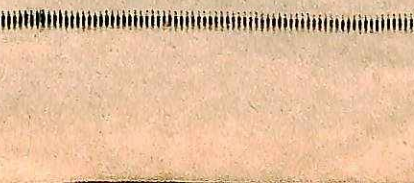
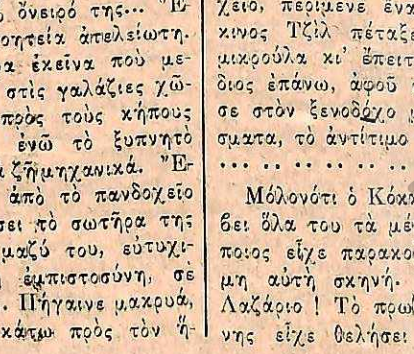
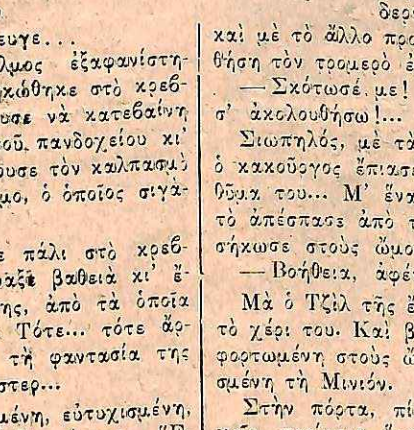
ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ή Μινιόν κύσταζε γιά μία στιγμή

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΣΕΕ

ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ ΟΝΟΜΑ

Ο Ραβνώ, ταμίας δέκα χρόνια στην Ίδια τράπεζα, αποτελούσε το πρότυπο του εργατικού και ευσυνείδητου υπαλλήλου. Ποτέ δεν είχε δώσει άρρωστη στιγμή, ποτέ κανένα λόγο να του απευθύνουν και την παραμικρή παρατήρηση, ποτέ δεν είχαν βρει ούτε την ελαχίστη ανωμαλία στους λογαριασμούς του.

Ζούσε μόνος του, απέφευγε με κάθε τρόπο να συνάψει σχέσεις, δεν έβγαζε ούτε στα καφενεία και φαινόταν ευσυνείδητος. Έθεωρείτο ο κατ'έξοχον έντιμος άνθρωπος της συνοικίας του και οι γείτονές του, σε κάθε διαφορά των, κατέφευγαν στην κρίση του.

Την παραμονή όμως μιας ημέρας που είχε να κάνει πληρωμές, δεν έβγαζε στο γραφείο του. Οι προϊστάμενοί του δεν σκέφτηκαν ούτε για μια στιγμή πως ήταν ένδεχομένο να έχει καταχραστεί τα χρήματα. Και έτσι το μόνο που μπορούσαν να υποθέσουν, όταν είδαν πως και την άλλη μέρα δεν παρουσιάστηκε, ήταν ότι έπεσε θύμα εγκληματιών.

Καθώς εξακριβώθηκε από τα βιβλία του, το όλο ποσό των εισπραχθέντων που είχε κάνει και που έπρόκειτο να διαβήση σε πληρωμές, ανερχόμενο σε πεντακάσιες χιλιάδες φράγκων...

Η αστυνομία, η οποία ειδοποιήθηκε σχετικά, προέβη σε συλλήψεις διαφόρων υπόπτων προσώπων στα περιχώρα του Παρισιού και έλαβε άμεσες έρευνες, αλλά χωρίς να καταλήξει σε κανένα θετικό συμπέρασμα.

Καθώς έγραφαν μάλιστα η εφημερίδες, ήταν φανερό πως το εγκλήματι είχε προμελετηθεί από καιρό και είχε επιπραχθεί από σπείρα κακούργων, η οποία παραφύλαξε τον άτυχό υπάλληλο και τον σκότωσε.

Μονάχα ένας άνθρωπος χαμογελούσε σε τούτο Παρίσι διαβάθοντας όλες αυτές τις ειδήσεις που γυμνάζαν τις εφημερίδες. Και ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Ραβνώ.

Ενώ οι επιτηδευμένοι αστυνομικοί του Παρισιού χανόντουσαν σε άσκοπες έρευνες έξω από την πόλη, ο Ραβνώ κυλούσαν σε κάποιο ξενοδοχείο, όπου είχε καταλύσει με ψευδώνυμο.

Μέσα σε διάστημα ολίγων ωρών, αυτός, ο τίμιος και ανεπιτήδεωτος άνθρωπος, είχε εξελιχθεί σε πρώτης τάξεως κλέφτη.

Όταν ζημώθηκε, έκλεισε τις πεντακάσιες χιλιάδες που είχε καταχραστεί ο Ίδιος, τον έσφαλλε και τον έθαψε σε ένα σφαγείο και πήγε σ' έναν συμβολαιογράφο.

— Κύριε, του είπε, μέσα σ' αυτόν το φάκελλο έχω έγγραφα και άλλα οικονομικά αξίας που επιθυμώ να τα ασφαλίσει, γιατί πρόκειται να φύγω μακριά από ταξίδι και δεν ξέρω πότε θα γυρίσω. Ήθελα λοιπόν για να τα εμπιστευτώ σε σάς. Τιποτε, πιστεύω,

δεν σας εμποδίζει να τα κρατήσετε. — Α, βέβαια, κάθε άλλο, αποκρίθηκε ο συμβολαιογράφος. Σταθήτε να σας δώσω μια απόδειξη παραλαβής.

Ο Ραβνώ θύωσε, καθώς άκουσε τα τελευταία αυτά λόγια, έμεινε σκεφτικός. Αν έπαιρνε την απόδειξη, που θα την έκρυβε, σε ποιόν θα την εμπιστευόταν; Μαζί του αποκλειόταν να την πάρει, γιατί αργά ή γρήγορα θα έπεφτε στα χέρια της αστυνομίας. Δίστασε κάμποσο, γιατί δεν είχε προβλέψει καθόλου αυτή την πιθανή αλλαγή περιπτώσεως, και έπειτα είπε με ύφος φυσιολογικό:

— Ακούστε με, κύριε... Είμαι μόνος, κατάμονος στον κόσμο... Δεν έχω ούτε συγγενείς, ούτε φίλους. Το ταξίδι που επιχειρώ είναι πολύ παρακινδυνευμένο. Η απόδειξη που θα μου δώσετε μπορεί να χαθεί, να κατα-

μπορούσαν να του πάρουν τις πεντακάσιες χιλιάδες που είχε κλέψει...

Τώρα υπολειπόταν να συμπληρώσει το σχέδιό του, το οποίο είχε κανονίσει ψύχραιμα από πριν. Άφου λοιπόν περιμένα ακόμα είκοσι τέσσερις ώρες, πήγε και παραδόθηκε υνός του στην αστυνομία με το ταξίδι στο στόμα.

Αν ήταν άλλος στη θέση του, οι έμπειροι κάποια φανταστική ισχύ θα είχαν δώσει, έστω και να μην ήταν σχετική με τη χρήση του κλειμένου ποσού. Ο κατηγορούμενος περιορίστηκε μόνο στην εξής απλή δικαιολογία:

— Με ρωτάτε τι έκανα τα χρήματα... Στιμάτε όμως απότομα και μουρμούρισε: — Αυτό είναι από τ' άγραφα... Δεν θυμώμαι ποιά όνομα έδωσα... Προσπάθησε να το βρει, σκέφτηκε, ανήχησε, τίποτε... Πίεζε το κεφάλι του στα χέρια του, γυρούσε από δω κι' από κει, σκεπτόταν, καθόταν, αλλά ήταν αδύνατο να θυμηθεί το όνομα που είχε δώσει.

— Έλατε δά, είπε ο συμβολαιογράφος, βλέποντας τη νευρική εξαίφηση του. Ήταν για τόν κύριο...; Από τι γράμμα άρχιζε;

Αλλά ο δυστυχισμένος Ραβνώ στάθηκε αδύνατος να το βρει και προσπάθησε να βγί' έξω. Έπι μια ώρα προσπαθούσε, καθισμένος στη γειτονική πλατεία, να βρει το καταραμένο αυτό όνομα.

Μά το όνομα χόρευε μπροστά του, ολόγυρά του, χωρίς να στέκεται σε μια μεριά. Έβλεπε τα γράμματα του να πηδούν, τις συλλαβές του να φεύγουν... Σε κάθε δευτερόλεπτο δοκίμαζε το συναισθημα ότι τουρχόταν κάτω από τα μάτια του, πάνω στη γλώσσα του...

Στην αρχή το πράγμα ήταν απλώς ενοχλητικό, έπειτα όμως έγινε σωστός εννευρισμός και στο τέλος τον κεντούσε στο σώμα του σαν πραγματικούς πόνο. Μια ζέστη αβρότητα ανέβαινε απ' τα πλευρά του στο λαιμό του, αισθανόταν επιθυμία να κλάψει, να χτυπήσει, να ξεσπάσει, τέλος πάντων. Τα χέρια του συγχλόνιζονταν από κινήσεις σπασμωδικές. Τα στεγνά χείλη του ήταν ματωμένα από το δάγκωμα.

Αλλά όσο περισσότερο συγχέντρωνε τη σκέψη του, τόσο το όνομα φαινόταν σ' απομακρύνεται από κοντά του. Χτύπησε το πόδι του δυνατά κάτω στο χώμα, σηκώθηκε και είπε: — Για ποιά λόγο να βασανίζω το μυαλό μου; Θα τ'ό βρω... Τ' καλύτερο είναι να πάω να το σκέπτομαι. Θάβω μόνο του...

Αλλά μια επίμονη ιδέα δεν φεύγει ποτέ. Έπι τέλους έφτασε κι' η μέρα της αποφυλάκισής του και βγήκε έξω εύτυχης, πανευτυχής.

Η πρώτη σκέψη που έκανε τότε ήταν να διευθυνθεί στο συμβολαιογραφείο. Και πήγε πράγματι. Έκεί τον ώδηγησαν σε μια αίθουσα πολυτελώς διακοσμημένη και ο Ραβνώ κυτάρχηκε σ' έναν καθρέφτη. Το πρόσωπό του είχε αλλάξει πολύ. Θα τον αναγνώριζε τάχα ο συμβολαιογράφος;

— Τι έπαινε, κύριε; τον ρώτησε εκείνος σε λίγο μπαίνοντας στο γραφείο του. — Έρχομαι για μια παρακαταβίβα, που σας έφτιαξα πού πέντε έτών.

— Ποιά παρακαταβίβα; Με ποιά όνομα; — Έπ' όνοματι κυρίου... είπε ο Ραβνώ.

Στιμάτε όμως απότομα και μουρμούρισε: — Αυτό είναι από τ' άγραφα... Δεν θυμώμαι ποιά όνομα έδωσα...

Προσπάθησε να το βρει, σκέφτηκε, ανήχησε, τίποτε... Πίεζε το κεφάλι του στα χέρια του, γυρούσε από δω κι' από κει, σκεπτόταν, καθόταν, αλλά ήταν αδύνατο να θυμηθεί το όνομα που είχε δώσει.

— Έλατε δά, είπε ο συμβολαιογράφος, βλέποντας τη νευρική εξαίφηση του. Ήταν για τόν κύριο...; Από τι γράμμα άρχιζε;

Αλλά ο δυστυχισμένος Ραβνώ στάθηκε αδύνατος να το βρει και προσπάθησε να βγί' έξω. Έπι μια ώρα προσπαθούσε, καθισμένος στη γειτονική πλατεία, να βρει το καταραμένο αυτό όνομα.

Μά το όνομα χόρευε μπροστά του, ολόγυρά του, χωρίς να στέκεται σε μια μεριά. Έβλεπε τα γράμματα του να πηδούν, τις συλλαβές του να φεύγουν... Σε κάθε δευτερόλεπτο δοκίμαζε το συναισθημα ότι τουρχόταν κάτω από τα μάτια του, πάνω στη γλώσσα του...

Στην αρχή το πράγμα ήταν απλώς ενοχλητικό, έπειτα όμως έγινε σωστός εννευρισμός και στο τέλος τον κεντούσε στο σώμα του σαν πραγματικούς πόνο. Μια ζέστη αβρότητα ανέβαινε απ' τα πλευρά του στο λαιμό του, αισθανόταν επιθυμία να κλάψει, να χτυπήσει, να ξεσπάσει, τέλος πάντων. Τα χέρια του συγχλόνιζονταν από κινήσεις σπασμωδικές. Τα στεγνά χείλη του ήταν ματωμένα από το δάγκωμα.

Αλλά όσο περισσότερο συγχέντρωνε τη σκέψη του, τόσο το όνομα φαινόταν σ' απομακρύνεται από κοντά του. Χτύπησε το πόδι του δυνατά κάτω στο χώμα, σηκώθηκε και είπε: — Για ποιά λόγο να βασανίζω το μυαλό μου; Θα τ'ό βρω... Τ' καλύτερο είναι να πάω να το σκέπτομαι. Θάβω μόνο του...

Αλλά μια επίμονη ιδέα δεν φεύγει ποτέ. Έπι τέλους έφτασε κι' η μέρα της αποφυλάκισής του και βγήκε έξω εύτυχης, πανευτυχής.

Η πρώτη σκέψη που έκανε τότε ήταν να διευθυνθεί στο συμβολαιογραφείο. Και πήγε πράγματι. Έκεί τον ώδηγησαν σε μια αίθουσα πολυτελώς διακοσμημένη και ο Ραβνώ κυτάρχηκε σ' έναν καθρέφτη. Το πρόσωπό του είχε αλλάξει πολύ. Θα τον αναγνώριζε τάχα ο συμβολαιογράφος;

— Τι έπαινε, κύριε; τον ρώτησε εκείνος σε λίγο μπαίνοντας στο γραφείο του. — Έρχομαι για μια παρακαταβίβα, που σας έφτιαξα πού πέντε έτών.

— Ποιά παρακαταβίβα; Με ποιά όνομα; — Έπ' όνοματι κυρίου... είπε ο Ραβνώ.

Στιμάτε όμως απότομα και μουρμούρισε: — Αυτό είναι από τ' άγραφα... Δεν θυμώμαι ποιά όνομα έδωσα...

Προσπάθησε να το βρει, σκέφτηκε, ανήχησε, τίποτε... Πίεζε το κεφάλι του στα χέρια του, γυρούσε από δω κι' από κει, σκεπτόταν, καθόταν, αλλά ήταν αδύνατο να θυμηθεί το όνομα που είχε δώσει.

— Έλατε δά, είπε ο συμβολαιογράφος, βλέποντας τη νευρική εξαίφηση του. Ήταν για τόν κύριο...; Από τι γράμμα άρχιζε;

Αλλά ο δυστυχισμένος Ραβνώ στάθηκε αδύνατος να το βρει και προσπάθησε να βγί' έξω. Έπι μια ώρα προσπαθούσε, καθισμένος στη γειτονική πλατεία, να βρει το καταραμένο αυτό όνομα.

Μά το όνομα χόρευε μπροστά του, ολόγυρά του, χωρίς να στέκεται σε μια μεριά. Έβλεπε τα γράμματα του να πηδούν, τις συλλαβές του να φεύγουν... Σε κάθε δευτερόλεπτο δοκίμαζε το συναισθημα ότι τουρχόταν κάτω από τα μάτια του, πάνω στη γλώσσα του...

Στην αρχή το πράγμα ήταν απλώς ενοχλητικό, έπειτα όμως έγινε σωστός εννευρισμός και στο τέλος τον κεντούσε στο σώμα του σαν πραγματικούς πόνο. Μια ζέστη αβρότητα ανέβαινε απ' τα πλευρά του στο λαιμό του, αισθανόταν επιθυμία να κλάψει, να χτυπήσει, να ξεσπάσει, τέλος πάντων. Τα χέρια του συγχλόνιζονταν από κινήσεις σπασμωδικές. Τα στεγνά χείλη του ήταν ματωμένα από το δάγκωμα.

Αλλά όσο περισσότερο συγχέντρωνε τη σκέψη του, τόσο το όνομα φαινόταν σ' απομακρύνεται από κοντά του. Χτύπησε το πόδι του δυνατά κάτω στο χώμα, σηκώθηκε και είπε: — Για ποιά λόγο να βασανίζω το μυαλό μου; Θα τ'ό βρω... Τ' καλύτερο είναι να πάω να το σκέπτομαι. Θάβω μόνο του...

Αλλά μια επίμονη ιδέα δεν φεύγει ποτέ. Έπι τέλους έφτασε κι' η μέρα της αποφυλάκισής του και βγήκε έξω εύτυχης, πανευτυχής.

Η πρώτη σκέψη που έκανε τότε ήταν να διευθυνθεί στο συμβολαιογραφείο. Και πήγε πράγματι. Έκεί τον ώδηγησαν σε μια αίθουσα πολυτελώς διακοσμημένη και ο Ραβνώ κυτάρχηκε σ' έναν καθρέφτη. Το πρόσωπό του είχε αλλάξει πολύ. Θα τον αναγνώριζε τάχα ο συμβολαιογράφος;

— Τι έπαινε, κύριε; τον ρώτησε εκείνος σε λίγο μπαίνοντας στο γραφείο του. — Έρχομαι για μια παρακαταβίβα, που σας έφτιαξα πού πέντε έτών.

— Ποιά παρακαταβίβα; Με ποιά όνομα; — Έπ' όνοματι κυρίου... είπε ο Ραβνώ.

Στιμάτε όμως απότομα και μουρμούρισε: — Αυτό είναι από τ' άγραφα... Δεν θυμώμαι ποιά όνομα έδωσα...

Προσπάθησε να το βρει, σκέφτηκε, ανήχησε, τίποτε... Πίεζε το κεφάλι του στα χέρια του, γυρούσε από δω κι' από κει, σκεπτόταν, καθόταν, αλλά ήταν αδύνατο να θυμηθεί το όνομα που είχε δώσει.

ΛΗΞΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΕΖΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ ΔΙΟΝ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΜΑΝΑ

— Αχ, τί μέρα ήταν εκείνη! Στοχάζομαι, μου έλεγε ο κοντός και άσπρος, εκείνος καπνιστής-Γιώργης, πώς χτύπησε η καρδιά μου...

Εκείνη ήταν μια χαριτωμένη, γυναικία από την Άντρο, χήρα, τριάντα χρόνων γυναικία, δυνατή, εύρωστη, με ώμορα χαλαρής, με φερσίματα και τρόπους πολύ γλυκούς. Είχε το πρόσωπο κόκκινο σαν το μήλο και μια πλεξίδα ξανθο-ξανθή γύρω στο κεφάλι της σαν βασιλική κορώνα, δυο μεγάλα μαύρα μάτια με πολύ βαθύ βλέμμα, που μ' έβλεπαν και με φλόγαν, μ' έναν τρόπο που δεν μπορούσε να τη θυμάται πάνω στο πλοίο μου.

Τ' όνομά της ήταν άωρο κι' αυτό. Την έλεγαν Δώρα. Ήταν η πρώτη μου φορά που άκουσα τέτοιο όνομα. Βαστούσε, σαν ζωγραφισμένη Παναγιά, στην αγαλιά της, το μοναχικό παιδάκι της, ένα άωρο, γονιφό και παχουλό παιδάκι, που κάθε ώρα και στιγμή το φιλούσε μ' έναν τέτοιον τρόπο, σαν να βόταζε δηλητήριο της χυρής και τον πόνο της.

Τό χόδεσε, του γελούσε, του γλυκομουρούσε στενάχοντας, κάτι λόγια νεαρά αγάπη, λόγια απ' αυτά που δυναμώνουν την πίστη και δίνουν μάτια στην καρδιά να βλέπουν έναν κόσμο καλύτερο.

Ο ήλιος έθαύριζε, ο αχάνος, η λιλία του Γενναρίου, μελαγχολικός και τρυφερός, καλό προμήνυμα για τους ναύτες, άγρια σφύριζαν οι άνεμοι και τ' άφρισμένα κύματα πότε σήκωναν και πότε βόθιζαν το πλοίο.

Εγώ, ιδρωμένος, έτρεχα. Ήταν ένας κρύος ιδρώτας που έπαιρνε την ύπαρξή μου. Εκείνη, η Δώρα, κουλουριασμένη πάνω στην κουβέρτα έσφιγγε το παιδάκι της στην αγαλιά της και με κύταζε άφωνη.

— Αχ, εκείνη η ματιά της τραβούσε την ψυχή μου και η καρδιά μου χτυπούσε δυνατωτέρα!

Ήθελε η στιγμή—δεν το κρύβω—που λίγο έλειψε να λησμονήσω το καλό μου πλοίο, από τετρακάσιους νέους σίδερο φορτωμένο, και να γονατίσω μπρος στην αγαλιά της εκείνη γυναίκα και να της πω...

— Αχ, ούτε κι' εγώ δεν ξέρω τί θα της έλεγα εκείνη τη στιγμή... Έξω πως η ματιά της μ' έμπόδιζε να καταραστώ, να βλαστημήσω, να γυρέψω βοήθεια με θυμό από τον ουρανό, από την κόλαση...

Έξω πως αισθάνθηκα μια δύναμη σ' όλα μου τα μέλη, ένα τέτοιο θάρρος στα νεύρα, στα κόκαλά μου, στο αίμα μου, που ρίχνοντας μια λοξή ματιά στη θάλασσα, πήρα το παγούρι που είχα κρεμασμένο στο πλευρό μου από τη ζώνη μου, έπια δυο καλές ρομφαίες ρούμι και με τη ραγισμένη και κούφα φωνή μου εξακούλουθρα στην ώρα;

να δίνω διαταγές σαν να ήμασταν μπουνα-τα :

— Έμπρός... Θάρρος, παιδιά... Κάμετε καρδιά! Εφώναξα από την κουβέρτα σ' όλην εκείνη την όχλοδο και τη σύγχυση... Προσοχή, παιδιά, στις μηχανές... Άνοιχτά όσο μπορείτε... Άνοιχτά κατά τον πονέντε γάμπη... Τράβα, μάλα, πίσστε ντι-τασάβλια... Για τ' όνομα του Θεού, θα πέσουμε πάνω στην κόστα... Κάπου τίς βάρκες... Προσοχή στο ρόλο... Έμπρός... Άνοιχτά-άνοιχτά όσο μπορείτε...

Βρισκόμαστε κοντά στο πόρτο. Πίσω από την παγωμένη λάμνη εφάνονταν η κορφή των σπιτιών, το κάστρο, η μεγάλη εκκλησία με το ψηλό καμπαναριό της.

Η θάλασσα μ' έσπρωχνε στη στεριά, άρμυζαμε όπως ήθελα, τα μνησμένα κύματα, δεν μπορούσαμε να τραβήξουμε άνοιχτά.

Είχαμε σπάει το τραγέτο και πέ-καί δυνάμι σπάνια, ζητούσα να πιάσω στεριά, το συντημένο ξύλο του κα-ταριού, ένα κομμάτι ξύλο, μ' το χέ-κου τ' άγρια κύματα μ' έσπρναν...

Επάλειψα, επάλειψα σαν το λιοντά-ρι, βαστώντας πάντα ψηλά με το ξε-βί μου χέρι, τα δύο μου άρματμένα πλάσματα, με το χέρι αγωνιζόμενα.

Η δύναμής μου άρχισαν να γίνων-ται, να λυγίζουν τα σιδερένια χέρια μου, να βγαίνει βραχνή κι' ανήσυχη από το στήθος μου η πνοή, σαν του έτοιμου θανάτου...

Ο λογισμός μου για μια στιγμή σκο-τίστηκε, μουρμούρισε στα κλεισμένα χεί-λη μου η βλαστήμια, μ' πνιγμένη ξε-σασίμω, τ'α χείλη της Δώρας κολ-λούν γλυκά στα χείλη μου...

Είπα πράγμα απίστευτο αυτό που θα σας πω. Εκείνη τη στιγμή εγώ έβλεπα τον ουρανό, τη θάλασσα, την άνεμο-βλαχ, γιατί αυτή τη στιγμή γνώρισα τον παράδεισο!

Η Δώρα όμως, η δύστυχη Δώρα, κατάλαβε πως έλασα τις δυνάμεις μου και με φωνή τρομακτική και κουματισμένη λούπε:

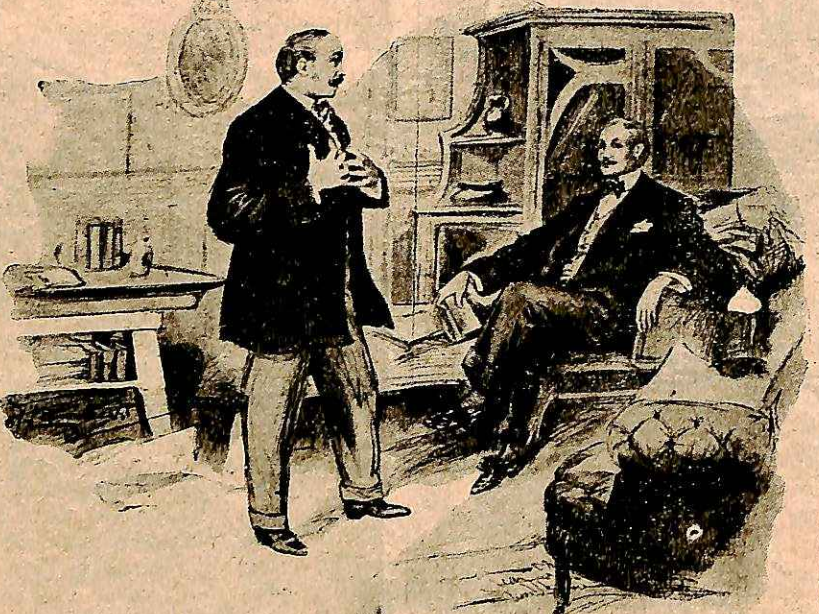
— Καπετάν Γιώργη, φίλε μου. Και τους δυο να μ'α σπύσης δεν μπορείς... Τό παιδί μου σώσε, τό παιδί μου... Και πές του πως γι' αυτό πεθαίνω...

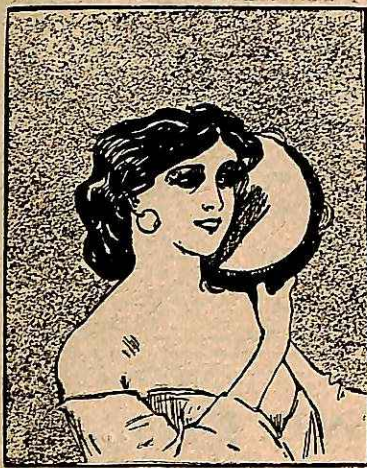
Σήκωσε λίγο το κεφάλι, έδωσε ένα φιλή στο παιδάκι της και—τρέμο-που το θυμώμαι—ξέφυγε από το χέ-ρι μου που μάταια αγωνίστηκε να την κρατήσει.

Τ' άφρισμένα κύματα την έκρυψαν απ' τα μάτια μου!

Εγώ, έπειτα από έναν μεγάλο ά-γωνα, έπιασα στεριά, φίλησα το χώ-μα, έσφισα τ' όρσάνο παιδί στην α-γαλιά μου και τρέσα με αληθινά δά-κρυα...

Μπορώ να σας βεβαιώσω πως ή-σαν τα πρώτα δάκρυα που έβγαζαν τα μάτια μου καπετάν Γιώργη.

Η ωραιότερες Γαλλίδες βρέσκονται στο Άδινόν.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Η ωραιότερες γυναίκες της Ευρώπης. Η χάρι της Παριζιάνας και η όμορφιά της Ισπανίδος. Ποιά χώρα έχει τις περισσότερες καλλονές. Η Ρωσίδα και η Πολωνίδα. Τι πρέπει να έχει μια γυναίκα για να είναι ωραία. Τι λέν οι Άνταλότες και τι οι Ευρωπαίοι. Πώς περιγράφει ο Σολωμών την όμορφιά της Σουλαμίτιδας. Τι λέν οι Άραβες για την όμορφιά, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Άσχημο πρόσωπο σε όλη τη μεγάλη έκταση της γερμανικής συμπολιτείας. Νομίζει κανείς πως η γυναίκα έχει ανήθικον σαν λουλούδι. Έχουν υπέροχα μαλλιά, ωραία γαλάζια μάτια, χρώμα γοητευτικό και σώμα με γοητευτικές γραμμές και αναλογίες.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΟ-ΟΥΓΓΑΡΙΑ.—Αν και η Αυστριακή δεν είναι καθόλου άσχημη, εν τούτοις η Ούγγαριδα φαίνεται ακόμα ωραιότερη, χάρις στην αβρότητα των χαρακτηριστικών τους και την εκφραστική φυσιογνωμία τους.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΩΝΙΑ.—Η Πολωνίδα, από τις γυναίκες των βορειότερων λαών της Ευρώπης, ξεχωρίζει για την όμορφιά τους. Ωστόσο, μολονότι έχουν τη λευκότητα του χιονιού, έχουν συγχρόνως και την ψυχρότητά του. Η κούρνια τους μάλιστα είναι τόσο ψυχρή, ώστε, σύμφωνα με κάποιον Ιταλό, μπορεί να προκαλέσει... συνάχι!

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ.—Η γυναίκα της Ρωσίας είναι συνήθως πλαδαρή και χωρίς χαρακτηριστικές γραμμές. Ωστόσο, κρύβουν συνήθως μέσα στην καρδιά τους τα φλογερότερα πάθη.

Έχουν συνήθως χαρακτηριστικά άντρου και πολύ ηγεμονική. Ωστόσο, η φυσιογνωμία τους και τα μάτια τους στερούνται συχνά εκφράσεις.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ.—Η Τουρκάλα είναι ωραία γυναίκα. Προσπάντων μεταξύν των γυναικών των κατωτέρων τάξεων στην Ανατολή, δεν υπάρχει καμιά που να μην έχει επιδερμίδα μύδα δροσερή σαν το ρόδο κ' επιδερμίδα λευκή, γλυκιά και λεία σαν το μετάξι.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ.—Τις πιο μεγάλες καλλονές της Ισπανίας τις συναντάει κανείς στην Ανδαλουσία και στο Κάδιξ. Η γυναίκα αυτές είναι απαιτητικές και πολύ απαιτητικές, μά, παρ' όλη αυτά, μένουν πάντοτε σταθερές και πιστές στον έρωτά τους.

Όλες σχεδόν η Ισπανίδα έχουν ωραία μαύρα μάτια, σβέλτο ανάστημα και λυγρό, επιδερμίδα χλωμή σαν έλεφαντόδοντο, ύψος σοβαρό και πολλές φορές περιφρονητικό, χάρις στο οποίο ανάβουν στις καρδιές των ανδρών τα πιο μεγάλα και φλογερά πάθη.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ.—Η Άγγλίδα έχουν, ως επί το πλείστον, χρώμα λευκό, καθαρό και λαμπρό, χαρακτηριστικά εκφραστικά και φυσιογνωμικά γλυκιά. Είναι όλες σχεδόν ξανθές και πολλές φορές ροσές. Η Σκωτσέζα ξεχωρίζει από τις άλλες Άγγλιδες χάρις σε κάποια σκοτεινή απόχρωση που έχει η επιδερμίδα τους και που τις κάνει ακόμα πιο γοητευτικές.

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ.—Απ' όλες σχεδόν τις Ευρωπαίες, η Γερμανίδα και η Σαξωνίδα είναι η πιο όμορφη. Δεν συναντά κανείς ούτ' ένα

μια γυναίκα για να είναι όμορφη, πρέπει να έχει: 4 π ρ ά γ μ α τ α μ α ρ ρ ά: Τα μαλλιά, τα μάτια, τα φρύδια και τις βλεφαρίδες.

4 π ρ ά γ μ α τ α λ ε υ κ ά: Την επιδερμίδα, το βολδό του μαυιού, τα δόντια και τα χέρια.

4 π ρ ά γ μ α τ α κ ό κ κ ι ν α: Τη γλώσσα, τα χείλη, τα ούλα και τις παρειές.

4 π ρ ά γ μ α τ α σ τ ρ ο γ γ υ λ ά: Το κεφάλι, το λαιμό, το στήθος και τους αστραγάλους.

4 π ρ ά γ μ α τ α μ α κ ρ υ ά: Τη γάλη, τα δάχτυλα, τα χέρια και τις κνήμες.

4 π ρ ά γ μ α τ α μ ι κ ρ ά: Τα αυτιά, τα χέρια, τα πόδια και τη μνήμη.

ΟΜΟΡΦΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ

Στο ζήτημα της ομορφιάς, οι Ευρωπαίοι δεν συμφωνούν απόλυτως με τους Τούρκους. Θεωρούν δέ μια γυναίκα ωραία όταν έχει:

Τ ρ ί α π ρ ά γ μ α τ α λ ε υ κ ά: Την επιδερμίδα, τα δόντια και τα χέρια.

Τ ρ ί α μ α ρ ρ ά: Τα βλέφαρα, τα φρύδια και τα μάτια.

Τ ρ ί α κ ό κ κ ι ν α: Τα χείλη, τα μάγουλα και τα νύχια.

Τ ρ ί α μ α κ ρ υ ά: Το κορμί, τα χέρια και τα δάχτυλα.

Τ ρ ί α κ ο ν τ ά: Τα δόντια, τα αυτιά και το πόδι.

Τ ρ ί α μ ι κ ρ ά: Το στήθος, τη μύτη και το κεφάλι.

Ίδου τώρα τι γράφει ο Σολωμών για την όμορφιά, απευθυνόμενος προς τη Σουλαμίτιδα:

«Πόσο είναι ωραία, ό πολυαγαπημένη μου!... Πόσο είσαι ωραία κάτω απ' τις μπούκλες των μαλλιών σου!... Το βλέμμα σου είναι γλυκό σαν των περιστεριών και η πλούσια κόμη σου θυμίζει το μάλλι των κοπαδιών που σκαρφαλώνουν στις πλαγιές του δόρου Γαλαά...»

Τα θέλητά σου είναι τρομερά, σαν μια στρατιά που περπατάει με ξεδιπλωμένες στον άνεμο τις σημαίες της.

Όλο το πρόσωπό σου είναι αρμονικό

Γαλλίς της Προηγμένης

σαν ένα τραγούδι πολεμικής μουσικής. Πόσο τα πόδια σου είναι ωραία μέσα στα σανδάλια τους, οι βασιλοπούλα...

Ο λαιμός σου μοιάζει με πύργο από φίλντις...

Το κορμί σου είναι ανάλαφρο και λυγρό σαν τη δάρνη...»

ΟΙ ΑΡΑΒΕΣ ΚΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Ίδου μερικές μεταφορές που χρησιμοποιούν συνήθως οι Άραβες για να χαρακτηρίσουν τα ωραία χαρακτηριστικά μιας γυναίκας:

Τα βλέφαρά της τα λένε τ ό ξ α.

Τα βλέμματά της β έ λ η.

Τα μάτια της ν α ρ κ ί σ σ ο υ ν.

Την ύψη τους π α ν σ έ λ η ν ο.

Τα δόντια της μ α ρ γ α ρ ι τ ά ρ ι α.

Τα φρύδια της σ π α θ ι ά.

Τα δάχρυά της δ ρ ο σ ι ά.

Τις μπούκλες των μαλλιών της ύ α κ ί ν θ ο υ ν και συχνά δίστυα, μέσ' στα οποία περδύνουν τις καρδιές.

Τα στήθη της ρ ό δ ι α.

Το κορμί της λ υ γ ρ ή λ ό γ η.

ΚΑΡΔΙΑ.—Έδρα της ευαισθησίας, του πόνου, της ζωής και των παθών.

Ο Θεός μας χάρισε την καρδιά για ν' αγαπάμε. (Μπουαλιώ)

Η καρδιά μιας γυναίκας που έχει πολλούς έρωτες μοιάζει με ρόδο. Κάθε έραστής της παίρνει κ' από ένα φύλλο. Έτσι στο σύζυγο μένουν μονάχα τ' αγκάθια. (Σοφία Άρνολ)

Η γλώσσα της καρδιάς είναι παγκόσμια. Δεν χρειάζεται παρά λίγη ευαισθησία για να την ακούσει κανείς και να της απαντήσει. (Π. Ροσπέντο)

ΧΑΜΟΓΕΛΟ.—Τό χαμόγελο είναι το πιο δυνατό όπλο του έρωτος και η πιο εκφραστική γλώσσα της ομορφιάς.

Το χαμόγελο μιας ωραίας γυναίκας μπορεί να σχίσει κ' αυτόν ανόητο τον γροινίτη. (Μπιλζάκι)

ΓΥΝΑΙΚΑ.—Ένα χαλασμένο ρολόι στο οποίο πάντα χρειάζεται κάποιον διόρθωμα.

Τι είναι πιο ελαφρό από το φτερό; Η σ κ ό ν η.

Τι είναι πιο ελαφρό από τη σκόνη; Ο ά ν ε μ ο ς.

Τι είναι πιο ελαφρό από τον άνεμο; Η γ υ ν α ι κ α.

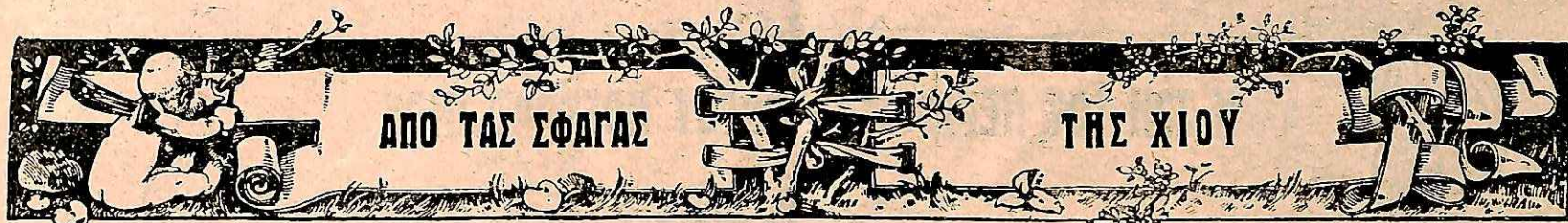
Τι είναι πιο ελαφρό από τη γυναίκα; Τί π ο τ ε.

ΓΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο Μωάμεθ έλεγε: —Δεν αγαπά σ' αυτόν τον κόσμο παρά δύο πράγματα μόνο: τις γυναίκες και τα άρώματα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΦΑΓΑΣ

ΤΗΣ ΧΙΟΥ

Η πονηρία του παπά της Αγίας Τριάδος. Πώς πλήρωσε με τη ζωή του την κοροϊδία του προς τους Τούρκους. Το κουράγιο μιας Χιώτισσας. Πώς γλίτωσε αυτή και η συντροφίσσα της από τη σκλαβιά. Η σκλαβιά Χιώτισσα του Αγ. Για να μην αλλάξει την πίστι της. Το λούσιμο με το ζεματιστό λάδι. Η πονηρία του τραγουδιστή. Η περιπέτεια ενός Χιώτη ναυτικού. Πατέρας και γιός, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Από το βιβλίο του καθηγητού κ. Βίου «Η Σφαγή της Χίου εις το σ τ ο μ α του Χ ι α κ ο υ Λ α ο υ», από το οποίο και άλλοτε διασκεύασμε και σς δώσαμε δύο μερικές σελίδες, εξαιρετικού ενδιαφέροντος και δραματικού, σχετικάς με την καταστροφή της Μεγαλονήσου, παίρνουμε και σήμερα τα παρακάτω ενδιαφέροντα επεισόδια και ανέκδοτα, διασκεύοντάς τα γλωσσικώς, σύμφωνα με το πνεύμα του περιοδικού μας.

Όταν τα μπουλούκια των Τούρκων έμπηκαν στα Καρδάμυλα, έπιασαν, άνάμεσα στους άλλους, και τον παπά της εκκλησίας της Αγίας Τριάδας, τον οποίο διά της βίας ήθελαν να τον βάλουν να λειτουργήσει για να κοροϊδέψουν τη χριστιανική θρησκεία.

Ο παπάς στην αρχή ανήνθησε με κάθε τρόπο να τους κάνει αυτό που του ζητούσαν. Μά, στο τέλος, βλέποντας πως αν έξακολουθούσε ν' αρνείται, θα τον έσφαζαν, μπήκε μέσα στην εκκλησία κ' άρχισε να ψάλλει το παρακάτω τροπάριο, το οποίο είχε φτιάξει προχώρα εκείνη τη στιγμή και στο οποίο κοροϊδευε τους Τούρκους.

«Αλά τα χείλη του Μουσταφά, του Νεζή-Μπραϊμή και του Πασά.»

Το έψαλλε μια φορά, το έψαλλε δύο, το έψαλλε τρεις κ' οι Τούρκοι γελούσαν κατενθουσιασμένοι, γιατί δεν κατάλαβαν την κοροϊδία του...

Έξαφνα όμως μπήκε μέσα στην εκκλησία ένας Τούρκος που μισόξερε τα ελληνικά. Αιτός σαν άκουσε το τροπάρι του παπά, κατάλαβε τι έλεγε και, γυρίζοντας προς τους άλλους συμπαιρώντας τον, τους φώναξε:

—Ο παπάς μας κοροϊδεύει...

Τότε οι Τούρκοι έγιναν έξω φρενών και, αρπάζοντας τον δυστυχισμένο παπά απ' τα γένητα, τον τραβήξαν έξω, δέροντάς τον και χτυπώντας τον με τα μαχαιρία τους ώσπου τον άφησαν στον τόπο.

Στο Νεοχώρι, οι Τούρκοι, αφού έσφαξαν τους άντρες, έκαναν σκλάβους τους δέσες γυναίκες βρήκαν εκεί. Τις φτωχές αυτές Χιώτισσες τις έπληξε ένας Τούρκος για να τις πλάη στη Χώρα. Στο δρόμο όμως που πήγαιναν, ο Τούρκος ξεστράφη και, βλέποντας ένα πηγάδι, κάθισε στο πεζούλι του για να δροσιστεί. Άναψε, μάλιστα, και να το ταμπάκι του κ' άρχισε να καπνίζει.

Τότε η γυναίκα σκέφτηκε να τον πνίξουν για να του φύγουν, μα δεν τολμούσαν να πραγματοποιήσουν τη σκέψη τους.

Μά απ' αυτές όμως, η Άγγελική Άμυλτα, δείχτηκε γενναύτερη απ' τις άλλες.

Έκανε λοιπόν την προσευχή της και, πλησιάζοντας στον Τούρκο, δόθηκε για να του πη κάτι, τον έσπρωξε με όλη της τη δύναμη και τον έριξε μέσα στο πηγάδι που ήταν γεμάτο νερό.

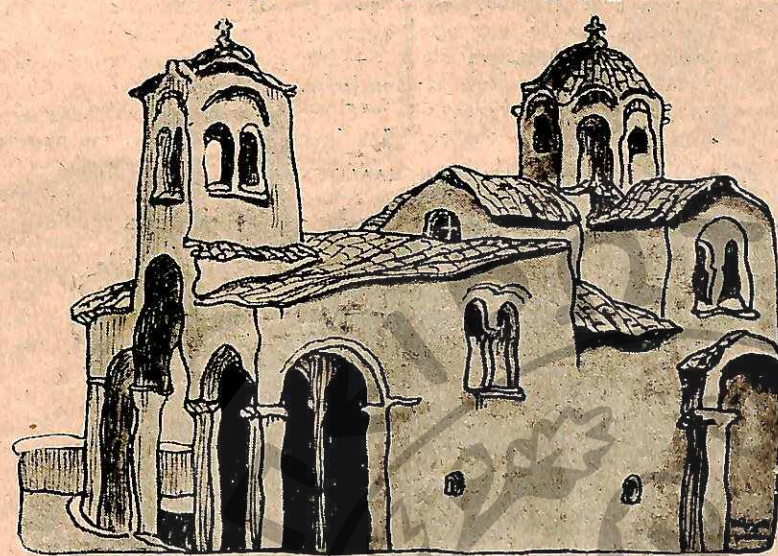
Ο Τούρκος πνίγηκε άμέσως. Τότε η γυναίκα πήρε τα βουγά κ' έφτασαν στο Λαύρι, όπου, έπειτα από λίγη ώρα, έφτασε ένα Ψαριανό καράβι και τις έσωσε...

Ανάμεσα στις άλλες Χιώτισσες που άρπαξαν οι Τούρκοι και τις πούλησαν σκλάβες στην Ανατολή, ήταν και μια όμορφη Καρδαμυλιώτισσα, που την άγόρασε ένας σκληρός και απάνθρωπος άγας.

Ο άγας, εφύς έξ αρχής, προσπάθησε με κάθε τρόπο να την κάνει ν' αλλάξει την πίστι της. Μά αυτή δεν ήθελε ν' άκούσει τίποτε. Προτιμούσε να τη σφάζει, παρά να γίνει Μουσουλμάνη.

Τότε ο άγας άδωσε κ' αυτός, άναψε δολιχέρος και της φώναξε άγρια: —Αν σέ ξαναείδο να κάνεις το σταυ-

□ □ □ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Η Αγία Μαρίνα της Μεσσηνίας (Σκίτσος του κ. Βαλαμάνη)

ρό σου, θα έχης κακά ξεμπερδέματα μαζί μου...

Από τότε η σκλαβιά έπαψε να προσέχεται στα φανερά. Μά κάθε νύχτα σηκώνονταν κρυφά κ' έκανε το σταυρό της.

Ο άγας το μυρίστηκε αυτό και, παραμονεύοντας την μια νύχτα, την είδε να προσεύχεται...Τι έκανε λοιπόν τότε; Διάταξε κ' έδωσαν λάδι και καπνό το έχισε άπάνω στο στήθος της σκλάβας του, ζεματίζοντάς την άλύπητα.

Η Καρδαμυλιώτισσα, έπειτα από το τρομερό αυτό πάθημά της, έπαψε για κάμποσο καιρό να προσεύχεται.Μά σαν έκλεισαν η πληγές στο στήθος της και της περάσαν οι πόνοι, άρχισε πάλι να σηκώνεται κρυφά τη νύχτα και να κάνει το σταυρό της. Ο άγας όμως την παραμόνεψε και δεύτερη φορά, την έ-

δε πάλι και την ξαναζεμάτισε με βραστό λάδι.

Το ίδιο ξανάγινε δυο-τρεις φορές ακόμα.

Τέλος η πολύπαθη σκλαβιά κατόρθωσε να το σκάσει από το σπίτι του άγα και να ξαναγυρίσει στην πατρίδα της.

Εκεί, κάθε φορά που διηγόταν τα βασανιά της στις συμπατριώτισσές της, έδειχνε και το στήθος της.

Ήταν κατάμαυρο και καυμένο δολιχέρο σαν μια πλάκα!

Στις σπηλιές που είχε κοντά στη Βολισσό, στη θύση Λαγκαδία, είχαν κρυφτεί πολλές οικογένειες. Οι Τούρκοι, αφού άπόκταναν σφάζοντας, ξεχύναν στους κάμπους, όπου χόρευαν και γλέντουσαν. Είχαν μάλιστα μαζί τους κ' πάση και σώθηκαν όλοι.

Μεταξύ των άλλων, που οι Τούρκοι είχαν κάνει σκλάβους τους στην καταστροφή, ήταν κ' ο Μικές ο Ψωμάς, τον οποίο είχαν βάλει ως ύπηρέτη σ' ένα καράβι της άρμάδας τους. Στη ναυμαχία όμως του Γέροντα, έπειδή το καράβι αυτό πήρε φωτιά, όλο το πλήρωμά του έπεσε στη θάλασσα.

Οι Έλληνες, μετά την ναυμαχία, ούσαν τις βάρκες τους και σφάζανε τους Τούρκους που κολυμπούσαν. Μέσα στους Τούρκους λοιπόν βρέθηκε κ' ο Μικές Ψωμάς, παιδί τότε είκοσι χρόνων. Όταν ένας Έλληνας σήκωσε μέσ' απ' τη βάρκα του το σπαθί του για να τον σκοτώσει, ο Μικές σήκωσε το χέρι του και, δείχνοντάς του το σταυρό που είχε στο λαιμό του, φώναξε:

—Βρε παιδιά, μη με σκοτώνετε... Κ' έγω Χριστιανός είμαι...

Οι Έλληνες τότε τον τραβήσανε μέσ' στη βάρκα κ' άμα τους έλετε πώς λέγεται Μικές Ψωμάς, του είπαν κ' αυτοί:

—Έχουμε κ' έμεις στο καράβι μας ένα γέρο μάγερα που τον λένε Γιώργη Ψωμά.

—Είπ' ο πατέρας μου! φώναξε ο νέος.

Τότε ο Τσαμαδός, που ήταν καπετάνιος του καραβιού, παράγγειλε στο μάγερα να φτιάξει καφέδες.

Όταν ο μάγερας πήρε τους καφέδες, ο Τσαμαδός έλεγε:

—Μπάμπα Γιώργη, τί θα μās κάνει άμα σου πούμε ένα καλό λόγο...

Αιτός κατάλαβε άμέσως πως ήθελε να του μιλήσει για το γιό του, άφησε τους καφέδες να του πέσουν από το δίσκο και λιποθύμησε.

Σαν συνήλθε, του παρουσιάσανε το γιό του και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει πάλι απ' τη χαρά του...

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ο θάνατος προσβάλλει όλους τους ανθρώπους. Ο έρωτας προσβάλλει μόνον όσους τον πειράζουν.

Οι άνδρες δεν αγαπούν πάντοτε δ.τι εκτιμούν. Η γυναίκες δεν εκτιμούν πάντοτε δ.τι αγαπούν.

Με το γάμο τελειώνει μια κωμωδία της ζωής και άρχίζει μια τραγωδία.

ΑΤΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπόλυτος ικανοποιητικός τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κ' δολιχέρους βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7 - Αθήνας.

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Το πύρινο πνεύμα, πετώντας, διευθύνθηκε προς τη λεκάνη και βύθισε σ' αυτή τα πόδια του και την άκρη του φορέματός του... Έπειτα πήγε και κάθισε πλάι στο Νοστράδαμο...

«Μια άνατριχίλα άκούσια — γράφει ο Νοστράδαμος στα Άπομνημονεύματά του, όπου διηγείται την πρώτη του αυτή επικοινωνία με τα πνεύματα — έκανε το χέρι μου να τρέμει. Ωστόσο μπορούσε κ' έγγραφε ρηγήγορα ρηγήγορα όσα μου υπαγόρευε το πνεύμα.»

Έτσι, κάθε νύχτα, ο Νοστράδαμος, έπιχαλόμενος το ευνούχο του πνεύμα — σύμφωνα με τις παραδόσεις της μαγείας και της καθαλιστικής — μάθαινε απ' αυτό μια κανούργια προφητεία για το μέλλον, την οποία πρόσθετε στο βιβλίο του, που είχε αρχίσει να προσετοιμάζει τότε.

Όταν όμως ξημέρωνε, πήγαινε ταχτικά στην εκκλησία και παρακολουθούσε τη λειτουργία. Γιατί το έκανε αυτό; Μήπως είχε ξεχάσει κιόλας ότι τη νύχτα του την είχε περάσει ακούγοντας το Σατανά ή μήπως γιατί φοβόταν μήν τον κατηγορήσουν ως μάγο και τον σύρουν μπροστά στο δικαστήριο της Γερσίας; Έξαστάσεως;

Η επικοινωνία αυτή με τα πνεύματα δεν έκανε το Νοστράδαμο να ξεχάσει πως ήταν γιατρός και ότι, υπό την ιδιότητά του αυτή, ήταν υποχρεωμένος να φροντίζει για την υγεία των συναθρώπων του. Έτσι, ο μάγος, ο κατεχόμενος από την ιερή μαγία των προφητών, γινόταν έσχατα πάλι ένας κανονικός άνθρωπος, ο οποίος δεν είχε τίποτε το μυστηριώδες και το υπερφυσικό.

Επίσης εκτός της ιατρικής, καταγινώταν και με τα καλλοντικά και κατσκευάζε μια άλοψη από φρούτα, ή οποία διατηρούσε περίφημα τη φρεσκάδα και τη λάμψη της επιδερμίδος. Είχε ακόμα έφευρε και κάποιο λάδι, το οποίο έκανε γόνιμη και την πιέσειρα γυναίκα και διάφορα άλλα παρσκευάσματα, χρήσιμα πρό πάντων στους έρωτημένους.

Έτσι, όλη η μικρή πόλις του Σαλόν δεν έκανε άλλη δουλειά παρά να αγοράζει με το Νοστράδαμο. Οι μισοί κάτοικοι τον έδριζαν και οι άλλοι μισοί τον έβεβαζαν. Η κοπέλλες του ζητούσαν φίλτρα, χάρις στα οποία θα τις άγαπούσαν οι έλκεντοί τους, και η γρήες και η άρχιμες φαισάδια που θα τις έκαναν πάλι ώμορφες και νέες. Οι βοησκόλητοι καθολικοί παρακολουθούσαν όλες του τις κινήσεις και μιλούσαν γι' αυτόν με δριμύτητα, ενώ, από την άλλη μεριά, οι Ούγγελοι δεν τον έβλεπαν με καλύτερο μάτι.

Συγχρόνως οι ξενόδοχοι ξαφνιαζόντουσαν με τον μεγάλο αριθμό ταξιδιωτών που έρχόντουσαν τώρα στην πόλι τους και όλοι μαζί έπλεκαν ύμνους στο Νοστράδαμο, ο οποίος είχε γίνει άφορμή να πλουτίσουν...

Όλη όμως αυτή η μεγάλη φήμη είχε και τα δυσάρεστά της. Ο Νοστράδαμος δεν τολμούσε να πατήση το πόδι του έξω, χωρίς άμείους να τον περιτοίχισι πλῆθος ανθρώπων, οι όποιοι του άπηθύναν διάφορες έρωτήσεις... Τόν άναζητούσαν ακόμα και μέσα στο σπίτι του και ούτε αυτές τις νύχτες δεν τον άφιναν πειά να έργασθ... Οι κάτοικοι του Σαλόν, οι όποιοι είχαν τότε μια φυσική κλίση προς τη μαγεία, δεν έτολμούσαν να άκονουν τίποτε, χωρίς να συμβουλευθούν το Νοστράδαμο και δεν έδισαζαν να τον ρωτούν και για τα πιο άσημνα ακόμα γεγονότα της περιωρισμένης ζωής των.

Ο σοφός μάγος δεν είχε πειά ούτε στιγμή άναπαύσεως... Από τα χάρματα, οι έπισκεπτάι χτυπούσαν την πόρτα του σπιτιού του. Οι κηπουροί δεν ένοούσαν να φυτέψουν ένα λάχανο, ή κοπέλλες να διαλέξουν αρβωνιστικό και οι νέοι επάγγελμα, χωρίς προηγουμένως να τον συμβου-

λευθούν. Οι κτηματίαι τον ρωτούσαν ποιά θα ήταν ή συγκομιδή τους, ή Άρχές που βρισκόταν ο τάδε κλέφτης τόν όποιο άναζητούσαν, οι συμβολαιογράφοι άν θα γινόντουσαν ρηγήγορα πλούσιοι γάμοι ή κηδείες και οι δικηγόροι για το άποτέλεσμα διαφόρων υποθέσεων, τις όποιες είχαν άναλάβει...

Άλλοι τόν άποκαλούσαν «προφήτη», άλλοι «μάγο» και άλλοι «άνθρωπο το τεύ Θεού».

Ο Νοστράδαμος ήταν υποχρεωμένος να προσέχει υπερβολικά σε ό,τι έλεγε και έκανε, γιατί και ή παραμικρή κουβέντα του γινόταν άμέσως γνωστή σ' όλόκληρη την πόλι και ο λαός της άπέδιδε έξαιρετική σημασία...

Έτσι ένα πρωί, καθώς ο Νοστράδαμος άνοιξε το παράθυρό του και κτύπησε τόν ούρανό, είπε:

— Θα έχουν μεγάλη τύχη, όσοι σπείρουν σήμερα κουκιά!

Ένας γεωργός που περνούσε την ώρα εκείνη από το δρόμο, τόν άκουσε

κι' άμέσως έσπευσε στα χωράφια του, όπου, έγκαταλείποντας κάθε άλλη σπορά, άρχισε να σπέρνει κουκιά.

Έπειτα από λίγον καιρό, ή συγκομιδή του ήταν περίφημη. Ο γεωργός, κατενουσιασμένος, πήρε μια μεγάλη ποσότητα κουκιών και, φορτώντάς την σ' ένα κάρο, την έπηγε στο σπίτι του Νοστράδαμου, όπου του την πρόσφερε, έκφραζόντάς του την ευγνωμοσύνη του.

Ο Νοστράδαμος, ξαφνιασμένος, τόν ρώτησε για ποιά λόγο τόν έκανε αυτό το δώρο και, όταν ο χωρικός του έξηγησε την αϊτία, ο καλός δόκτωρ, ο όποιος το μόνο που φοβόταν ήταν να μήν τόν περάσουν για μάγο, ωρίστηχε να είνε στο μέλλον πιο προσεχτικός στα λόγια του.

Για να άπαλλαχθ ή από όλους αυτούς τους όχληρούς, στο τέλος ο Νοστράδαμος άποφάσισε να συντάξει και να εκδώσει ένα μικρό 'Ημερολόγιο, στο όποιο ή άπαντοσία σε όλες τις έρωτήσεις που ήταν δυνατόν να του υποβάλλουν οι συμπολίται του κατά τη διάρκεια του έτους.

Πράγματι εξέδωσε το 'Ημερολόγιο αυτό, στο όποιο έκανε λόγο για τα πάντα. Μιλούσε για τη συγκομιδή των καρότων και των πράσων, για τις έλθες και τα πεπόνια, για τόν καιρό που θα έκανε, για τις βροχές και τις ξηραίες, για τις άρρώστειες που θα παρουσιάζόντουσαν, κτλ. κτλ.

Η έπιτυχία του 'Ημερολογίου αυτού ήταν καταπληκτική.

Όλοι έτρεχαν να προμηθευθούν το πολύτιμο αυτό βιβλίο, μέσα στο όποιο εύρισκαν άπαντήσεις για όλες τις έρωτήσεις και τις άπορίες των.

Έτσι ο Νοστράδαμος άρχισε ν' άναπνέει κάπως πιο ελεύθερα και χαμογελούσε λίσω από τη γενειάδα του, όταν, περνώντας από τους δρόμους, έβλεπε τις αγαλές γυναικούδες του λαού, να παρακαλούν τους συμβολαιογράφους να τους διαβάσουν μερικές σελίδες του βιβλίου του.

Βρισκόμαστε τώρα στο έτος 1555 και ο Νοστράδαμος έτοιμάζεται να εκδώσει το πρώτο βιβλίο των προφητειών του.

Πόσο παράδοξη ήταν ή δουλειά του κατά την εποχή εκείνη. Έγγραφες πράγματα σκοτεινά, υπερδεμένα, πολλές φορές άκατανόητα. Η γλώσσα που χρησιμοποιούσε στα γραφόμενά του ήταν ή γαλλική, αλλά μια γαλλική άλλοδαπή, κανούργια, πρωτοφανής, της όποιας ή σύνταξις δεν είχε καμμία σχέση με το συνηθιστικό.

Παντού σχεδόν τα λόγια του ήσαν συμβολικά. Όταν όμως σε μερικά σημεία ο Νοστράδαμος έπαινε να είνε σκοτεινός και παρουσιάζονταν στο φως, φαινόταν σάν ένας άρχαίγγελος που λαμπροκοπούσε. Τότε λησμονούσε

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΦΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η Νινόν ντε Λαγκλό, ή περίφημη για την ώμορφιά της και για το πνεύμα της, Γαλλής άριστοκράτις, άγαπήθηκε όσο λίγες γυναίκες σόν κόσμο.

Για να πεισθίτε περί αυτού, σάς παραθέτουμε εδώ έναν πρόχειρο κατάλογο των συγχρόνων της Γάλλων ευγενών, οι όποιοι κατέβησαν μπρος στα πόδια της την καρδιά τους:

1) ο κόμης Κολινύ, 2) ο μαρκήσιος ντε Κρεσί, 3) ο κόμης ντε Παλ-λουάν, 4) ο ίππότης ντε Γκαρμινόν, 5) ο κ. ντε Γκουβίλ, 6) ο μαρκήσιος ντε λα Σάφρ, 7) ο κόμης ντε Μωσσέν, 8) ο κόμης ντε 'Εντέ, 9) ο άββάς ντε 'Εφφρία, 10) ο πρίγκιψ ντε Κοντέ, 11) ο μαρκήσιος ντε Βιλλαςώ, 12) ο Σαιν-Βερμόν, 13) ο κόμης ντε Φίσκ, 14) ο άββάς ντε Σωλιέ, 15) ο πρίγκιψ ντε Μαριγιάν, 16) ο κ. ντε Ζερσά, 17) ο μαρκήσιος ντε Σαβινιέ, 18) ο χορευτής Πεκούρ, 19) ο κόμης ντε Σουαζέ, 20) ο βαρώνος ντε Μπανιέ, 21) ο άββάς Γκεντουέν, κτλ. κτλ.

Τα τελευταία λόγια της Νινόν, τα όποια είπε λίγες στιγμές πριν πεθάνει, ήταν τα έξης:

— Θα υπάρχει τάχα έρως και σόν άλλο κόσμο;

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιους άνδρες άγάπησε μια άλλη διάσημη για τις έρωτικές της γυναίκα της ιστορίας, ή Μαριόν Ντελόρ; Λοιπόν, εκτός των άλλων, ή Μαριόν Ντελόρ είχε φιλοφροσύνη έρωτας: 1) με τόν 'Αγγλο δούκα του Βούκινγκχαμ, 2) με τόν Μεγάλο Κοντέ, 3) με τόν καρδινάλιο Ρισιέλι και 4) με τόν Λουδοβίκο ΙΓ'.

Τις μεταφορές του, τα μυστήριά του και τα αινίγματά του. Άπεκάλυπτε την ποσοφία του σχεδόν γυνή μεσ' στην αλήθειά της. Μα άμέσως κατόπιν γινόνταν σάν να είχε μετανοήσει κι' αυτό που έκανε και βυθίζονταν σ' ένα σκοτάδι ακόμα πιο πυκνό. Οι σίχοι των τεραστίων του (γιατί τις περισσότερες προφητείες του τις έγραφε σε σίχους) ήταν κανονικά-τατοι, μα τις περισσότερες φορές τού κάκω άναζητούσε κανείς σ' αυτούς μια έννοια.

Στο χείμενό του άνακάτεψε λέξεις έβραϊκές, έλληνικές, λατινικές, ιταλικές, ισπανικές, κελτικές, ρομανικές, γιατί όλες αυτές τις γλώσσες τις μιλούσε πολύ καλά. Χρησιμοποιούσε διαρκώς άναγραμματισμούς, όπως συνήθιζαν να κάνουν πολύ οι σύγχρονοί του, μιμούμενοι τους άρχαίους. Έτσι το Παρίσι το έγγραφε 'Ισιράπ, τη Γαλλία—Αύλλάγ, τόν 'Ερρίκο—σοκίρρε, κτλ. κτλ. Δεν μιλούσε ποτέ απ' ευθείας, μα έκρυβε τη σκέψη του κάτω από μεταφορές ιστορικές ή μυθολογικές. Φαινόταν με άλλους λόγους δεν ενδιαφερόταν καθόλου, γιατί ήταν σκοτεινός και άκατανόητος.

Στις προφητείες του ο Νοστράδαμος δεν προσέβλεπε σχεδόν τίποτε άλλο εκτός από δυστυχίες. Όπως όμως παρατηρεί κάποιος σχολιαστής του, είχε άποφύγει συστηματικά ν' άναφέρει τίποτε κακό απ' όσα θα συνέβαιναν στους ανθρώπους που τόν άποστήριζαν.

(Ακολουθεί).

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Προλήψεις και δεισιδαιμονίες για τις γάτες. Η βασιλεία των πουλιών στη γη. Τι λέει ένας περίφημος παλαιοντολόγος. Οι Κινέζοι και οι άσθενείς των. Θαμμένοι ζωντανοί! Το φτέρνισμα στην άρχαιότητα. Πώς πιστεύουν οι διάφοροι λαοί, ότι προλαμβάνεται το χαλάζι. Η ιστορία της 'Ημισέληνου. Το κήρυγμα του έφημεριού.

Υπάρχει μια παλαιά γερμανική παράδοση, κατά την οποία, όταν πέση μια άσπρη γάτα πάνω στο κρεβάτι του άρρωστου, αυτό είνε σημείο θανάτου.

Επίσης πιστεύουν στη Γερμανία πως, όταν φανεί άπάνω σε κανέναν τάρω άσπρος γάτος, οι όποιοι δεν πατούν στην εκκλησία παρά μόνο στις μεγάλες γιορτές, διάλεξε μια απ' αυτές, και, μετά την άνάγνωσι του Βωαγγελίου, έπε τα έξης:

«Άδελφοί χριστιανοί, όταν πάω στην κοιλάδα του 'Ισραφελ και μ' άναψάσει ο Κύριος θα με ρωτήσει: Πάτερ έφημέριε, τί έκαμες το ποίμνιο που σου έμπιστεύτηκα; Έγώ τότε θα κυριευτώ από τρόμο και θα ζητήσω μέρος να κρυφτώ.»

Επίσης μια γαλλική πρόληψις λέγει ότι, όταν έχει κανείς γάτα μέσα σε άμάξι και φουά άγέρας, τα άλογα κουράζονται και πέφτουν!

Κάποιος όνομαστός καθηγητής, ο όποιος διάσκει σ' ένα άμερικανικό Πανεπιστήμιο το μάθημα της παλαιοντολογίας και θεωρείται έπιστήμων μεγάλου κύρους, εκθέτει σ' ένα τελευταίο βιβλίο του μια παράδοξη θεωρία.

Προλέγει δηλαδή, επί τη βάσει ώρισμένων έπιστημονικών δεδομένων, ότι σόν πιθανήτης μας, ο όποιος διατελεί σήμερα υπό την κυριαρχία των ανθρώπων, θα έπικρατήσει αργότερα τά... πουλιά.

Τη γνώμη αυτή τη στηρίζει σόν νόμο της εξέλιξης, κατά τόν όποιο οι πρώτοι κυρίαρχοι της γης ήταν τα ψάρια, έπειτα τα έρπετα και στο τέλος τα μασφόρα, μεταξύ των όποιων συμπεριλαμβάνεται κι' ο άνθρωπος.

Ας μήν άνησυχούν όμως οι άνθρωποι, γιατί οι περσώτοι αντίληποι τόν δεν πρόκειται να τους άντικαταστήσουν παρά ύστερα από μερικά έκατομύρια έτών!

Στα παλαιότερα χρόνια, όσοι Κινέζοι έπασχαν από μετασυστικά νοσήματα, έθάπτοντο ζωντανοί. Η καταδίκη των άπεφαιζέτο από τους οικείους των κατόπιν οικογενειακού συμβουλίου και οι άρρωστοι τήν έδέχοντο, χωρίς καμμία διαμαρτυρία.

Στο φτέρνισμα άποδίδετο στην άρχαιότητα μαντική σημασία, την οποία έξηγοσαν κατά διάφορους τρόπους.

Ο Πλούταρχος άναφέρει σχετικά ότι, κατά τη διάρκεια μιας θυσίας πρό της μάχης του Μαραθώνος, κάποιος 'Αθηναίος φταρνίστηκε. Άμέσως τότε οι μάντιες έξηγήσαν το φτέρνισμά του ως προσεχή νίκη κατά των Περσών.

Ο 'Ιπποκράτης επίσης άναφέρει ότι, όταν θέλουμε να πάψη το σπέρμα μας, άρκει να μυρίσουμε άνθο.

Τα τελευταία, ο έφημέριος ενός βελγικού χωριού, θέλοντας να καυτηρήσει τούς συγχωριανούς του, οι όποιοι δεν πατούν στην εκκλησία παρά μόνο στις μεγάλες γιορτές, διάλεξε μια απ' αυτές, και, μετά την άνάγνωσι του Βωαγγελίου, έπε τα έξης:

«Άδελφοί χριστιανοί, όταν πάω στην κοιλάδα του 'Ισραφελ και μ' άναψάσει ο Κύριος θα με ρωτήσει: Πάτερ έφημέριε, τί έκαμες το ποίμνιο που σου έμπιστεύτηκα; Έγώ τότε θα κυριευτώ από τρόμο και θα ζητήσω μέρος να κρυφτώ.»

Επίσης μια γαλλική πρόληψις λέγει ότι, όταν έχει κανείς γάτα μέσα σε άμάξι και φουά άγέρας, τα άλογα κουράζονται και πέφτουν!

Κάποιος όνομαστός καθηγητής, ο όποιος διάσκει σ' ένα άμερικανικό Πανεπιστήμιο το μάθημα της παλαιοντολογίας και θεωρείται έπιστήμων μεγάλου κύρους, εκθέτει σ' ένα τελευταίο βιβλίο του μια παράδοξη θεωρία.

Προλέγει δηλαδή, επί τη βάσει ώρισμένων έπιστημονικών δεδομένων, ότι σόν πιθανήτης μας, ο όποιος διατελεί σήμερα υπό την κυριαρχία των ανθρώπων, θα έπικρατήσει αργότερα τά... πουλιά.

Τη γνώμη αυτή τη στηρίζει σόν νόμο της εξέλιξης, κατά τόν όποιο οι πρώτοι κυρίαρχοι της γης ήταν τα ψάρια, έπειτα τα έρπετα και στο τέλος τα μασφόρα, μεταξύ των όποιων συμπεριλαμβάνεται κι' ο άνθρωπος.

Ας μήν άνησυχούν όμως οι άνθρωποι, γιατί οι περσώτοι αντίληποι τόν δεν πρόκειται να τους άντικαταστήσουν παρά ύστερα από μερικά έκατομύρια έτών!

Στα παλαιότερα χρόνια, όσοι Κινέζοι έπασχαν από μετασυστικά νοσήματα, έθάπτοντο ζωντανοί. Η καταδίκη των άπεφαιζέτο από τους οικείους των κατόπιν οικογενειακού συμβουλίου και οι άρρωστοι τήν έδέχοντο, χωρίς καμμία διαμαρτυρία.

Στο φτέρνισμα άποδίδετο στην άρχαιότητα μαντική σημασία, την οποία έξηγοσαν κατά διάφορους τρόπους.

Ο Πλούταρχος άναφέρει σχετικά ότι, κατά τη διάρκεια μιας θυσίας πρό της μάχης του Μαραθώνος, κάποιος 'Αθηναίος φταρνίστηκε. Άμέσως τότε οι μάντιες έξηγήσαν το φτέρνισμά του ως προσεχή νίκη κατά των Περσών.

Ο προφήτης 'Ιωάννης άναφέρει ότι κάποτε έπεσε τόσο μεγάλο χαλάζι, ώστε κάθε κόκκος του ζώγισε 20 χιλιάγραμμα!

Ο βασιλιάς των Τούρκων από το έτος 1512. Μέχρι τότε οι Τούρκοι είχαν σύμβολό τους το γεράκι, το όποιο συμβολίζει την άκατακτάτητα και την έπιμονή.

Ποτέι να σημειωθεί ότι σε πολύ παλαιά χρόνια ή 'Ημισέληνος ήταν έμβλημα των Βούζαντινων. Όταν δέ την παρέλαβαν οι Τούρκοι, πώπωι την έβαλαν στη σημαία τους ως έμβλημα οι φοβεροί Γεντίσσοι.

Υπάρχει όμως μια άλλη μαρτυρία, πιο πιθανή αυτή, κατά την οποία στο Καπόςλα της 'Ισπανίας έπεσε κάποτε χαλάζι, τού όποιοι κάθε κόκκος ζώγισε δύο χιλιάγραμμα.

Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική 150 άνθρωποι φονεύονται κάθε χρόνο από το χαλάζι.

Περίεργα, τέλος, είνε τα διάφορα μέσα, με τα όποια οι λαοί προσπαθούν ν' άπομακρύνουν το χαλάζι.

Στην Τόνιδα κρεμούν άνοιγμένα κεφάλια γκαυήλας, άλόγου ή βοδιού.

Στην 'Ισπανία, όταν προβλέπουν ότι θα πέση χαλάζι, οι κάτοικοι δάζουν στο σημάδι με το τρυφερό διάφορα εκκλησιαστικά άντικείμενα, όπως Σταυρούς, Βωαγγέλια, κεριά, κι' έπειτα τα βάζουν έξω από το παράθυρό τους.

Στην Ούγγαρία πιστεύουν ότι στο μέρος όπου κοιμούνται μικρά παιδιά είνε άδύνατο να πέση ποτέ χαλάζι.

Σε μερικά χωριά της 'Αργολίδος, πάλι, όταν οι κάτοικοι έπρόβλεψαν πως θα πέση χαλάζι, έσφα'αν από ένα ζωο τους για να πολάδουν το κακό. Όσοι δεν είχαν ζώα, έχάραζαν με μαχαίρι το δάχτυλό τους και το έδειγναν ματωμένο σόν ούρανό για να διώξουν το χαλάζι.

Η 'Ημισέληνος, ως γνωστόν, είνε το έμβλημα των Τούρκων από το έτος 1512. Μέχρι τότε οι Τούρκοι είχαν σύμβολό τους το γεράκι, το όποιο συμβολίζει την άκατακτάτητα και την έπιμονή.

Ποτέι να σημειωθεί ότι σε πολύ παλαιά χρόνια ή 'Ημισέληνος ήταν έμβλημα των Βούζαντινων. Όταν δέ την παρέλαβαν οι Τούρκοι, πώπωι την έβαλαν στη σημαία τους ως έμβλημα οι φοβεροί Γεντίσσοι.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΡΕΛΛΟΥΣ

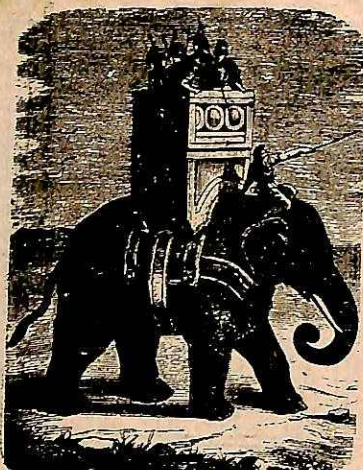
— Στού κουζουλού (*) την κεφαλή μαθαίνει κι' ο μπαρμπέρης.

— Άγιο μήν τάξεις τάξισμο και κουζουλού κουλούρι.

— Ο κουζουλός την πίκρα του παρηγοιά την έχει.

— Από κουζουλό και μεθυστή μαθαίνει την αλήθεια.

(*) Κουζουλός, τρελλός.

ΤΑ ΖΩΑ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

Οι χίλιοι βασιλικοί ελέφαντες. Η θρησκευτική λατρεία του λαού. Περίεργες δοξασίες των Βουδδιστών. Η τιμή του λευκού ελέφαντος του βασιλέως. Τα στολίσια του και η κατοικία του. Πόλεμοι εξ αφορμής των ελεφάντων. Ο βασιλιάς που ήθελε να αρπάξει τον ελέφαντα του μεγιστάνος. Πώς το ευγενικό ζώο έσωσε τον κυρίο του. Μια ιστορική μάχη. Όπου οι ελέφαντες τρέπουν εις φυγήν τους Τούρκους, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τητα της ψυχής, γι' αυτό έχουν την πεποίθηση ότι ο λευκός ελέφανς είναι προνομιούχο ζώο και ότι το σώμα του χρησιμεύει ως κατοικία των ψυχών των βασιλέων, των ηρώων και των αρχιερέων...

Ξεχωριστή όμως θέση ανάμεσα σ' όλους τους άλλους λευκούς ελέφαντας έχει ο λευκός ελέφανς του βασιλέως του Σιάμ, ο οποίος, μεταξύ των πολλών πομπών τίτλων του, ονομάζεται και «Κύριος του Λευκού Ελέφαντος».

Η λαμπρότης με την οποία περιβάλλεται ο ελέφανς αυτός είναι κυριολεκτικώς βασιλική. Υπουργοί και ανώτατοι αξιωματικοί επαγρυπνούν μέρα και νύχτα γύρω του και τον περιποιούνται

χρηστή επίσης αλυσίδα περιβάλλει το λαμό του κ' ένα χρυσοκέντητο ύφασμα από πολύτιμο βελούδο βράζεται ριγμένο στη ράχη του. Όλοι οι λευκοί ελέφαντες του Σιάμ έχουν τον τίτλο του βασιλέως και ξεχωρίζουν ο ένας από τον άλλο με τα ιδιαίτερα όνόματά που τους δίνουν.

Η ιστορία αναφέρει πολλές αγριότητες και πεισματώδεις μάχες, ή όποιες έγιναν μεταξύ διαφόρων ηγεμόνων των Ινδιών για την κατοχή ενός λευκού ελέφαντος. Στους πολέμους αυτούς μάλλον πολλοί βασιλείς έχασαν το θρόνο τους και τη ζωή τους και απέραντες χώρες κατεστράφησαν.

Ο Αϊλιανός διηγείται σχετικώς ότι

Οι ελέφαντες στην εκστρατεία, κατά την αρχαιότητα.

μόνο τους. Λάμπει δολώληρος καθώς είναι φορτωμένος από χρυσάφι, μαργαριτάρια και πολύτιμους λίθους και ποτέ δεν ευδαιμονεύει δημοσία, αν δεν συνοδεύεται από την ιδιαίτερη τιμητική φρουρά του και από εκλεκτή μουσική. Εκτός αυτού, δόσας τον βγάζουν έξω, μπροστά απ' αυτόν προηγούνται πέντε αξιωματικοί, οι οποίοι κρατούν πελώριες μεταξωτές διπρότελες για να τον προστατεύουν από τον ήλιο.

Ο λευκός ελέφανς κατοικεί μέσα σ' ένα ιδιαιτέρως μεγαλοπρεπές παλάτιο του παλατιού, του οποίου τα φανώματα είναι ενήρως, τον υπηρετούν δε με άγρυπνο σκεπή.

«Κάθε λευκός ελέφανς —γράφει ένας περιηγητής— έχει ειδική φύλακας γιας περιηγήτης— έχει ειδική φύλακας γιας περιηγήτης. Η σκέψη του είναι οτιλισμένη με χρυσά κουνουνάκια, μία

κάποιος μεγιστάν των Ινδιών βρήκε ένα λευκό ελέφαντα, τον οποίο ανέθεσε με ξεχωριστές περιποιήσεις και φροντίδες. Ο μεγιστάνς χρησιμοποίησε το ευγενικό ζώο του για να το καβαλλεύει και μία τρυφεροτάτη φίλη τους είχε συνδέσει και τους δύο.

Όταν όμως ο βασιλεύς πληροφορήθηκε την αντίληψη και την καλλονή του ελέφαντος αυτού, θέλησε να τον κάνει δικό του και τον εξήγησε απ' την ιδιοκτητή του, αλλά ο μεγιστάνς δεν μπορούσε ν' αποχωριστή τον αγαπημένο του ελέφαντα, αλλά ν' αποφύγει τις συνέπειες της αργησέως του, αναγκάστηκε να καταφύγει στα όρη. Εκεί όμως τον κατεδίωξαν και τον έφτασαν τα βασιλικά στρατεύματα. Τότε ο μεγιστάνς ανέβηκε στην κορυφή ενός βράχου κ' έχοντας πλάι του τον αγαπημένο του ελέφαντα, αντίταξε απεγνωσμένη άμυνα κατά των διωκτών του.

Στο τέλος όμως οι στρατιώτες ανέβηκαν επάνω στο βράχο και πήγαν να τον συλλάβουν. Τότε το ευγενικό ζώο, μαινόμενο απ' την οργή του, οίχτηκε άναμέσά τους και χτυπώντας τους με την προδοσίδα του, τους σκόρπισε περίτρομος μακριά. Έπειτα πήρε τον πληγωμένο κύριό του και χάθηκε μαζί του...

Κατά τη μαρτυρία διαφόρων ιστορικών, ο Χασρόης Β' βασιλεύς των Περσών, είχε περιβάλει την πόλη Αρσενό με δάση και με θηριοτροφεία, στα οποία ύπληχαν παντός είδους άγρια ζώα. Μεταξύ αυτών υπήρχαν και χίλιοι ελέφαντες, από τους οποίους άλλοι διεκρίνοντο για το τεραστίο αναστήμα τους και άλλοι για τη λευκότητά του σώματός των, που ήταν άσπιλο σαν χιόνι. Τους ελέφαντες αυτούς ο Χασρόης τους χρησιμοποιούσε σε όλες τις εκστρατείες του και επάνειλημμένως χάρις σ' αυτούς νίκησε τους έχθρους του.

Ο Σουλτάνος Μαχμούτ, πάλι, ο έπονομαζόμενος Γαλεβίδ, ο πιο φιλοπόλεμος ηγεμόνς της εποχής του και ιδρυτής της ισχυράς δυναστείας Γαζνέ, είχε ένα λευκό ελέφαντα, ονομαζόμενο Σαϊλεμάν (δωρο του Θεού), τον οποίο ελάτρευε περισσότερο από κάθε τι άλλο στον κόσμο. Ο ελέφανς αυτός, εκτός από τα άλλα του χαρίσματα, ήταν προικισμένος μ' εξαιρετική δύναμη και γενναίότητα. Κάποτε, όταν οι Τούρκοι είχαν εισβάλει στο βασίλειο του Μαχμούτ, ο τελευταίος, αν και είχε πολύ λιγώτερο στρατό, εξεστράτευσε εναντίον τους, έχοντας επί κεφαλής των ανδρών του τον Σαϊλεμάν, τον οποίο ακολουθούσαν άλλοι πεντακόσιοι ελέφαντες. Η σύγκρουσις των δύο αντιπάλων στρατευμάτων υπήρξε τρομερή. Έξαφνα, ενώ η μάχη βρισκόταν στο κρίσιμότερο σημείο της, ο Σαϊλεμάν άρρησε άσυνκράτητος κατά των Τούρκων και αρπάζοντας με την προδοσίδα του τον άρχηγό τους, τον τίναξε στον αέρα. Το παράδειγμα του μιμήθηκαν άμέσως και όλοι οι άλλοι ελέφαντες και έπειτα από λίγες στιγμές, οι Τούρκοι εγκατέλειψαν πανικόβλητοι το πεδίο της μάχης και έτράπησαν εις φυγήν.

Έτσι ο Μαχμούτ, χωρίς στον λευκό του ελέφαντα, κέρδισε την ιστορική αυτή μάχη.

ΣΟΦΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

—Να μην τρέχης ούτε με την παρρησιώδη αδιαφορία σου στο γιγαντιό, ούτε με την παρρησιώδη διαφορά σου στο δικηγόρο, ούτε με την παρρησιώδη δίψα σου στη μουσική.

—Ο φρόνιμος πρέπει να δέχεται και των άμαχων άκόρη τις συμβουλές. Όταν δεν υπάρχει ήλιος, οι άνθρωποι φωτίζονται με τη λάμπα.

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η βασίλισσα Λιμπούσα, η άνδρουγαίκα. Πώς από άπλη δούκισσα, κατώρως να γίνει βασίλισσα. Το σύνταγμα της γυναικείας σωματοφυλακής. Η τρομερή συνταγματάρχισσα Βλάσσα. Ο θάνατος της Λιμπούσας. Ο πόλεμος του βασιλέως και της Βλάσσας. Αφανταστές περιορισμοί των ανδρών. Η γυναικεία παντοδύναμη. Μια ιστορική μάχη. Όπου η γυναικεία σκοτώνονται μέχρι μιάς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

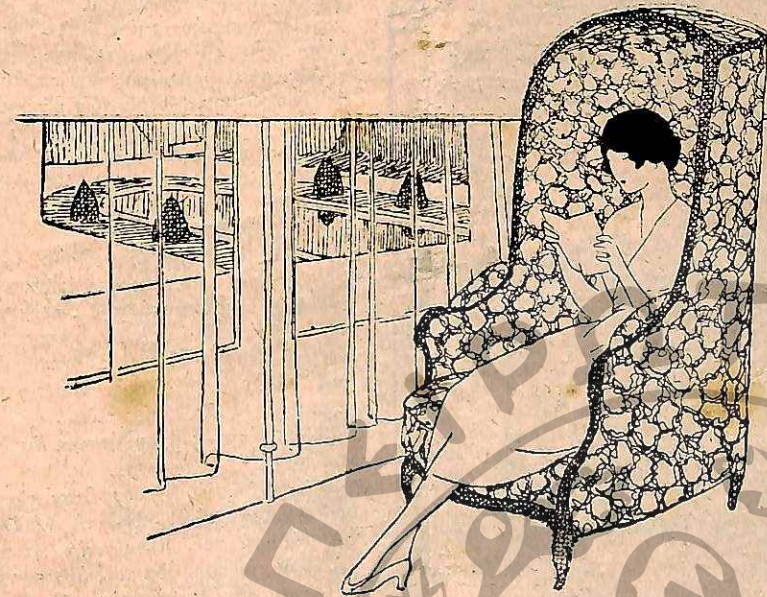
Η σύγχρονη φεμινισμός, ή όποιες διεκδικούν έλλογικά δικαιώματα, ιστορικά με τους άνδρες και συμμετοχή στην πολιτική εξουσία των διαφόρων χωρών, δεν θα έβρουν βέβαια ότι, μία φορά κ' έναν καιρό, έδω και δεκατέρεις αιώνες, σε μία πολύ κοντινή μας χώρα, στην Ουγγαρία, ή ομόφυλές τους είχαν επιτύχει πολύ περισσότερα πράγματα απ' όσα ζητούν αυτές σήμερα. Είχαν καθορισθεί κυριολεκτικά τους άνδρες και είχαν ιδρύσει βασίλειο γυναικών!

Όλα αυτά συνέβησαν στην Ουγγαρία τον έβδομο αιώνα μετά Χριστόν. Κατά την εποχή εκείνη βασιλεύε στην Ουγγαρία ή περίφημη Λιμπούσα, μία διαδομένη γυναικα, ένα σωστό μικρότερο κόρη του δούκα του Κρόκ. Όταν πέθαναν ο πατέρας της και τα άλλα αδελφία της, ανέλαβε αυτή την διοίκηση του δουκάτου της. Έπειτα, δέ ήταν εξαιρετικά έξυπνη, δραστήρια και ταπεινή, κατώρως να επεκτείνει πολύ γρήγορα το δουκάτο της, υποτάσσοντας στην εξουσία της τους γειτονικούς της φεουδάρχες, μικρούς και μεγάλους, έως ότου, στο τέλος, έγινε κυρία όλης της Ουγγαρίας και άνεκτήρη βασίλισσά της. Τότε παντρεύτηκε έναν φεουδάρχη, τον δούκα Πρτζεμίλ, ο οποίος όμως ήταν σιχα συζύγου και δεν είχε καμμία εξουσία ούτε στο Κρόκ, ούτε στη σύζυγό του. Η Λιμπούσα τον είχε πάρει μόνο και μόνο για ν' αποκτήσει διάδωχους μαζί του. Ήταν άπλως ένας πρίγκιψ σύζυγος και τίποτε παραπάνω.

Η Λιμπούσα ήταν φοβερή φεμινίστρια. Έπίστευε ότι ή γυναικεία εξέχουν πολύ περισσότερο από τους άνδρες και γι' αυτό είχε συγκροτήσει ένα σύνταγμα τιμητικής σωματοφυλακής της, αποτελούμενο αποκλειστικά από γυναίκες. Διοικήτρια του συντάγματος ήταν μία άλλη άνδρουγαίκα, ή μάλλον άνδρουκρίστια, ή Βλάσσα, μία νέα ώραία, έξυπνη, δραστήρια, αλλά πρό πάντων γιγαντισσώμη, με ήρώσεια δύναμη και φοβερή ζήλο-μύθος. Η Βλάσσα διοικούσε το σύνταγμα της με ασάνταστη πειθαρχία. Εγύναξε τους ήθλους στρατιώτες: τους από το πρωί ως το βράδυ και έτσι σε λίγον καιρό κατώρως να κινήσει τις γυναικείες του συντάγματος κινήσεις πρώτης τάξεως, κα-τις καλύτερες από τους άνδρες των πιο σημαντικών για την άμυνα τους συστατικών του ούγγρικού στρατού. Έτσι το σύνταγμα της σιγα-σιγα έ-γινε ένα πρώτης τάξεως στρατιωτικό σώμα με τελεία όργανα και πειθαρχία. Η φήμη του διαδόθηκε πολύ γρήγορα σ' όλη την Κεντρική Ευρώπη και από όλα τα μέρη έφταναν δι-

αρκώς γυναίκες και κορίτσια που άγαπούσαν τις περιπέτειες, για να καταταχθούν σ' αυτό. Η Βλάσσα εξέ-καθάρισε απ' αυτές τις καλύτερες, τις πιο εύρωστες και τις στρατόλη-γότες ευχαρίστως. Έτσι, έπειτα από λίγον καιρό, το σύνταγμα της γυναι-κείας σωματοφυλακής απέκτησε τερα-στία δύναμη και λάβαινε μέρος σε ό-λες τις μάχες εναντίον των φεουδα-ρχών, τους οποίους ή Λιμπούσα ήθελε να υποτάξει. Η γυναικεία του συντάγ-ματος αυτού πολέμωσαν πάντοτε στην πρώτη γραμμή κ' έκαναν θά-ματα άνδρείας.

Η Βλάσσα αλίστε, με την έγκρι-ση της βασίλισσας, είχε ιδρύσει και το περίφημο παλάτιο του «Τάγμα-τος του Χρυσού Περιδεραιού», για να παρασημοφορή όσες από τις γυναίκες

του συντάγματος της έκαναν εξαιρε-τικές άνδραγαθίες. Σε λίγον καιρό μά-λιστα ή παρασημοφορημένες ήταν τό-σο πολλές, ώστε συνεκρίστη μ' αυ-τές ένα ξεχωριστό τάγμα, το αήτ-ητο και άτρωχο τάγμα, όπως το είχε ονομάσει.

Όλα επήγγιναν καλά, όταν έφτανα το έτος 738 πέθανε ξαφνικά ή βασι-λισσα Λιμπούσα. Τότε ο πρίγκιψ της συζύγος της άνεκτήρη Βασίλεις, ως επήτροπος των παιδιών που είχε απο-κτήσει μαζί της. Ο γεννημένος όμως αυτός της δυναστείας των Πρτζεμίλ-δων, ή οποία βασιλεύε άρχιστους αιώ-νες, δεν συμμερίζονταν καθόλου τις φε-μινιστικές αντιλήψεις της μακαρίτισ-σας συζύγου του. Ούτε μπορούσε να βλέπει τον αυτό του τριφυριμένου από συντάγματα γυναικεία και τα συντάγ-ματα των ανδρών πολεμιστών παραγ-κονισμένα. Γι' αυτό έλαβε την ά-πόφαση να διαλύση ή γυναικεία σω-ματοφυλακή.

Η Βλάσσα όμως, ή οποία, όταν πέ-θανε ή βασίλισσα, βρισκόταν σε κά-ποια επαρχία, πολεμώντας εναντίον ενός ατιθάσσου φεουδάρχη, τή μυρί-στηκε όλ' αυτά και γι' αυτό, μόλις έμαθε την άνακήρυξη του Πρτζεμίλ ως βασιλέως, άρνήθηκε να τον ανα-γνωρίσει και άπεκασάτησε, ζητώντας ν' άνεβή στο θρόνο τή πρωτότοκη παι-δί του και να γίνει μία επιτροπή αν-τιδυναστείας με πρόεδρο την ίδια.

Ο νέος βασιλιάς έστειλε άμέσως ό-λον τον άνδρικό στρατό του εναντίον της. Τα δύο στρατεύματα συναντήθη-καν λίγες ώρες έξω από την πρω-τεύουσα και έπακολούθησε μία μάχη από τις άγριότερες και τις πιο λυσ-σώδεις που άναφέρει ή Ιστορία. Η στρατιώτισσες της Βλάσσας πολέμη-σαν σαν θηρία. Η ίδια ή Βλάσσα έ-

του, σε όλους άνεξαιρέτως τους άν-δρες, σ' όποιαδήποτε κοινωνική τά-ξη κ' αν άνήκουν, να πολέμορουν.

«Απαγορεύεται, επί ποινή θανά-του, στους άνδρες να καβαλλεύουν τα άλογά τους ίππασία. Αυτό εινε προνόμιο των γυναικών. Οι άνδρες θα καβαλλεύουν με τα δύο πόδια κρεμασμένα προς το ένα πλευρό του αλόγου (δηλαδή γυναικεία).

«Απαγορεύεται, επί ποινή θανά-του, στους άνδρες να κάλπαζουν με τα άλογά τους. Μόνον βάδην μπορούν να τα ηγαγούν. Ο κάλπας και το τρόν εινε προνόμιο των γυναικών.

«Απαγορεύεται, επί ποινή θανά-του, σ' όποιονδήποτε άνδρα, είτε εδ-ουρίδης εινε, είτε άσός, είτε χω-ριάτης, ν' άρνηθή να παντρευθή ή γυναικα εκείνη που θα τον κινή την τιμή ν' αν ζήση ως σύζυγός της, έστω κ' αν αυτή εινε γυναικα του λαού ή χωριάτισσα.»

Ένα άλλος διάταγμα ήρξε— επί ποινή θανάτου πάντοτε— ότι σε κάθε άρσενικό παιδί που θα γεννιόταν, οι γονείς του έπρεπε να του κόσουν τον δαίκτη του δεξιού χεριού. Ο σκοπός του μέτρου αυτού ήταν να μην μπο-ρούν οι άνδρες της νέας γενιάς να χειρίζονται τα όπλα τους με μεγάλη ευχέρεια.

Το στρατεύμα της Βλάσσας είχε στην ύπηρεσία του ένα όλόκληρο σύν-ταγμα από άνδρες υπέρητες, οι όποιοι ματαίωσαν, έπλεναν κ' εκτελούσαν όλες τις γυναικείες δουλειές. Ήσαν σωστοί σκλάβοι κ' ακολουθούσαν πει-θήνια το στρατεύμα στις άδιάκοπες εκστρατείες του.

Η βασιλεία αυτή των γυναικών έ-κράτησε όγτώ όλόκληρα χρόνια, χρό-νια άβάσταχτης ζωής και άπειρή-πων μαρτυριών για τους άνδρες της Ουγγαρίας.

Στο τέλος ο βασιλιάς Πρτζεμίλ κατώρως να συγκροτήσει έναν πο-λύριθμο στρατό, στον όποιο έπρεχαν να καταταχθούν έθελονταί απ' όλα τα μέρη της Ευρώπης, για να κατα-γύσουν ή γυναικεία παντοδύναμη. Με τον στρατό αυτό ο βασιλιάς έκί-νησε εναντίον της Βλάσσας. Τα δύο στρατεύματα συναντήθηκαν έπειτα από λίγες μέρες και έδωσαν μία από τις άμεινότερες μάχες της Ιστο-ρίας. Οι άνδρες όμως ήταν δεκαπλά-σιοι από τις γυναίκες της Βλάσσα και μολοντί αυτές πολέμησαν σαν παγκοσμικές ανιχίδες, στο τέλος νι-κήθηκαν. Καμμία απ' αυτές όστόσο δεν έπεσε αιγυμάλως στα χέρια των έχθρων και καμμία δεν υπεχώρησε.

Όλες σκοτώθηκαν. Εινε ή μόνη μάχη της Ιστορίας που το ένα από τα αν-τιπάλα στρατεύματα εξοντώθηκε μέ-χρις ένδης!

«Απαγορεύεται, επί ποινή θανά-

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARLO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἀνέσφι πού σας πρέπει, μέσα στοῦ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορεῖτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στοῦ σπιτιοῦ σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς πού θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μετὰ τοὺς σημερινούς ἀπαρμιλλοὺς ἠλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σκευδαίει ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἑξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀραίου τούτου ὀνείρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιὰτὶ μπορεῖτε μετὰ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μετὰ πολὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθῆναι: Στοὰ Ἀρσακείου 12

Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 22

Πειραιεύς: Ὁδὸς Φίλωνος 48

Βόλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111

Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.